డాక్టర్ ఆకొండి విశ్వనాథం

'భారత' దేశమనే పేరు ఎలా వచ్చింది?

వేద కాలంలోనే వెలుగు చూసిన తెలుగు వారి భాష

ద్రావిడ భాషల పుట్టిల్లు తెలుగు నేల

శ్రీ సూక్త భావ దీపిక

శ్రీవారి గురించి

శ్రీమతి డాక్టర్ ఆకొండి అమరజ్యోతి

కార్యదర్శి, విశ్వభారతి

శ్రీమతి డాక్టర్ ఆకొండి అమరజ్యోతిర్విశ్వనాథ సతి సంగ్రహ పరిచయం

పేరు : **ఆకొండి అమరజ్యోతి,** శతాధిక గ్రంథకర్త్రి, బ్రహ్మవేత్రి

పుట్టినరోజు : 18-03-1954, విజయ - ఫాల్గుణ శుక్ల చతుర్దశి

చిరునామా : శ్రీమతి డా॥ ఆకొండి అమరజ్యోతి, M.A., కార్యదర్శి, విశ్వభారతి, అంజయ్యరోడ్, ఒంగోలు - 523 002. కాట్రేనికోన-533212, తూ.గో.జిల్లా, సెల్ : 9848621314

భర్త : డా॥ ఆకొండి విశ్వనాథం, విశ్వభారతి అధ్యక్షులు, విశ్రాంతాచార్యులు

సంతానం : శివకుమార్ M.C.A, M.A. Phil, M.A.Eng., S.B.I. Br. Manager, శ్రీమతి వేంకట కనకలక్ష్మి, M.B.A., డా॥ శ్రీకాంత్ ప్రొఫెసర్, B.Tech, M.M.S, M.Phil, Ph.D, శ్రీమతి కీర్తిప్రియ, B.Sc., పౌత్రులు శ్రీఅవ్యయ్, అనఘ

తల్లిదండ్రులు : శ్రీమతి రామలక్ష్మి, శ్రీ మంథా శ్రీధరరావు, డిస్ట్రిక్ట్ మరియు సెషన్స్‌జడ్జి (రి). విద్వత్కవి.

పుట్టిన ఊరు : కర్నూలు, మెట్టిన ఇంటి గ్రామం, ఒంగోలు, శ్రీవారి జన్మస్థలం : కాట్రేనికోన

వృత్తి ప్రవృత్తి : ఇల్లాలి బాధ్యతలు ఉచిత వైద్యసేవలు, రచనలు, పుస్తక ప్రచురణలు, శ్రీగణేశ్ హోమియో మరియు ఫ్రీ క్లినిక్, అయుర్వేద ఉచిత వైద్యసేవలు

చదువులు : M.A., తెలుగు, మహాభారత, భాగవతాది గ్రంథపఠనం, గీతాధ్యయనం, సంగీత గురువులు డా॥ఎన్.సిహెచ్. కృష్ణమాచార్యులు, శ్రీమూలా విశ్వనాథం గార్లు

రచనలు : శ్రీవారి సాహిత్యం మొదటి భాగం 1-414 రచనల పరిచయం, ద్వితీయభాగం 504-711 రచనలు పరిచయం, తృతీయ భాగం 711-1116, వెంపరాల వైభవం, తల్లిప్రేమ, శ్రీవారి మహేశ, భోగలింగేశ్వర, రామలింగేశ్వర క్రీస్తుదేవ మావుళ్ళమ్మ శతకాలకు వ్యాఖ్యలు, పెద్దలమాట, శ్రీవారు చెప్పిన నిజాలు, కవితలు, “వరండా” వంటి కథలు, రేడియో కథానిక “దసరాముచ్చట్లు” మొ॥ శతాధిక రచనల పరిచయ గ్రంథం “సాహిత్య శతకుంభం”.. తుల్యశీలలో ప్రచురితము.

బిరుదులు : స్వర్ణభారతి స్వర్ణమహిళ యునెస్కో ఇంటర్నేషనల్ గోల్డెన్ బెస్ట్‌కపుల్ అవార్డు, “కళాభారతి”, ఆంధ్రప్రదేశ్ స్టేట్ గవర్నమెంట్ అవార్డు మొ॥

సత్కారాలు : అమలాపురం, కాట్రేనికోన, అవిడి, ఒంగోలు, చీరాల, నాయునిపల్లి, కందుకూరు, హైద్రాబాద్, కరవది, కొణిజేడు, చిలమకూరు, విశాఖ, వెదుళ్ళపల్లి, నర్సారావుపేట,గుంటూరు మొ॥ శతాధికనగరాలలో సత్కారాలు.

పురస్కారాలు : పసుమర్తి ప్రతిభాపురస్కారం, సువర్ణాదర్శదంపతి పురస్కారం మొ॥నవి.

స్థాపించిన సంస్థలు: విశ్వభారతి, శ్రీవిద్యారణ్యభారతి (1982) వ్యవస్థాపక కార్యదర్శి

పురస్కారప్రదాత్రి : శ్రీవారి రచనలపై పరిశోధనలుచేసే వారికి, కళాకారులకు, లబ్ధప్రతిష్టులకు ప్రతిభాపురస్కారాలతో సత్కారాలు. శ్రీవారి రచనల పరిశోధిత గ్రంధప్రచురణలకు యధాశక్తి సహకరిస్తాము. విశ్వభారతి ద్వారా డా॥ఆకొండి విశ్వజ్యోతి ప్రతిభాపురస్కారాలు అవార్డులు అందజేయుట. www.drakondiviswajyothi.com

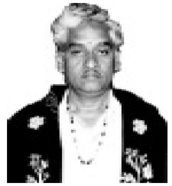
సమాజసేవ : శ్రీగణేశ్ ఫ్రీక్లినిక్ ద్వారా 1979 నుండి హోమియో అయుర్వేద సేవలనందిచుట, కవిసమ్మేళనాలు, శతావధానాలు, సాహిత్య సాంస్కృతికఅధ్యాత్మిక సదస్సులు నిర్వహించుట.

ప్రచురణ ప్రచారాలు : శ్రీవారు రచించిన సహస్రాధిక రచనలలోలభ్యరచనలను శ్రీవారి సాహిత్యం పేరుతో పరిచయం గావించుట శ్రీవారి రచనలను యథాశక్తి గ్రంథములుగా ప్రచురించుట

పూర్వీకులు : విద్వత్కవులైన శ్రీమంథా వేంకన్నపంతులు, శ్రీమంథా సభాపతి, దైవజ్ఞ శ్రీకర్రా సూర్యనారాయణమూర్తి కళాతపస్వి శ్రీశిష్టా కృష్ణ, ప్రాచార్య శ్రీయస్వీ జోగారావు.

లక్ష్యము : విశ్వశాంతి, విశ్వ మానవాళి అభ్యుదయమునకై అహర్నిశలు కృషిచేయుట, కవి పండితులను సత్కరించుట భారతీయ సంస్కృతిని ప్రచురణ ప్రచారాల ద్వారా అభివృద్ధిపరచుట. స్వచ్ఛ భారత మాతాకి జై, జైహింద్. స్వస్తిశ్రీః

सत्यमेव जयते సత్యమేవ జయతే

డాక్టర్ ఆకొండి విశ్వనాథ విరచితములు

Bharatadesam.. It's Significance

భారత దేశమనే పేరు ఎలా వచ్చింది?

(భారతదేశ నామౌచిత్యం)

వేదకాలంలోనే వెలుగు చూసిన తెలుగు వారి భాష!

Telugu : The Prominent living language of the Vedic time

ద్రావిడ భాష పుట్టిల్లు తెలుగు నేల !!

Telugu : The Homeland of Dravida!

శ్రీసూక్త భావదీపిక : ఆచార్యవర్యుల, పీఠాధిపతుల మంగళా శాసనములు

సహస్రాధిక గ్రంథకర్త, నవరత్నాభిషిక్త, భ్రూకళావధాన స్రష్ట

సువర్ణ గండపేండేర విభూషిత మకుటధారణ కనకాభిషిక్త,

దర్శనాచార్య **డాక్టర్ ఆకొండి విశ్వనాథం,** విశ్రాంతాచార్య

M.A.Telugu,M.A. Hindi, Ph.D. Telugu M.U.,M.A. Darsanas, M.A. Samskrit,
Ph.D.Samskrit A.U., Bhasha Praveena, Samskrit Vyakarana Kovida,
Samskrit Tarka Kovida, P.O.L. Alamkaras., P.G. Diplomas etc.,

ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయ ప్రతిభా పురస్కార గ్రహీత,
భారత ఎక్సలెన్స్ అవార్డు, స్వర్ణపతక గ్రహీత - న్యూఢిల్లీ,
యునెస్కో ఇంటర్నేషనల్ గోల్డెన్ బెస్ట్ కపుల్ అవార్డు,
ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వ ఉత్తమ ఉపాధ్యాయ పురస్కార గ్రహీత
“భారత భారతీ సార్వభౌమ” సువర్ణసింహ కంకణ సన్మానిత
ఆంధ్రప్రదేశ స్టేట్ జేసిస్, ఓ.వై.పి. అవార్డు,
అద్దంకి సృజన సాహితీ పురస్కార గ్రహీత
తణుకు, శ్రీనన్నయ్య భట్టారక పీఠ సమ్మానిత, లిటిల్ ఛాంప్స్ అకాడమి విశ్వకళాభూషణ పురస్కార్
తిరుపతి, నాల్గవ ప్రపంచ తెలుగు మహా సభలలో పద్యకవి పురస్కార గ్రాహీత
అమలాపురం, సంస్కృత భాషా ప్రవర్ధక సమితి సన్మానిత
భక్తి టి.వి. కోటి దీపోత్సవ సమ్మానిత, ఎఱ్ఱనపీఠ సంస్థాపకులు రి.154/82, ఒంగోలు
శ్రీ హనుమదాచార్య పీఠాధిపతి, ఆ.ప్ర. ప్రభుత్వ తెలుగు భాష బ్రహ్మోత్సవ సన్మానిత-2018 మొ॥నవి
ఆకొండి పీఠం, శ్రీవిద్యారణ్యభారతి, విశ్వభారతి వ్యవస్థాపకాధ్యక్షులు :
డా॥ ఆకొండి విశ్వజ్యోతి ఫౌండేషన్ వ్యవస్థాపకాధ్యక్షులు
స్వయంభూ సాలగ్రామ శ్వేతార్క గణపతి సహిత శ్రీ చాముండేశ్వరీ
అనుగ్రహపీఠ సమ్మానిత, విద్యావిభూషణ బిరుద సమ్మానిత

భారతీయ సనాతన హిందూధర్మాచరణమే, విశ్వశాంతికి విశ్వమానవాభ్యుదయానికి శ్రీరామరక్ష... -డా॥ ఆకొండి.

శతాధిక గ్రంథ కర్త్రి **శ్రీమతి డా॥ ఆకొండి అమరజ్యోతిర్విశ్వనాథ సతి**
అంజయ్యరోడ్, ఒంగోలు-523002. ఆంధ్రప్రదేశ్, ప్రకాశం జిల్లా, భారతదేశం.
డా॥ ఆకొండి విశ్వజ్యోతి భవన్, కాట్రేనికోన-533 212, తూ.గో. జిల్లా, ఆం.ప్ర.
www.drakondiviswajyothi.com E-mail : viswa_amara@rediffmail.com

హిందూ ధర్మరక్ష.. గోసంరక్ష.. సర్వజగద్రక్ష *-డా॥ ఆకొండి విశ్వనాథం*

ప్రచురణ :విశ్వభారతి 1115 ©
Bharatadesam.. It's Significance
711. భారతదేశమనే పేరు ఎలా వచ్చింది?
Author : **Dr. Akondi Viswanadham**
Address : Anjaiah Road, Ongole-523002,
Katrenikona-533212, E.G. Dist.,A.P. Bharat
గ్రంథకర్త : చరవాణి 9848621314
సువర్ణశ్రీ ఖండం : చిన్ని పూలు
శ్రీమతి ఆకొండి అమరజ్యోతిర్విశ్వనాథ సతి
ప్రథమ ముద్రణ : విలంబ, 2018
ప్రతులు : 1000 వెల : ₹ 126/-

సువర్ణాక్షరాభిషేకం : చిన్నిపూలు : శ్రీవారు,1982లో విశ్వభారతిని స్థాపించి, 30 వసంతాలు నిత్య సాహిత్య కృషీవలులై సహస్రాధిక రచనలు చేసిన ఆశుతోషులు. వారివరివస్యను శ్లాఘించిన పీఠాధిపతులకు విద్వత్ కవిశేఖరులకు, బాల్య మిత్రులకు, పాఠకులకు, కృతజ్ఞతాంజలులు. గౌ॥ భారత రాష్ట్రపతి, ఉ పరాష్ట్రపతులకు, కేంద్ర, రాష్ట్ర ప్రభుత్వాభ్యుదయ సారథులకు జోహార్లు. భారతదేశ పురోగమనానికి అచ్ఛేదిన్‌వైపు ఉజ్జ్వల్ వంటి ఎన్నో పథకాలు ప్రారంభించి, భారతీయుల సౌభాగ్యాభ్యుదయాన్ని దర్శించు దార్శనిక శిరోమణి మన ప్రియతమ ప్రధానమంత్రి గౌ॥ శ్రీ నరేంద్రదామోదర దాస్ మోదిజీ సంస్కరణసుమములు ఆమోదితములు. ఆమోది తాభివాదికి అభిరూపులందరూ అభివాద్యులే. పార్వతీపరమేశ్వరులకు ప్రణామములు. జైహింద్!
..శ్రీమతి ఆకొండి అమరజ్యోతిర్విశ్వనాథసతి.

आनोभद्राः क्रतवोयन्तु विश्वतः-श्रुतिः

శ్రీశ్రీశ్రీ జగద్గురు పుష్పగిరి శంకరాచార్యాణామ్ ఆశీర్వచన పత్రికా

..అస్మత్ ప్రియాన్తేవాసి శ్రీమదాకొండి విశ్వనాథ విషయ ఆశీః పరంపరా పూర్వక నారాయణ స్మరణ పత్రికా.. తత్ర భవతా విరచితా శ్రీసూక్త భావదీపికా తత్ర తత్ర స్థాలీపులాకన్యాయేనా లోకితా.. అనుభూతి శ్చామంద ఆనందః. ఆంధ్రభాషా పాఠకానాం సులభ బోధనాయ నూనమియం కృతి రుపయుజ్యత ఇత్యత్ర నాస్తి సందేహావకాశః...

..శ్రీశ్రీశ్రీవిద్యానృసింహ భారతీ స్వామినః, శ్రీపుష్పగిరి శంకరాచార్య పీఠః
కృతజ్ఞతాంజలిః శ్లో॥ శ్రీపుష్పగిరి పీఠేశం, చంద్రమౌళీశ సేవకమ్ ।
నృసింహ భారతీం వందే శంకరాచార్య రూపిణమ్ ॥.. డా॥ఆకొండి

అభినందనమ్... వాసిలో మిన్నయగు డా.ఆకొండి విశ్వనాథంగారి ప్రతి రచన ఓ సద్గ్రంథమే.

..శ్రీమతి ఆకొండి అమరజ్యోతిగారు స్వయంగా విదుషీమణి. వీరు, భర్తగారు రచించిన సహస్రాధిక రచనలను శ్రీవారి సాహిత్యమనుపేరుతో మూడు భాగాలుగా పరిచయం గావించారు... శ్రీ విశ్వనాథంగారు కేవలం గ్రంథకర్తలేకాదు, నిత్యము సంధ్యా వందనము, నగ్ని కార్యము కావించు కర్మ నిష్ఠులు. మీదు మిక్కిలి నాకాబాల్య మిత్రులు. విద్యా వయోజ్యేష్ఠులు..

శ్లో॥ రమ్యాకొండి కులాబ్ధి పార్వణశశీ ! జ్యోతిర్వధూహృద్వశీ,
నానాశాస్త్ర పురాణ కావ్య పఠితీ ! శ్రీ విశ్వనాథః కృతీ ।
అస్మన్మిత్ర శిరోమణిః సుమధురాన్ గ్రంథాన్ ప్రబంధాన్ వరాన్
గీర్వాణాంధ్ర గిరా సదా విరచయన్ జీయాత్ సహస్రంసమాః॥

–విద్యావిభూషణ శ్రీ గరిమెళ్ళ సోమయాజులు శర్మ, విజయవాడ.

కృతజ్ఞతాంజలిః శ్లో॥ శ్రీ పుష్పగిరి సంస్థాన పండితం గుణ మండితమ్.
శ్రీ సోమయాజి శర్మాణం, బాల్యమిత్రం స్మరామ్యహమ్..డా॥ఆకొండి

శ్రీరామసేతు రక్ష, గో సంరక్ష, భారతదేశానికి శ్రీరామరక్ష... *డా॥ ఆకొండి విశ్వనాథం*

అవసరం ఎంతో ఉంది. మన తెలుగు భాష ఎంతటి ప్రాచీనతమమైనదో చెప్పాలంటే, ఋగ్వేద కాలానికి ఉన్నంత ప్రాచీనత ఉందని చెప్పాలి. మరి కాలనిర్ణయం, మన తెలుగు భాషకు చెయ్యాలంటే, ఋగ్వేదం వెలసిన కాలాన్నే చెప్పాలి. ఋగ్వేదానికి, కాలనిర్ణయం చెయ్యడంలో విభిన్నాభిప్రాయాలున్నాయి. ఎవరెన్ని అభిప్రాయాలు చెప్పినా, కొన్ని వేల సంవత్సరాల క్రితమే, ఋగ్వేదంతోబాటే ద్రవిడ (ణ) భాష కూడా వెలుగు చూసిందని చెప్పితీరాల్సిందే! పైగా మూల తెలుగు భాష అంటే ద్రవిణ (డ) భాష పుట్టింది కూడ, మన తెలుగునేల తల్లి ఒడిలోనే! తెలుగు భాష, తెలుగు జాతి, తెలుగు సంస్కృతిని దక్షిణ భారతాన గల ద్రవిడ భాషలన్నింటికి అందజేసినది – ఆంధ్రద్రావిడ భాషయే (మూలతెలుగు)!

"అథర్వణకారికలలో ప్రాచీనాంధ్ర లక్షణవేత్తలుగా, బృహస్పతి, కణ్వుడు, హేమచంద్రుడు, పుష్పదంతుడు, రావణుడు, గౌతముడు, ధర్మరాజు పేర్కొనబడినారు". – అని ఆంధ్ర విజ్ఞాన సర్వస్వంలో ఉన్నదని, సురవరంవారి రామాయణ విశేషాలను గ్రంథంలో 258 పేజీలో ఉన్నది. (ద్రావిడ భాషలకు ముఖ్యవ్యాకర్త రావణుడు). అథపౌలస్త్య రావణః అని 4 వ కాండలోను, అనుక్తం సర్వశాస్త్రంతు రావణీయేవిలోకయేత్ – అని 8 వ కాండలోను, కలదు. ద్రావిడుడైన రావణుడు – ఆంధ్రుడే! ద్రావిణుడు – రావణుడైనాడేమో? రావణుడు – వేదానికి ఘన చెప్పినవాడు, అతడే తొలి "ఘనపాఠి"! యాదవులలో కూడ అంధకులున్నారని పురాణ వచనం, ఋగ్వేద ద్రష్టలలో ముఖ్యుడైన భరద్వాజునిచే, గోదావరీనదీతీరమగు స్వర్గసుఖకారియైన ప్రదేశము వృక్షౌషధీయుక్తముగా రామునికి ప్రీతి చేకూర్చునట్లవతరింప చేయబడినదని వాల్మీకము. "గోదావరీ నదీ ... భరద్వాజేన మునినాత్రృతి యార్దేవతారితాః–" ...ఆర్షేయ ద్రవిణ రహస్యమిందున్నది. గోదావరి తీరంలో నున్న భరద్వాజ మహర్షి తొలివేదంలోని మంత్రాన్ని అచట దర్శించి, ద్రావిణుడైనాడని యూహింపవచ్చును. శ్రుతి, స్మృతి, పురాణాది సకల విద్యలకు నెలవు, భాషా శాస్త్రజ్ఞుల కొలువు – అయి, ఋగ్వేదకాలం నుండి విశ్వభాషలందు వెలుగొందు ద్రావిడ భాష పుట్టిల్లు "తెలుగునేల"!

మంగళము మోదికిని, మంగళము చంద్రునకు, మంగళము నాంధ్రికి రసశ్రీ
మంగళము నాథునకు, మంగళము పుత్రులకు, మంగళము జ్యోతికి మణిశ్రీ
మంగళము పౌత్రులకు, మంగళము లక్ష్మికిని, మంగళము కీర్తికి రుచిశ్రీ
మంగళము తెల్గునకు, మంగళము భారతికి, మాన్యులకు మంగళ మహాశ్రీ.

శ్లో॥ ఆకొండి విశ్వనాథాయ, బ్రహ్మణ్యాయ మహాత్మనే।
నారాయణ తనూజాయ, జ్యోతిర్నాథాయ మంగళమ్॥

ఇతి శ్రీమదాత్రేయార్చనానస శ్యావాశ్వ త్ర్యార్షేయ ప్రవరాన్విత ఆత్రేయ గోత్ర, ఆశ్వలాయన సూత్ర పవిత్ర, ఆకొండి వేంకటశాస్త్రి ప్రపౌత్ర, శంకరశాస్త్రి పౌత్ర, దుద్దు బ్రహ్మయ్యశాస్త్రి దౌహిత్ర, సావిత్రీ సూర్యనారాయణ మూర్తి పుత్ర, అమరజ్యోతిః కళత్ర, విద్వత్కవి మిత్ర, విశ్వనాథ నామధేయ విరచిత **"భారతదేశ నామౌచిత్యమ్"** సుసంపన్నమ్! **హరిః ఓం తత్సత్ స్వస్తి!! శ్రీఃశ్రీఃశ్రీఃశ్రీఃశ్రీః.**

పరస్పర సంబంధాన్ని సన్నిహితత్వాన్ని వివరంగా చెప్పినవారిలో రాబర్ట్‌కాల్డ్వెల్ ముఖ్యుడు, ద్రావిడ – పదం సంస్కృత శబ్దమని కాల్డ్వెల్, ఛటర్జీ, గంటిజోగి సోమయాజి వంటి వారు భావించారు.

ద్రావిడపదంలోంచే తమిళ – పదం వచ్చిందని కొందరంటే, తమిల్ అనే దేశ్యపదమే "ద్రావిడ" గా సంస్కృతీకరింపబడిందని, తమిళ్–అంటే తీయనిది, అందమైనదని తమిళభాషావేత్తలు పలికారు. మన భద్రిరాజు కృష్ణమూర్తిగారు, రష్యాలోని జ్వవేది ('ద్వివేది' – కావచ్చునేమో?) ఆంద్రొనోన్, వంటి వారెందరో ద్రావిడ భాష మీద అధికారంతో ద్రావిడ భాషావైమర్శిక బ్రహ్మలుగా గుర్తింపబడినారు. ఇంకా ఎందరో! బ్రాహుయి, కురుఖ్, పసాయి అవెస్తా శీనా, ఇలమైట్, మున్నగు ఎన్నో భాషల – మూలతెలుగు (ద్రావిడ) భాషాజన్యములే, మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాషాపదాల నెన్నింటినో సంస్కృతీకరించుకొని సంస్కృతభాష పరిపుష్టి చెందింది. అలాగే ప్రాకృతాలు, తెలుగు పదాలనెన్నింటినో స్వీకరించింది. ఇలా అనేక దేశాల ప్రజలు మన తెలుగు భాషను సంస్కృతిని, కలిగి ఉన్నారంటే, ఆంధ్రద్రావిడులే, ఆర్యులుగా వేదకాలంలో వ్యవహరించి, ఉత్తరభారతానికి వలస వెళ్లి, కొంత కాలం స్థిరపడిన తర్వాత, వారిలో కొందరాయా ప్రాంతాలకు వెళ్లి, మన సంస్కృతిని, భాషను, జాతిని వృద్ధిపొందించి ఉంటారని ఊహింపవచ్చును. నేడు ప్రవాసాంధ్రులు కోట్లసంఖ్యలో ఉన్నారు. ఇలా అందరూ నేడాదరించే ఈ "ద్రవిడ" పదాన్ని, భాషాపరంగాను, జాతిపరంగాను దేశ్యపరంగాను కూడా చాలా మంది వాడారు. ఆక్స్‌ఫర్డ్ వాసియగు మాక్సిముల్లరు, "గో తీర్ధనివాసినా" – అని చెప్పడంలో (OX=గో, Ford = తీర్ధ = రేవు) వేద సన్నిధిలో ఉన్నట్లుగా భావించుకొని, ఋగ్వేదభాష్యం వ్రాశాడు. గోతీర్ధ శబ్ద ప్రయోగంచే ఆర్షేయంబగు ద్రవిణార్ధం గోచరిస్తోంది. "గోద" దర్శనమిస్తోంది. ద్రావిడం గుర్తొస్తోంది! మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాష మురుస్తోంది!

మహాసంకల్పంలో "ద్రావిడ" పదం వినబడుతోంది. మనుధర్మశాస్త్రంలో (ద్రవిడ) కుమారిలభట్టు తంత్రవార్తికంలో (ద్రావిడ), దండి దశకుమార చరిత్రలో (ద్రమిళ), దేశపరంగా వాడినట్లుంది.

బాణుని కాదంబరిలో "ద్రవిడ ధార్మికస్య" – అని జాతిపరంగాను, బుద్ధుని జీవిత చరిత్ర తెలిపే లలిత విస్తర గ్రంథంలో దక్షిణ లిపి (ద్రావిడలిపి) భాషాపరంగాను కనబడుతోంది. భరతుడు, తన నాట్యశాస్త్రంలో పాత్రోచిత భాష మాట్లాడేవారిలో ద్రమిళుల్ని చెప్పాడు (17 అధ్యా46 శ్లో). తెలుగు కవులు చాలా మంది, ద్రావిడ శబ్దాన్ని అన్నివిధాల ప్రయోగించారు. జాతీయగీతం వ్రాసిన రవీంద్రనాధ్ ఠాగూర్, – పంచ ద్రావిడులుగా చెప్పబడువారలు నివసించు 5 దేశాలకు బదులుగా "ద్రావిడ" ఉత్కళవంగా ... అంటూ – ద్రావిడ పదంతోనే దాక్షిణాత్యుల్ని సుత్తించటంలో – వారి ఋషి దృష్టి స్పష్టమౌతోంది. ఇలా ఋగ్వేదకాలంలో మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాషావేత్తలను, జాతిని ద్రవిణులుగా వెలువరించిన నాటి నుండి, నేటివరకు, ఆంధ్ర ద్రావిడులు తమ నాగరికతను, సంస్కృతిని, ఆరాధనా విధానాలను – ఆర్యకులై ఎందరికో అందించి, దేశ విదేశాలలో మన ఆర్ష సంస్కృతిని, అందలమెక్కించి ఆరాధించారు. నేటి తరానికి నాటి సంస్కృతిని, నాటి మూలతెలుగు భాషా సాహిత్యాలను పునరుద్ధరింపవలసిన

कृतज्ञताञ्जलिः

- सहस्राधिक ग्रन्थकर्ता, 'दर्शनाचार्य' डा. **आकोंडि विश्वनाथः**, विश्रान्ताचार्य

श्रीमत पदवाक्य प्रमाण पारावार पारीणेत्यादि अनन्त विरुद विराजमानेभ्यो अनन्त श्री विभूषित **जगद्गुरुभ्यः** श्री पुष्पगिरि शंकराचार्येभ्यः सहस्राधिक साञ्जलि प्रणामान् समर्पयामि । एते महानुभावाः मद्विरचिताम् श्रीसूक्त व्याख्याम् साकल्यं परिशील्य मां आशीर्वचनेभ्यः अनुगृहीतवन्तः।

श्लो ॥ श्री पुष्पगिरि पीठस्थम्, चन्द्रमौलीश सन्निधिम् ।
साक्षात् श्री शंकराचार्यम्, नमाम्युद्दण्ड भारतीम् ॥

तथैव मदीय बाल्यमित्रवर्याः पुष्पगिरि महासंस्थान विद्वत् कवयः ब्रह्मश्री गरिमेळ्ल सोमयाजि शर्माणः मदीयान् श्रीसूक्त व्याख्यां प्रतिपंक्ति प्रत्यक्षरम् च अनुशील्य यथोचितम् पीठिकाम् व्यरचयन् । अयं दृष्ट्वा प्रमुदित स्वान्ताः । मदीय महेश शतक कृतिपतिभ्यो मित्रवरेण्येभ्यः अपि कृतज्ञता निवेदनानि समर्पयामि॥

श्लो ॥ श्री पुष्पगिरि संस्थान विद्वत् कवि विभूषणम् ।
श्री सोमयाजि शर्माणम् मन्मित्र मभिवादये ॥

परमेश्वर मुखात् निःश्वास रूपेण आविर्भूताः वेदाः धर्मप्रतिष्ठा हेतवः देवभाषायामेव विराजयन्त इति संस्कृत भाषा प्रशस्ततमेत्यत्र न विशयलेशः। आदि कविः वाल्मीकिः ततो व्यासः ततः शुक शौनकादयः कालिदास भवभूति प्रभृतयोपि संस्कृत भाषायां ग्रन्थान् विरचय्य महतीं प्रतिष्ठां आपुः - इति संस्कृत भाषायाः प्रथमस्थानं अवगम्यते।

निखिलमपि विज्ञानं खगोल भूगोलादिकं रुद्राक्ष वैभवम सर्वमपि व्यास भगवता अष्टादश पुराणेषु सम्यक् निरूपितम् । आसेतु शीताचलपर्यन्तं खण्डान्तरेषु च प्रथमाना श्रीमत् भगवद्गीता भगवतो मुखपद्मात् विनिसृता संस्कृत भाषामय्येवेति तस्याः औन्नत्यं नातीय वर्णनीयम् । मोक्षमूल महाशयः विदेशीयः विरूध्धभाषीयश्च पाश्चात्यः चतुर्णाम् वेदानां भाष्यम् सम्यक् विमृश्य महत्वं दृष्ट्वा आंग्लभाषायां पर्यवर्तयत् । गोथे प्रभृतयः कालिदासीय अभिज्ञान शाकुन्तलस्य महत्वं बहुमुखेन व्याकरोत्, ननर्त च । - इत्यादीनि संस्कृत भाषायाः महत्वस्य निदर्शनानि । अतः .. श्रीसूक्त व्याख्यायाः संस्कृत भाषया पीठिकाम् दत्तलभ्यः बाल सखिभ्यः श्रीमान् गोडवर्ति श्रीनिवास सुन्दरराजन् स्वामिभ्यः, जस्टिस् बुलुसु शिवशंकर राव् महोदयेभ्यः कृतज्ञताभिनन्दनानि निवेदयामि । श्रीवारि साहित्य ग्रन्थ रचइत्री श्रीमति आकोंडि अमरज्योति सती अभिनन्दनीया ।

श्लो ॥ भारतीय सनातन धर्मोध्धारक सद्गुरुम् ।
श्री जि. एस्. सुन्दर राजन् !, बाल्यमित्रं स्मराम्यहम् ॥

श्लो ॥ बुलुसु सत्कुले जातः, शिव् शंकरिति कीर्तिमान् ।
वाग्मी धीरो गुणी श्लाघ्यः, नित्यं विजयते तराम् ॥

श्लो ॥ मैत्रेई, जानकी, भैमी, सावित्री, भारती, सती ।
अमरज्योतिराकोंडि, नन्दनीया निरन्तरम् ॥

श्लो ॥ सावित्री जननी साध्वी, पिता नारायणस्सुधी ।
अमरज्योति मे जाया, आकोंडि विश्वनाथोऽहम् ॥

अयम् ग्रन्थः संस्कृतान्ध्र साहित्य जिज्ञासूनामत्यन्तमुपकारको भूयादिति आशास्महे । इतिशम् ॥

लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु । वन्दे भारत मातरम् । स्वस्तिश्रीः। इति, विद्वत्कविजन विधेयः

- आकोंडि अमरज्योतिर्विश्वनाथः

డాక్టర్ ఆకొండి విశ్వనాథం సంగ్రహ పరిచయము

పేరు : ఆకొండి విశ్వనాథం, పుట్టిన ఊరు : కాట్రేనికోన (కోనసీమ), ఆత్రేయస గోత్ర శ్రౌతి
పుట్టినరోజు రి.: 15.4.1947 సర్వజిత్ ఆషాడ బ.విదియ, పెళ్ళిరోజు : 17.2.1979.
చిరునామా : డా. ఆకొండి విశ్వనాథం, అంజయ్యరోడ్, ఒంగోలు-523002.
కాట్రేనికోన-533212, తూ.గో.జిల్లా, మొబైల్ : 9848621314
భార్య : శ్రీమతి డా.అమరజ్యోతి, M.A.,18.3.1954,విశ్వభారతి కార్యదర్శి
సంతానం : శివకుమార్ M.C.A, M.A. Phil, M.A.Eng., S.B.I. Br. Manager, శ్రీమతి వేంకట కనకలక్ష్మి, M.B.A., డా॥ శ్రీకాంత్ ప్రొఫెసర్, B.Tech, M.M.S, M.Phil, Ph.D, శ్రీమతి కీర్తిప్రియ, B.Sc., పౌత్రులు శ్రీఅవ్యయ్, అనఘ
తల్లిదండ్రులు : శ్రీమతి సావిత్రి, శ్రీసూర్యనారాయణమూర్తి, తాతపాదులు : దుడ్డు, చర్ల, చెళ్ళపిళ్ళ, మధునాపంతుల
ఉద్యోగస్థలాలు : ఒంగోలు, విశాఖపట్నం, అమలాపురం, తాటిపాక, మానేపల్లి, వానపల్లి
ఉద్యోగం : ఒంగోలు, C.S.R. శర్మకళాశాలలో సుమారు 30 సంవత్సరాలు ఆంధ్రాచార్యునిగా విద్యాబోధ
చదువులు : M.A, తెలుగు, M.A., సంస్కృతం, M.A., హిందీ, M.A., దర్శనములు, భాషా ప్రవీణ, సంస్కృత వ్యాకరణ కోవిద, సంస్కృత తర్క కోవిద., P.O.L., అలంకారాలు, P.G. డిప్లమోలు మొ॥నవి
Ph.D తెలుగు, మైసూరు విశ్వవిద్యాలయం, Ph.D., సంస్కృతం, ఆంధ్రవిశ్వవిద్యాలయం
రచనలు : సంస్కృతాంధ్రాంగ్ల హిందీ కన్నడ భాషలలో సహస్రాధిక రచనలు. 1116 రచనల పైచిలుకు
ప్రచురణలు : సుమారు 200 గ్రంథాలకు పైగా. శ్రీ బృందావన మాహాత్మ్యం, అమృతవర్షిణి, శ్రీగురుదత్త చరిత్ర, 12 శతకాలు, శ్రీనాథ విజయరూపకం, శతాధికంగా కథలు, కథానికలు, నవలలు, వ్యాసాలు.
గురువులు : సర్వశ్రీ బులుసు అప్పన్నశాస్త్రి, వెంపరాల, కొల్లూరి, రాణి, కొంపెల్ల, శ్రీపాద, పేరి, రేమెళ్ళ మొ॥వారు
బిరుదులు : భారత ఎక్స్‌లెన్స్ అవార్డు మరియు గోల్డ్‌మెడల్ - న్యూఢిల్లీ, సాహిత్య సమ్రాట్ - 1999 కళాభారతి (1986), సత్కవిసార్వభౌమ (1999), ప్రతిభాశీలి (2003) విశ్వంజీగారిచే విద్యావాచస్పతి (1998). ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వం వారిచ్చిన ఉత్తమ ఉపాధ్యాయ అవార్డు (1998), యునెస్కో ఇంటర్నేషనల్ గోల్డెన్ బెస్ట్ కపుల్ అవార్డు (1998), విద్వత్కవిశేఖర (1986), దర్శనాచార్య (1981) O.Y.P., Award Winner, A.P.State Jaycees in 1983 లలితపదవిన్యాస చక్రవర్తి (2007), కవిత్రయ జయంతి నెల్లూరులో తిక్కన అవార్డు (1-9-2013), శ్రీ అవ్వా సాహితీ అవార్డు (2014) సర్ సి.వి.కామర్స్ ఆర్ట్స్ అకాడమీ "భారతభారతీ సార్వభౌమ" బిరుద ప్రదానం, సువర్ణ సింహ కంకణ సన్మానం (2015), భక్తి టి.వి. కోటి దీపోత్సవ పురస్కారం (2015), మొ॥నవి.
సత్కారాలు : ఐఏయస్, ఐపీయస్ అధికారులచే మకుటధారణ కనకాభిషేకాలు 1.1.1999, సువర్ణ గండపెండేర సత్కారాలు (2005), సింహకంకణ నవరత్నాభిషేకాలు, బెనారస్, బెంగుళూరు, ఢిల్లీ, ముంబై, మద్రాసు,మైసూర్ హైదరాబాద్ అమలాపురం, విశాఖ, విజయవాడ,ఒంగోలు, నెల్లూరు,గుంటూరు, ఏలూరు, రాజమండ్రి మొ॥ శతాధికమహానగరాలలో సత్కారాలు, ఆం.ప్ర. ప్రభుత్వ తెలుగు భాషా బ్రహ్మోత్సవ సన్మానిత-12-8-2018.
పురస్కారాలు : శ్రీనన్నయ భట్టారక పీఠ సన్మానిత 2006, ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయ ప్రతిభాపురస్కారం 11.9.2007, పసుమర్తి ప్రతిభా పురస్కారం 2007 "మనం" ప్రతిభా పురస్కారం 2008, అద్దంకి సృజన సాహితీపురస్కారం 2009, సాహితీ మిత్రమండలి పురస్కారం 2010, మధుర సాహిత్య భారతి పురస్కారం 2011, తిరుపతి, నాల్గవ ప్రపంచ తెలుగు మహాసభలలో ప్రధానవేదికపై పద్యకవి పురస్కారం 2012, హైదరాబాద్ రవీంద్రభారతిలో "నది" ప్రబంధ పురస్కారం 6.3.2013, 'నది' చే ప్రథమ బహుమతి పొందిన ముత్యాల శాల వచన కావ్య పురస్కారం, 2014, హైదరాబాద్ సర్ సి.వి.రామన్ ఆర్ట్స్ అకాడమీ పురస్కారం 2015, మైకేబుల్ ఉగాది పురస్కారం 2016, శ్రీకృష్ణ సేవాసంస్థాన్.. విద్యావిభూషణ, విశ్వ కళాభూషణ పురస్కారాలు(2017, 18)
స్థాపించిన సంస్థలు: ఒంగోలులో ఎఱ్ఱన పీఠము 154/82, విశ్వభారతి & శ్రీ విద్యారణ్యభారతి (రి.నెం.141/86) -1982.
డాక్టర్ ఆకొండి విశ్వజ్యోతి ఫౌండేషన్, www.drakondiviswajyothi.com E-mail : akondisrikanth876@gmail.com
భ్రూకళావధానస్రష్ట: ప్రపంచ భాషలన్నింటిలోను చేయు ఏకైక భ్రూకళావధాన సృష్టికర్త, శతాధిక భ్రూకళావధానాలు.
పీఠాధిపతి : శ్రీహనుమదాచార్య పీఠాధిపతి - చంద్రపాడు. ఉగాది 1985 న పట్టాభిషేకం, ఆకొండి పీఠం-2018.
సమాజసేవ : NSS ప్రోగ్రాం ఆఫీసరుగాను, AIDS ప్రోగ్రామ్ ఆఫీసర్‌గాను చేసిన వైద్యాద్యనేక సేవలు.
లక్ష్యము : విశ్వశాంతి, విశ్వకళ్యాణమే ధ్యేయంగా, మానవాభ్యుదయ సాధనకై భారతీయసంస్కృతీసంప్రదాయాలను సనాతన శ్రుతి ధర్మాలను ఆచరణ ప్రచురణ ప్రచారమ్ములు గావించుట. సత్యమేవజయతే! జైహింద్!

పిలుచుకొని, కొందరు ఉత్తరాదిజేరి ఆర్యసంతతిని వృద్ధిపరచి ప్రపంచవ్యాప్తముగా, మన ఆర్షసంస్కృతిని విస్తరిల్లజేసిరి. ఈ ఘనత తెలుగువారిదే!

పంచద్రావిడులు :- వీరు వింధ్యకు దక్షిణ దేశమందు నివసించు ద్రావిడులు,

శ్లో॥ కర్ణాటాశ్చైవ తైలంగా గుర్జరా రాష్ట్రవాసినః!
ఆంధ్రాశ్చద్రావిడాః పంచ వింధ్య దక్షిణవాసినః!! - ధర్మప్రదీపం

ఈ స్కాంద వచనాన్ని బట్టి - 5గురు ద్రావిడులు - ఆర్యు"లును అగుచుండిరని - శ్రీమద్రామాయణ/తత్వకథన లో వారణాసి వారన్నారు. ద్రావిడులలో ఆర్యసోమయాజుల వారున్నారు. ఏలనంటే వింధ్యకు ఉత్తర దేశానగలవారిలో "ఆర్య" జాతి చెప్పబడలేదు. పైగా వారు పంచగౌడులని తెలుపబడెను.

శ్లో॥ సారస్వతాః కాన్యకుబ్జా గౌడ మైథిలకో ఉత్కలాః!
పంచగౌడా ఇతిఖ్యాతా వింధ్య స్యోత్తరవాసినః॥ - స్కాందవచనం

ఆఖ్యాహి దేశ సామాన్యాత్ - అని మీమాంసా సూత్రానుసారం, ద్రావిడ శబ్దం. ద్రవిడదేశవాసులను చెప్పునుకదా!

మూలతెలుగు (ద్రవిడ) భాష మాట్లాడినవారు మూల ద్రావిడులైరి. వీరు, కాలక్రమేణ, మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాష నుండి కొన్ని మార్పులచేర్పులతో విడివడి, స్వభాషాభిమానులై, వివిధ ప్రాంతాలలో వసించటం ప్రారంభించారు, వారి భాషలను బట్టి, ఆయాప్రాంతాలకు ఆయాపేర్లు కలిగాయి. అయినా మూల తెలుగు (ద్రావిడ) సంస్కృతియే, అంతటా నిలిచింది, మూల తెలుగు (ద్రావిణ), వారే, తుర్వశులు మొ॥గా కల జాతులకును, పంచగౌడులకు భిన్నులమని తెలియుటకై, ఆంధ్రలోని జన్మస్థలం పై ప్రేమతోనో, భాషను సంస్కృతిని మరువజాలకపోవుటచేతనో ఆంధ్రలో తాము అరకులగుటచే - ఆర్యకులమని / ఆర్యులమని చెప్పుకొనియుండవచ్చును.

The Monier Williams Sanskrit Dictionery lists for the Sanksrit word Dravida a meaning of collective name for 5 peoples Viz. the Andhras, Karnatakas, Gurjaras, Tailangas and Maharastras వీరే పంచద్రావిడులుగా దక్షిణాన పిలువబడుతున్నారు. వీరందరి భాషలకు మూలము, మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాషయే అని చెప్పవచ్చును. పైగా, ఆంధ్ర ద్రావిడులలో మరలా ఆరామ, పుత్తూరు, పేరూరు, తుమ్మలూరు, దివిలి ద్రావిడులున్నారు. వీరే కాక మూలతెలుగు (ద్రావిడ) భాషకు చెందిన తుళు, కొడగు, తుద, కోట, కు, గోండు, ఒరాయన్ రాజమహల్ అను భాషలు మాట్లాడువారు కూడ ఉన్నారు. ద్రావిడ పదం, ద్రవిల / ద్రవిడ / ద్రమిళ / దమిల / తమిల / దమిళ / ద్రావిళ / ద్రామిడ తమిల్ / ద్రావిల / ద్రావిడ / ద్రామిళ / ద్రమిల / ద్రామిల / దమెల / దమెడ - మున్నగు రూపాల్లో అక్కడక్కడ పలుకుతున్నా మొత్తం మీద, ద్రావిడ / ద్రవిడ - పదములే వ్యాప్తిలో ఉన్నాయి. ఉత్తర భారతదేశంలో "ద్రబిడ" అని పల్కుతుంటారు. (వ/బ లకు అభేదం కదా) దక్షిణాదిని కూడ పూర్వం ద్రబిడులని అనేవారేమో? ద్రబ్‌లోంచే డబ్బు వచ్చిందేమో, ద్రవ్యమే డబ్బు కదా! వేద భాషలో మాత్రం 'ద్రవిణ' మని "ద్రావిణ" మని ఉన్నట్లు పూర్వోక్తము! ద్రావిడ భాషల

దవ – చిచ్చు... సూ.ని.4–207, ప్రధానమైన దగుటచే ఇది ద్రవ్యమైన + ఇల (నేల) = ద్రవిల – దేశంగా ఖ్యాతిగాంచి – తొలుత వెలసిన మానవులగు స్త్రీ పురుషుల సరసత్వానికి ఆలవాలమైందని కూడా ద్రవ శబ్దం వలన సూచితమౌతోంది. (ద్రవ – స్త్రీ పురుషుల పరిహాసం సూ.ని. 4–383) వారు నాడాలాపించిన రాగం "ద్రవిడి" రాగంగా నేటికీ నిలచింది. ఆర్షేయమగు ద్రవిణమే వేదము. వేదానికి ద్రవిడ పాఠం ఉంది. దీనికి బ్రహ్మమని పేరు / "శబ్ద బ్రహ్మ" అని పేరు. బృహణాత్ – బ్రహ్మ (కృత్స్న వేదరాశికి పేరు), వేదమునకు, బ్రహ్మ కర్మసాధనయగు యజమానుని శరీరానికి కూడ బ్రహ్మ శబ్దితమని ఋగ్వేదము.

"యత్తే పవిత్ర మర్చి షగ్న్యేవితతమంతరాః బ్రహ్మ తేనపునీహినః – ఋగ్వే 9–67–2.

వైదిక కర్మలచే పునీతమైన ఈ శరీరం కూడ బ్రహ్మమగుచున్నది. " దేవోదేవాలయః ప్రోక్తః జీవో దేవః సనాతనః" అను ఆర్యోక్తిచే, శ్రుతియు, శ్రుతివిహిత కర్మలనాచరించిన శరీరము బ్రహ్మ–మని కీర్తించినది. బ్రహ్మకు సంబంధించినది కనుక వేదం – బ్రహ్మకోశమైంది (సా.భా.)

బ్రహ్మతత్త్వ ప్రతిపాదన లక్ష్యంగా గలది యగు శ్రుతి–తనను 'బ్రహ్మ' మని తెలిపినది. అట్టి లక్ష్యం లేని లౌకిక వాఙ్మయమును – అ బ్రహ్మ" – అని చెప్పింది అపౌరుషేయమైన వేదము బ్రహ్మ! ప్రజాపతి – బ్రహ్మ!. ఓంతత్సత్ బ్రహ్మ! "ఓం సత్యం జ్ఞానం అనన్తం బ్రహ్మ" – అని కృష్ణయుజుర్వేద మంత్రం, పౌరుషేయ గ్రంథాలు –. "అ బ్రహ్మ".

దీన్ని బట్టి, వైదిక కర్మానుష్ఠాన పరులు కానివారందరూ అ బ్రహ్మలని, తెలియుచున్నది. మొత్తానికి వేదంలో బ్రహ్మ – "అబ్రహ్మ" శబ్దాలు వినబడ్డాయి. వేదమే బ్రహ్మ! వేదాధ్యాయి కూడ బ్రహ్మయే!

యచ్చ బ్రహ్మ యచ్చాఽబ్రహ్మ! అంతర్బ్రహ్మన్ ప్రతిష్ఠితం – తై.బ్రా.3–12–8–2.

"బ్రహ్మ వేద :–

అబ్రహ్మ పౌరుషేయ గ్రంధాః, అంతర్బ్రహ్మన్ వేదమధ్యే. ప్రతిష్ఠితం కర్మజ్ఞానంచ" – సాయన భాష్యం. అబ్రహ్మయే, ఇబ్రహ్మమని పలుకుట సహజమే. వారలే అబ్రహామ్/, ఇబ్రహమ్‌లైనట్లు తెలిపి యుందురేమే! బ్రహ్మ, అ బ్రహ్మ, ఇబ్బ్రహ్మ (ఈ బ్రహ్మ) – లు తెలుగు భాషామ తల్లి కన్నబిడ్డలే! యక్షులు, నాగులు, సవరులు మొ॥వారితో కూడిన బహుళజాతి సమాజమే తెలుగువారిది. భాగవతంలో ప్రతినాయకుడైన కంసుని తండ్రి ద్రామిళుడే! ధరుని కుమారుడు – ద్రవిణుడు, బలికుమారుడు – ఆంధ్రుడు వైవస్వతుడు, వృషలుడు – ఇంకా ఎందరో మహనీయులాంధ్ర ద్రావిడులే! భాషను బట్టియే జాతి! – జాతి ఉన్న ప్రాంతమే ఆ జాతి ప్రదేశంగా చెప్పబడుతుంది. తెలుగు భాషను బట్టియే – తెలుగు జాతియని, తెలుగుజాతి విస్తరించిన ప్రాంతమే తెలుగునేలగా కీర్తి చెందింది. వీరే ఆంధ్రులు (ఆంధ్రాః బహవః) ద్రవ్+ఇల=ద్రవిల / దవ్ + ఇల = దవిల / ద్రవిడ / ద్రవిణ శబ్దాల వలన, అందలి ఇల / ఇడ శబ్దాల వలన నాటి మూల తెలుగు (Proto Telugu) భాష ఋగ్వేదకాలంనుండే ఉన్నదని, ద్రవిణారాధకులే ద్రవిణులని, ద్రావిణులని తర్వాత ద్రవిడులు / ద్రావిడులని కీర్తిపొంది, ద్రవిణోద్భవమైన ఆంధాపదము నుండి వెడలి పంచద్రావిడులుగా రూపుదిద్దుకొన్నవారే ఆర్యులుగా

అవతారిక

సువర్ణ శ్రీఖండం

"సువర్ణ భారతి"శ్రీమతి డాక్టర్ ఆకొండి అమరజ్యోతిర్విశ్వనాథసతి ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వ పురస్కారగ్రహీత్రి, శతాధిక గ్రంథకర్త్రి, యునెస్కో ఇంటర్నేషనల్ గోల్డెన్ బెస్ట్‌కపుల్ అవార్డి, "సువర్ణ మహిళ" నవరత్నాభిషిక్త, విశ్వభారతి కార్యదర్శి, కాత్రేనికోన-533 212.

చరవాణి : 9848621314, దూరవాణి : 08592-236515

www.drakondiviswajyothi.com E-mail : akondisrikanth876@gmail.com

శ్రీవారు, భారతీయ సనాతన హిందూ ధర్మాచరణమే, విశ్వమానవా భ్యుదయానికి శ్రీరామరక్షయని తలచి, శ్రుతి సంస్కృతిని విశ్వజ్యోతియైన అంర్జాతీయ పవిత్ర గ్రంధమగు భగవద్గీత హృదయాన్ని శ్రీమద్రామాయణము నందలి ధర్మాలను మానవాళికందించాలని, మానవాభ్యుదయం కోరి, శ్రీసిద్ధివినాయకుని స్మరించి నమస్కరించి 1982లో "విశ్వభారతి" సంస్థస్థాపించి, విశ్వజ్యోతిని వెలిగించి ప్రచురణ ప్రచారములు చేపట్టి ముప్పది వసంతాలలో సహస్రాధికరచనలు చేయుటయేకాక, శ్రీవారు భారతావనిలో పలుచోట్ల పర్యటించి, వేవేల ప్రసంగాలు చేసారు. ఇంకా యధాశక్తిగ "విశ్వభాషలందు వెలుగు తెలుగు" – అని, తెలుగు జాతి సంస్కృతిని ప్రచారం చేయుట ఆమోదితం. విశ్వమానవాభ్యుదయానికి భక్తి ప్రపత్తులకు నిలయాలు, మన దేవాలయాలు, ఇవి, ఇహపరాల ముక్త్యాభరణాలు, జీవన్ముక్తికి సోపానాలు.

భారతీయ సంస్కృతీ వైభవానికి, ప్రాచీన శిల్పకళాసౌందర్యానికి ప్రతీకలుగా నిలచిన దేవాలయాల సందర్శనం – మానవాళి ఆరోగ్యానికి అభ్యుదయానికి చక్కని నిదర్శనం. భారతదేశంలోగల హైందవ దేవాలయాలు, మన జాతీయ సమైక్యతకు ప్రతీకలు. వీటి సంరక్షయే మనకు శ్రీరామరక్ష! అందుకే, కావేరీ నదిలో అన్నగారు పడవేసిన విగ్రహాల కోసం, "ఎందుదాగినావో..." అంటూ త్యాగరాజు కీర్తిస్తే నదిలోంచి పైకివచ్చి విగ్రహాలు కనబడితే, "రారా మా యింటిదాక..." అని పిలిస్తే అవి ఇంటికి తనతో నడచివచ్చాయి. అంతే, "నడచివచ్చితివా..." అనికీర్తించి, ఆరగింపవే...అంటూ పాలు త్రాగించాడు. ఆ విగ్రహాలే రామదాసు చెఱను విడిపించాయి. శ్రీరామకృష్ణునకు, కాళీమాత విగ్రహంలో జగన్మాత దర్శనమిచ్చింది. శ్రీకృష్ణవిగ్రహం, కనకదాసువైపు తిరిగి చూసింది. శ్రీవారు, అన్నమయ్య పిలిస్తే, అభయమిచ్చారు. ఆదిశంకరులు, ఏడుకొండలపై బాలాత్రిపురసుందరీ విగ్రహాన్ని ప్రతిష్ఠిస్తే నేటికీ బాలాజీగా పిలువబడుతూ, కాశులు రాశులై పోయిస్తూన్న 'బాల' లీల, ముక్తిహేల!

కోనసీమ యందలి ర్యాలిలో జగన్మోహినీ కేశవస్వామి విగ్రహం పాదాలనుండి, గంగ ప్రవహిస్తూనే ఉంటుంది. సంతరావూరు రామలింగేశ్వరాలయంలోని గంట, ఒక్కసారికొడితేచాలు, 108 ఓంకారాలు వరుసగా సృష్టంగా వినబడతాయి. మరి పానకాలస్వామి మహిమ జగద్విదితమే! ఇలాంటి దైవమహిమలెన్నో ఈ విగ్రహాల అనుగ్రహం వలన పొందుట సహృదయభక్తులకు తెలిసినవే! విగ్రహాలను చూసి మనమెన్నో నేర్చుకోవాలి. ఉదాహరణకు, శేషశాయినిచూస్తే, సిరి పాదసేవచేస్తూ ఉంటుంది. అంటే, సిరిచే సేవచేయుంచుకొనేవారు. శ్రీహరిలా గౌరవింపబడతారనేది పరమార్థం. అలాకాక సిరికి దాసులైనారా, మీ పని హరీ–అంటే "హరాకిరి". ఏడుపడగలు, ఏడుకొండలు. ఆసాంత యోగవిద్యారహస్యానికి సంకేతాలు. ఇదే ఆమూలాగ్ర రహస్యం. రస, రక్త, మాంస, మేధ, మజ్జ, అస్థి, శుక్రాలతో కూడిన సప్తధాతు నిర్మిత శరీరం కబలింపబడేది – అనే రహస్యం తత్త్వదర్శినులకు తెలుసు. అందుకే దీపం ఉండగానే ఇల్లు చక్కదిద్దుకోవాలి. దేహమున్నప్పుడే దేహిని తెలిసికోవాలన్నదే పరమార్థం. ఇలా ఎన్నెన్నో రహస్యాలను వెల్లడించే దేవాలయాలు భారతీయ సంస్కృతికి పట్టుగొమ్మలు. కొన్ని విగ్రహాలు స్వయంభువులు. కొన్ని దేవతలు ప్రతిష్ఠించినవి. మరికొన్ని మహనీయులు ప్రతిష్ఠించారు.

ఇలాంటివి, ఈ భారతావనిలో కోట్లసంఖ్యలో ఉండేవి. అందుకు, రాజమండ్రిలోని కోటిలింగాలరేవు సాక్ష్యం. చాలా విగ్రహాలు, ఆతతాయినుల కబంధ హస్తాల్లోపడి కాలగర్భంలో కలసిపోగా, నేటికి భారతదేశములో ముప్పైలక్షలకుపైగా విగ్రహాలున్నాయి. వీటినైనా మనం జాగ్రత్తగా కాపాడుకొంటే ముందు తరాలవారు సుఖశాంతులతో జీవింపగలుగుతారు. శ్రీ సిద్ధివినాయకుడే సృష్టికి మూలాధారం! ఆ పరమాత్మ, ఈ సువిశాల విశ్వంలోని పలుప్రాంతాల్లో విగ్రహరూపంలో పూజలందుకొంటున్నాడు. కొన్నిచోట్ల స్వయంభువుగా వెలసి మహిమలు చూపుట మనకు తెలిసినదే! అయినవిల్లి, కాణిపాకం వంటి పుణ్యక్షేత్రాలలో స్వామివెలిసారు. పంచభూతాలు, సూర్యచంద్రులు, యజ్ఞం చేసినపురుషుడు, వెరసి అష్టమూర్తి, ఆయనే శ్రీ సిద్ధివినాయకస్వామి ఆ అష్టమూర్తి తత్త్వామృతాన్ని అష్ట సువర్ణకలశాలలో నిండి గ్రంథంగా శ్రీవారందించి నందించారు. ఇది తెలిస్తే పఠిత తరిస్తాడు, రచయిత మురుస్తాడు.

అంగవైకల్యం కల్గిన ముగ్గురు మిత్రులు, కొంతస్థలం, తీసికొని పంటలు పండించుకొంటూ జీవిస్తున్నారు. ఒకరు మూగ, మరొకరు గ్రుడ్డి, ఒకరు చెవిటి, వీరి తోటలచెంత, ఓ దిగుడుబావి ఉంది. ఏతం తొక్కి నీరు తోడి పోసేవారు. కొంతకాలానికి అందలి నీరు నిండుకొంది. వారిలో మూగవాడు, లోనికి దిగి పారతో తవ్వుతోంటే వాడిచేతికి రక్తం తగిలింది. దాంతో వాడికి మాట వచ్చేసింది. ఇది విన్న గ్రుడ్డివాడు ఆ రక్తం తాకటంతో చూపు వచ్చింది. అలాగే రక్తం తాకినంతనే చెవుడు పోయింది. ముగ్గురు అంగవైకల్యం లేనివారు కావటంతో, ఆ ఊరిజనం, బావిలోదిగి, తవ్వటం ప్రారంభించారు. వారికి వినాయక విగ్రహం దర్శనమిచ్చింది. భక్తులు తండోపతండాలుగా వచ్చి ఆ బావి నందలి వినాయకునికి అచటనే టెంకాయలు కొట్టారు. ఆ కొబ్బరినీరు, అంటే పాకం, ఓ ఎకరం స్థలం పారింది. ఎకరం అంటే కాణి, పాకం పారిన స్థలాన్నే "కాణిపాకం" అన్నారు. అచట స్వయంభువుగా వెలసిన వరసిద్ధి వినాయకస్వామి మహిమలనంతములని, అలాగే, ఎన్నెన్నో దేవాలయాలలోని దైవాలమహిమలు శ్రవణానందంగా విన్న శ్రీవారు, అయినవిల్లి వినాయకస్వామిని మనమునందు తలచి, ఆంధ్రప్రదేశ్ పురాతన దేవాలయాలు, వాటి ఉనికి విశిష్టతల గురించి ఓ గ్రంథాన్నే రచించారు. అది 2009లో గొల్లపూడి వీరాస్వామి సన్–రాజమహేంద్రవరం వారు ముద్రించారు. అయినవిల్లి శ్రీ సిద్ధి వినాయకస్వామి వైభవాన్ని ఆ దేవస్థానం ఇ.ఓ. గారి కోరికపై శ్రీ వారు రచిస్తే, ఆ దేవస్థానం వారే ముద్రణగావించుట, వినాయకుని లీల! స్వామివారి దివ్యానుగ్రహంతో, నిత్య సాహిత్య కృషీవలులైన శ్రీవారు రచించిన సంస్కృతాంధ్ర ఆంగ్లహిందీ కన్నడ భాషలలోని రచనలు కొన్ని ప్రకృతి వైపరీత్యాల వలన కాలగర్భంలో కలిసిపోగా మిగిలిన రచనలను, "శ్రీవారిసాహిత్యం" అనుపేర, ప్రథమభాగంలో 1–414 రచనలవరకు పరిచయం చేసాను. ద్వితీయ భాగంలో 711 రచనలవరకు, తృతీయ భాగంలో 711–1116 రచనలలో కొన్నింటికి సంక్షిప్తంగా పరిచయం చేయగలుగుట గణపతి దివ్యానుగ్రహమే! శ్రీవారి సహస్రాధిక రచనలలో ఏదేని ఒక రచనపైగాని, కొన్ని రచనలపైగాని పరిశోధనలు చేసినవారికి, సద్విమర్శక వ్యాసాలు వ్రాసినవారికి ప్రతి యేటా ప్రతిభా పురస్కారాలు అందజేస్తుంటాము. రచయితలెప్పుడైననూ తమ వ్యాసములు పంపవచ్చును. రచయితలను, లబ్ధప్రతిష్ఠులైన విద్వత్కవీశ్వరులను సత్కరిస్తుంటాము.

చంద్రచంద్రికల్లాంటి మేం, మా డా॥ ఆకొండి విశ్వజ్యోతి ఫౌండేషన్ ద్వారా విశ్వభారతి సంస్థద్వారా ప్రతిభాపురస్కారాలతో ఆధ్యాత్మిక, సంగీత సాహిత్య, సాంస్కృతిక, ఆరోగ్య ధార్మికాద్యనేక కార్యక్రమాలు చేస్తూ, విశ్వశ్రేయస్సునకై అహర్నిశలు కృషిచేస్తున్నాం! శ్రీవారి సాహిత్యం ఓ సువర్ణశతకుంభం. దీన్నందజేసిన శ్రీవారి గురించి, రేఖా మాత్రంగ తెలియజేయుట నా అదృష్టం.

శ్రీవారు, ఆత్రేయసగోత్రశ్రౌతి, వీరు గురుకుల క్లిష్టులు. శ్రీవారు సచ్ఛీలతకు ప్రతీక, భారతీయ సంస్కృతీపరిరక్షణకు పతాక!! వీరిపూర్వీకులు సర్వశ్రీ చర్లబ్రహ్మయ్యశాస్త్రి, చెళ్ళపిళ్ళ వేంకటశాస్త్రి, దుద్దు, చిలకమర్తి, మధునాపంతుల, ఓలేటి, వేదుల మొ॥ విద్వత్కవిశేఖరులు. శ్రీవారు చిఱుత కూకటినాడే

"ఋషీణాం పుత్రో అభిశస్తిసా అయమ్ – తై.బ్రా. 2-1-15-1 అరణిమధనంచే పుట్టిన అగ్ని ఋషిపుత్రుడై – "సహసస్పుత్ర", అయినాడు.

ద్రవిడ : (అగ్ని) కార్యమగ్నులైన ఆ నాటి వారందరినీ (ద్రావిణులు) ద్రావిడులన్నారు.

ద్రవిణో దాద్ద్రవిణసస్తురస్య

ద్రవిణో దాస్పనరస్యప్రియంసత్,

ద్రవిణోదావీర నతీమిషంనో ... ద్రవిణోదారాసతే దీర్ఘమాయుః– శ్రుతిః

కృష్ణమృగం సంచరించే భూములే యజ్ఞభూములని మనువు పలికాడు. దక్షిణ భారతంలో – కృష్ణమృగ సంచారం ఉన్నట్లు అదేయజ్ఞార్హమైన ప్రదేశమనిరి.

"కృష్ణ సారస్తు చరతి మృగోయత్ర స్వభావతః సజ్ఞేయో యజ్ఞియో దేశః ... మను 2-23

కనుక, దక్షిణభారతంలో గల పంచద్రావిడులు నాడు యజ్ఞాలుచేసినవారని తెలుస్తోంది. మనువు, తన గ్రంథంలో – "ద్రవిడ" (మను 10-44) అనే పదాన్ని దేశంగా కూడా వాడాడు. తద్వారా ద్రవిడ జాతి కూడ పలుకరించాడు. వీరిలో కొందరే సంస్కారవంతులుగాను, మరికొందరు కానట్లుకూడా చెప్పుటచే, ఆర్య–అనార్య జాతుల్ని విడదీసినట్లు తెలుస్తోంది. వైదిక సంస్కృతిని కాపాడేవారు ఆర్యులని వేరే చెప్పనవసరం లేదు. ఆనాటి ఆంధ్ర ద్రావిడులే – ఆర్యులు. "గోద"యే ద్రవిణుల జన్మస్థలియని, వేదాలు వెలసిన భూమిలో అందు ప్రవహించే నది గోదావరిగాను (గోదావారి / గోదావరి). గోదావరీ తీరమందలి నేటి గోవూరు నందు తొలి వేదమంత్రాలు కొన్ని వెలసి యుండవచ్చునని భావిస్తున్నాను. ఇంకా సప్తగోదావరి ప్రాంతాలు. దాక్షారం, పిఠాపురం కోనసీమాదులున్నాయి. అరకలు కట్టి, దున్ని పంటలు పండించిన ఆంధాపథ నివాసులే ద్రవిణులు వైదిక భాషలో పలికితే, వారినే సంస్కృతంలో "ఆర్య" కులని చెప్పినట్లు తెలుస్తోంది. ద్రావిడులే, ఆర్యులనిపిలచుకొని, ఉత్తర భారతాన కొంతకాలం స్థిరపడి, మన తెలుగు సంస్కృతి (భారతీయ) ని యావత్ ప్రపంచంలోను వ్యాపింపజేసింది మూల తెలుగులే, వీటి మూలద్రావిడ సంస్కృతి నాగపూజలు, ప్రకృతిలోని చెట్లు పుట్టలు, నింగి, నేల కొండలు, వాగులు అన్నీ పూజించే సంస్కృతి ! అగ్నిని ఆరాధించేవారు. నాటి దేవతారాధకులు, పూజలు, వ్రతాలు నోములు అన్ని నేటికీ ప్రపంచంలో పలుచోట్ల ఉన్నాయి. నీటి నగరనిర్మాణము, నావికులు, ఎగుమతి, దిగుమతులు వ్యాపారాలు, పలుచోట్ల నేటికీ ఉన్నాయి. వ్యాపారాలతో బాటే, మన భాషాసంస్కృతులు వ్యాపించాయి. గోదాప్రాంతమే తొలి నాగరిక మానవుడు నివసించిన పుణ్యభూమి. తొలిపలుకులు విని, వినిపించిన వేదభూమి కూడా గోదా ప్రాంతమే. అందుకే అది సరసవతిగా ప్రఖ్యాతిగాంచి, "వారి" పేరున "గోదా" ప్రక్కన జేరి నాటి నుండి గోదావారి అయినది. అదే క్రమేపి 'గోదావరి' గా ప్రఖ్యాతి గాంచింది. వేదకాలం నుండి గోదావరి స్మరింపబడుటయే ఇందులకు సాక్ష్యం! "బ్రహ్మ" పదం వినబడింది ఆంధ్రుల అమ్మతల్లి ఒడిలోనే ! మన తెలుగు నేలపైనే "బ్రహ్మగుడి" నేటికీ బ్రహ్మసంవేద్య తీర్ధంగా విరాజిల్లుతోంది. ఇచ్చటనే "అ బ్రహ్మ" – శబ్దం కూడా వినబడింది. ఇచట వేదాలు వల్లించిన వారే వేదుల, ద్వివేదుల, చతుర్వేదుల, వారలు! యాగాలు చేసిన సోమయాజుల వారున్నారు. ఇవన్నీ సాక్ష్యాలే!

విరాజిల్లే అంధాపధమే సృష్టికి మూలమని తెలుస్తోంది. మంచి అన్నాన్ని వృద్ధిపొందించే స్థలంగాను, సారవంతమైన భూమి కలది అందొక పచ్చని పైరు కలది అనే భావంతోనే ద్రవ్ + ఇల – ద్రవిలపదం (ద్రవిడ/ద్రవిణ) వాడుకలో ఉండి ఉంటుంది. మూల ద్రావిడ రూపం ఇల్ + ఆజ్; ఇలమ్ భాషలో హూలావి – పచ్చని పైరు భూమి – అని అర్థం ఉంది.

దేవతలు – అమృతాంధసులు (అమృతాంధసులె యోగ్యులనుపమాంగి – శ్రీనాధుని నైషధం 2–49.

పంచద్రావిడులలోను, ప్రధమంగా దేవతలను తృప్తిపరచుటకై హవిర్దాతలైనవారు అంధకులేనని, వారే ఆంధ్రులైన ద్రావిణులని, ఋగ్వేదం వలననే స్పష్టమౌతోంది.

అమృతాంధసులవాసమే " కోనసీమ", అంటే స్వర్గం కన్న ఏ మాత్రం తక్కువకాని ప్రదేశము, గోదావరి ప్రాంతమే, తొలిమానవుని జన్మస్థలి, తొలి పలుకు వెలువడిన వేదభూమి. ఈ విషయాలన్నీ, ద్రవిణ – శబ్దం ద్వారా వెలుగులోకి వస్తున్నాయి. ఈ శబ్దం కూడా భాష, జాతి, సంస్కృతిపరంగా వాడబడిందే. ద్రావిడ పదం లౌకిక భాషల్లో కూడ జాతి, భాషా సంస్కృతులపరంగా వాడబడింది.

ద్రవిణ – పదం ఋగ్వేదంలోని ఆశీర్వచన మంత్రంలో ప్రకాశిస్తోంది:–

రాయో బుధ్నస్సంగ మనో వసూనాం యజ్ఞస్య కేతుర్మన్మ సాధనోమే, అమృతత్వం రక్షమాణా నవీనం దేవా అగ్నిం ధారయన్ ద్రవిణోదాం, నూచపురాచ వదనం రయీణాం జాతస్యచ జాయమానస్య చక్షాం సతశ్చ గోపాం భవతశ్చ భూరేర్దేవా అగ్నిధారయన్ ద్రవిణోదాం॥
– ఋగ్వేదాశీః– యాజుష స్మార్తమంత్ర పాఠం – 2 వ భాగం.

హవిస్సునకు ద్రవిణమని పేరు. ద్రవిణదాతయగు దేవతకు ద్రవిణోదా–అని, హవిర్దాతలగుటచే ఋత్విజులకు ద్రవిణోదసులని వారి వలన పుట్టిన అగ్నికి ' ద్రావిణోదాః' అని పేరు. దీన్ని నిరుక్తం వివరించింది. యధో, ఏతత్ అగ్నిం–ద్రావిణోద సమాహేతి. ఋత్విజోత్ర ద్రవిణోదస ఉచ్యన్తే, హవిషోదాతారస్తే చైనం జనయన్తి ఋషిణాంపుత్ర అధిరాజ ఏష : ఇత్యపి నిగమోభవతి – నిరుక్తం 8–2.

ఋత్విజులకు అగ్ని–పుత్ర స్థానీయుడు, కనుక ద్రవిణులనగా అగ్న్యారాధకులని, అగ్న్యారాధనలు చేస్తే ఋత్విజులుగాను, వారి వంశస్థులు – వారంతా ద్రావిణులని శ్రుతి ప్రతిపాదిస్తోంది. అర్షేయం ద్రవిణం కనుక వేదవిద్యను గ్రహించినవారు ద్రవిణులని, ఋగ్వేదకాలానికి ప్రసిద్ధి చెందిన ద్రావిడులు చాలా మంది ఉండియుండిరని, తర్వాత కాలంలో దక్షిణాపధమంతా వారు వ్యాపించి మూల తెలుగు (ద్రవిడ) భాష నుండి కొన్ని మార్పులు ప్రాంతీయంగా రావటంతో వారు, వారి మారిన భాషలను బట్టి తమిళులు, కన్నడులు, మలయాళీలు, మున్నగు రీతిన పిలువబడిరి. వేదవిదులే ఋషులని, (ఋత్విజులని) వారిచే మధింపబడి అగ్నివ్యక్తం చేయబడుటచే అగ్ని – ఋషి (మంత్రం) పుత్రుడని తైత్తిరీయ సంహిత 1–3, 7–2, వివరిస్తోంది.

"ఋషీణాం మంత్రాణాం ఋత్విజాంవా పుత్రం, తైరుత్పాది తత్వాత్.

వేదవిద్యాభాస్కరులైన తండ్రిగారి చెంత, కొంత వేదాధ్యయనం చేసారు. మోడేకుఱ్ఱు సంస్కృతకళాశాలలో జేరి, భాషా ప్రవీణులైనారు. సంస్కృత తర్కకోవిద, సంస్కృత వ్యాకరణకోవిదలలోను, అలంకారములలో పి.ఓ.ఎల్. పట్టాలు స్వీకరించారు. కులపతి చతుస్తన్త్రి బ్రహ్మశ్రీ కొల్లూరి సోమశేఖరశాస్త్రిగారి చెంత తర్కశాస్త్రాదులనధ్యయనం చేసారు. సర్వశ్రీ బులుసు అప్పన్న శాస్త్రిగారి చెంత, కొంత ప్రస్థానత్రయాన్ని, పేరి సూర్యనారాయణశాస్త్రిగారి చెంత షోడశదర్శనాలను, లంక వేంకటరామశాస్త్రి సోమయాజులు గారి చెంత ధర్మశాస్త్ర రహస్యాలను, రాణి నరసింహశాస్త్రి గారిచెంత కావ్యనాటకాద్యలంకారములను, కొంపెల్ల సుబ్బరాయశాస్త్రిగారి చెంత సిద్ధాంత కౌముదిని, రేమెళ్ళ సూర్యప్రకాశ శాస్త్రిగారి చెంత పూర్వోత్తరమీమాంసా శాస్త్రరహస్యములను, శ్రీపాదలక్ష్మీనారాయణ శాస్త్రిగారిచెంత అహోబల పండితీయాన్ని, శ్రీవారు అంతేవాసియై అధ్యయనం చేసారు. బ్రహ్మశ్రీ వేదమూర్తులైన వెంపరాల సూర్యనారాయణశాస్త్రి దేశికోత్తముల సన్నిధిలో సంస్కృతాంధ్రసాహిత్యాలను నేర్చుకొన్నారు. ఇంకా సర్వశ్రీ డా॥దివాకర్ల, జటావల్లభుల, కేశిరాజు, విశ్వనాథ, తోపెల్ల, అప్పల్ల, కాకర్ల, మునగాల, బాదాల, వేదుల, ఎక్కిరాల, వక్కలంక, శిష్ట్లా, మంత్రవాది, మంథా, చిలుకూరి, షడంగి, యస్వీ వంటి దేశికోత్తములను సేవించి విజ్ఞానసముపార్జనచేసిన శ్రీవారిజన్మస్థలం, కోనసీమయందలి పంచక్షేత్రమైన కాట్రేనికోన. ప్రతి శిశువునకు ప్రథమ గురువుతల్లి, శ్రీవారికి అమ్మఒడియే బడియై ఒక గుడిగ మంచినడవడినేర్పింది. ఆ తల్లి, భారతీయసంస్కృతిని ఉగ్గుపాలతో రంగరించి పోసినది. దాంతో, శ్రీవారికి, చిననాటినుండే పవిత్రప్రేమ, సేవాభావం, ధర్మనిరతి, దాతృత్వం, నేతృత్వం, కర్తృత్వం సత్యం, శాంతి, దాంతి, ప్రేమ, అహింస, సమత మమతలన్నీ, అలవడుటతో అనఘులై వేవేలమంది విద్యార్థినీ విద్యార్థుల్ని తీర్చి దిద్దారు. సరస్వతీ సేవకుడనంటూ, చిననాటినుండే, చిత్రకళ, సంగీతసాహిత్యాదులందు చొరవచూపి రాణించారు. శ్రీవారు తొమ్మిదవ ఏటనే పోతన, శ్రీనాధులపై పద్యాలు చెప్పారు. వీరికి శ్రీనాథుని సీసమంటే ప్రాణం. చిన్ననాడే మానవాభ్యుదయాన్ని కోరి విశ్వమానవాళికి భగవానుడు ప్రసాదించిన పరమ పవిత్ర గ్రంథమగు విశ్వజ్యోతియౌ భగవద్గీతను కంఠపాఠంచేసి, గీతావధానం చేసారు. ద్రౌపది, శ్రీరాముడు, శ్రీనాధుడు వంటి పాత్రలను పోషించి, శభాష్ అనిపించుకొన్నారు, బాలనట కిరీటిగా కీర్తినార్జించారు. స్కౌట్‌లీడర్‌గా, బెస్ట్‌వాలంటేర్‌గా కమలనాధులను సేవించి ప్రచారకులై సేవలనందించారు, శ్రీ కోనసీమ భానోజి రామర్స్ కాలేజీలో చేరి రాత్రిళ్ళు చదివి పట్టభద్రులై, ఆంధ్రా యూనివర్సిటీలో జేరి, తెలుగు హిందీ సంస్కృతం దర్శనాలలో నాలుగు ఎమ్.ఏ. లు పూర్తిచేసి, సంస్కృతంలో పి.హెచ్.డి పట్టాను స్వీకరించారు. మైసూరు విశ్వవిద్యాలయంలో తెలుగులో పరిశోధన చేసి పి.హెచ్.డి పట్టాన్ని స్వీకరించారు. ఆంధ్రా యూనివర్సిటీలోనే రాత్రి పూట జర్మనీ భాష నేర్చుకొన్నారు. మరికొన్ని డిప్లమోలు పొందారు. టైపు లోయర్, హయ్యర్‌లలో కూడా కృతార్థులై దశాధికంగా డిగ్రీలు డిప్లమాలు పొందిరి.

శ్రీవారు 1964 నుండి, రాత్రింబవళ్ళు చదువు నేర్చుకొంటూనే, పాఠాలు చెప్పటం ప్రారంభించారు. విశాఖలోని ఓ కాలేజికి వైస్‌ప్రిన్సిపాల్‌గా, మరి కొంతకాలం ప్రిన్సిపాల్‌గా పనిచేసి మంచిపేరు సంపాదించారు. ఒంగోలు శర్మకళాశాలలో ఉపన్యాసకులుగజేరి, సహ ఆచార్యులై సుమారు ముప్పది వసంతాలు పాఠాలు బోధించారు. తర్వాత ఆచార్యులుగ ఎమ్.ఏ. విద్యార్థులకు తెలుగు బోధించారు. గ్రాడ్యుయేట్, పోస్టుగ్రాడ్యుయేట్ విద్యార్థులకు గీర్వాణాంధ్రభాషాచార్యులుగ సేవల నందించారు. పరిశోధకులను తీర్చిదిద్దుతున్నారు.

డా॥ దివాకర్ల వేంకటావధానిగారిచే దర్శనాచార్యునిగ బిరుదాంచితులై, దర్శన రహస్యాలను, సహస్రాధిక ఆధ్యాత్మిక సభలలో ప్రసంగించారు. శ్రీవారి చెంత, యువతతోపాటు వయోవృద్ధులెందరో విద్యలనభ్యసించారు. అన్ని రంగాలలోను ఉన్నతోన్నతాధికారాలలో వీరి శిష్య ప్రశిష్యులుండుట

ముదావహం. ఆయుర్వేదాన్నధ్యయనం చేసిన వీరు డాక్టర్‌గా ఎన్నో వైద్యసేవలనందించారు. W.H.O వారు, వీరిని ఆఫీసర్‌గా నియమించి వైద్యసేవలు పొందారు. సాంస్కృతిక కార్యక్రమాలనెన్నింటినో నిర్వహించి, విద్యార్థినీ విద్యార్థులను ప్రోత్సహించారు. మేమిద్దరం, శ్రీ గణేశ్‌ఫ్రీక్లినిక్ ద్వారా సుమారు ముప్పైవసంతాలు, సమాజానికి ఉచిత సేవలనందించుట, ఆ గణపతి దివ్యానుగ్రహమే, ఫ్రీమెడికల్‌క్యాంప్స్ నిర్వహించాము.

మతులు మంచివైన మతములన్నీ మంచివే... అని మతసామరస్యంకోసం ప్రసంగాలుచేసాం. మంచినే మతాలన్నీ బోధిస్తున్నాయి. ఇవన్నీ ఘట్టకుటీ ప్రభాతన్యాయంలా ఆర్షమతాన్ని అనుసరిస్తేనే ముక్తి కరతలామలకం – అని, సత్యమేదైవమని, ఆధ్యాత్మిక విద్యావికాసమే సమాజవికాసమని, భక్తికలిగన నాడేశాంతి సమైక్యతలు వెల్లివిరుస్తాయని శ్రీవారి ప్రవచనం. శ్రీవారి, గుప్తదానాలు అనంతం కాశీక్షేత్రాన్ని నేటికి పదహారుసార్లు దర్శించిన శ్రీవారు, వెళ్ళిన ప్రతీసారి అచటి పండాలకు బీదసాదలకు అన్నదానాదులు, వస్త్రదానాదులు చేసివస్తుంటారు. అలాగే త్రివేణీ సంగమ తీర్థంలోని సాధుశ్రేణికి మధురపదార్థాలు పంచిపెట్టి, వస్త్రాదులు ఇచ్చేవారు. అలాగే కాలేజీ ఉత్సవాలకు ఇచ్చారు. శర్మ కళాశాలలో టీచర్స్ అసోసియేషన్ హాలు నిర్మాణానికి వేల రూపాయలు విరాళమిచ్చినవదాన్యులు శ్రీవారు. వారి సద్గురువులను స్వధనంతో ఘనంగా సత్కరించారు. శ్రీశుడిచ్చిన సంపత్తికి నేను ధర్మకర్తను మాత్రమే నంటారు. దేహమే మనదికాదు, రాదు – అనే సత్యాన్ని, ధర్మాన్ని ఆచరిస్తూ తెలిపే శ్రీవారు, నిజాలను నిర్భయంగా చెప్తారు. వారు తెలిపే సత్యాలను శ్రద్ధగా ఆలకించి, ఆచరించేవారే ధన్యులంటాను. శ్రీవారు, ఆచార్య ఎక్కిరాల భరద్వాజవారికోరికమేరకు, వారిగ్రంథాలనావిష్కరించారు. ఇంకా స్ఫూర్తిశ్రీ, స్వయంపాకుల శర్మగారి వంటి విజ్ఞుల గ్రంథాలనావిష్కరించి, అభినందించారు. కొన్ని నూతన భవనాల ప్రారంభోత్సవాలు శ్రీవారి చేతుల మీదుగా జరుగుటయేగాక, ఒంగోలు నడిబొడ్డున, శ్రీవారు 1982లో ఎఱ్ఱనపీఠాన్ని స్థాపించారు. దానిని రిజిష్ట్రేషన్ చేయించి, వ్యవస్థాపక కార్యదర్శిగా కొంతకాలం సాహిత్య సేవలనందించారు. లలిత కళలను ప్రోత్సహించారు. ప్ర.ర.సం. సభ్యులుగా ఎనలేని సేవలనందిచారు. కోనసీమ వేదపండితుల దివ్యాశీస్సులతో, తండ్రిగారి సన్నిధిలో చంద్రపాడు శ్రీ హనుమదాచార్య పీఠాధిపతిగ 1985లో ఉగాదినాడు పట్టాభిషిక్తులైనారు. ప్రపంచ భాషలన్నింటిలోను చేయు వినూత్నమైన భ్రూకళావధానాన్ని సృష్టించి, పలుచోట్ల ప్రదర్శించి ప్రశంసలనందుకొన్నారు. అవధాన విద్య ప్రదర్శించి డా॥బెజవాడ గోపాలరెడ్డిగారిచే నెల్లూరుపురమందిరంలో భ్రూకళావధానస్రష్టగా సత్కారాలు పొందారు. ఒంగోలు నందు కంచికామాక్షీ విగ్రహ ప్రతిష్ఠార్థం, ముంబైవెళ్ళి సంస్కృతాంధ్రాలలో ప్రసంగించి, కంచికామకోటి పీఠాధిపతులచే మంగళాశీస్సులనంది, శ్రీచక్రం తెచ్చారు. ఆకాశవాణి, ప్రసార భారతులలో ప్రసంగించి, సత్కారాలనందు కొన్నారు. ఆచార్య నాగార్జున, ఆంధ్ర, మద్రాసు శ్రీపొట్టి శ్రీరాములు తెలుగు విశ్వవిద్యాలయాలలో కొందరు పరిశోధకులు, వీరి గ్రంథాలపై పరిశోధనలుచేసి M.Phil, Ph.D పట్టాలను పొందారు. శ్రీవారి సాహిత్య, ఆధ్యాత్మిక సేవలకు గుర్తింపుగా, శ్రీవారిని ఎన్నోసంస్థలు, సత్కరించి సంతసించాయి. ఎందరో పీఠాధిపతులు ఆశీఃపూర్వక సన్మానముల నందించారు. 1–1–1999లో, హైకోర్టు జస్టిస్ శ్రీ దాళ్వ సుబ్రహ్మణ్యంగారు, శ్రీ కె.ఆర్.యం. కిషోర్‌కుమార్ I.P.S., ఆనాటి కలెక్టర్ మొ॥ అధికారులెందరో శ్రీవారికి కనకాభిషేకం చేసారు. శ్రీ దువ్వూరి సుబ్బారావు, శ్రీ అబ్దుల్‌ఖయ్యూంఖాన్ I.P.S., డా॥ జయప్రకాష్‌నారాయణ్ I.A.S., శ్రీ జె. సత్యనారాయణ I.A.S., శ్రీ బి.యల్.మీనా I.P.S., శ్రీ జె.సి. శర్మ I.A.S శ్రీమతి బి. ఉదయలక్ష్మి,I.A.S., శ్రీ బి.వి. రమణకుమార్ I.P.S., శ్రీ జి. సూర్యప్రకాశరావు, I.P.S., జడ్జి శ్రీ మంథా శ్రీధరరావు, హైకోర్టు న్యాయమూర్తి జస్టిస్ డా॥ బులుసు శివశంకరరావు, డా॥ రావిపాటి ప్రసాదరావు, అధికార భాషా సంఘ అధ్యక్షులుగా సేవలనందించిన శాసనసభ ఉప సభాపతియగు శ్రీ మండలి బుద్ధ ప్రసాద్,

మూల ద్రావిడ (తెలుగు) భాషలో అంధక – అంటే అరణి మధనం చేసి, స్థాలీపాకంచే హోమంచేసేవారు. అంధకులు వసించేది ఆంధ్ర! ఆంధ్రుల భాష మూల తెలుగు. అదే ఆంధ్ర భాష! ఈ భాష మాట్లేడేవారే ఆంధ్రులు, తెలుగువారు, వీరు వసించే ప్రాంతాన్నే (–'. ఆంధ్రకాః కృష్ణా గోదావర్యోర్మధ్యేవిద్యమానోదేశః" ఆర్యోక్తి) నేడు ఆంధ్ర ప్రదేశ్ అంటున్నారు! నిజానికి ఇంకా చాలా ప్రాంతం ఉండి ఉండవచ్చు!!

గోద/గోదావరి :–

నేటి తెలివాహ ప్రాంతమే, నాటి తొలివేదం వెలసిన ప్రదేశం అనడానికి కారణాలు ఏమిటి! అని ప్రశ్నరావచ్చు. ఆర్షేయ గ్రంథాలు నేటి దేశంలో గల ప్రాంతాలలో వెలసినవని పూర్వోక్తము. తెలివాహక ప్రాంతానికి గోదావరీ ప్రాంతం అంటాం. గో–అంటే వేదవాక్కులు. గో, భూమి వేదవిదితో వేదితా ... గోపథబ్రాహ్మణం.

గో–భూమి–వేదైర్విదితః ... నారాయణ విరచిత దీపికావ్యాఖ్య.

గో–భూమి–వేద వాక్కులకు – గోవులని పేరు. వేదాలు వెలసిన

గో–ఊరు=గోవూరు–నేటి కొవ్వూరుగనున్నది అని ఊహ!

"ఛందాంసివై గోస్థానః" – శ్రుతి. గోస్థానమైనది గోదావరి ప్రాంతమే కావచ్చును. గోవులను (వేదములను) ప్రసాదించినది – గోద / = గోదావరి అని సూ.ని. 2–734, గోద = గోదావరి, (వేదాలు వెలసిన ప్రదేశం) "గౌతమి" యని పేరు కూడ కలదు. గోదావరి సమీపంలోనే గోఊరు > –గో–పదాలు ప్రసాదించిన పుణ్యస్థలి ఉన్నది. ఇచ్చట మొదట కొన్ని శ్రుతులు వినబడియుండవచ్చును. నేటికీ, గోఊరు–కొవ్వూరు (గోష్పదక్షేత్రంగా) పిలువబడుచున్నది. తర్వాత గోదావరి పరీవాహక ప్రాంతంలో యజ్ఞయాగాదులు జరుగుచున్నవి. పూర్వం, దక్షప్రజాపతి – ఆ ప్రాంతంలోనే యజ్ఞము చేసినట్లు పురాణాలు చెప్పుటయేకాదు, భీమేశ్వరాలయము కల్గిన ద్రాక్షారామం నేటికీ కొలువై యున్నది. గోదావరి నదికి దక్షిణతీరంలో మైత్రాణీయ శాఖనధ్యయనం చేసిన వాళ్ళు ఒకప్పుడుండేవారని – ఆర్షవిజ్ఞాన సర్వస్వంలో 201 పుటలో ఉన్నది. అయితే వేదాలు – అందలి మంత్రాలు ఒకేకాలంలో ఒకే చోట ఒకరి వలననే వెలుగులోనికి రాలేదు. అయా ప్రాంతాల్లో, అయాకాలాల్లో వందలాది మంది ఋషులకు మంత్రాలు దర్శనమిచ్చాయి. వారు మంత్రద్రష్టలై, కృత్స్నవేదరాశిని వెలుగులోకి తీసికొని వచ్చారు. ఇలా వేదాలు వెలుగు చూడటంతో ప్రప్రథమంగా వెలుగులోకి వచ్చిన ప్రదేశమే గోదావరీపరీవాహప్రాంతం. మరొక్క విషయమేమంటే, మానవ సృష్టి కూడ మొదట జరిగింది, ఈ ప్రాంతంలోనే! ఎందుకంటే, ఆనాడు అంటే – సుమారు 197 కోట్ల సంవత్సరాల క్రితం, మానవసృష్టి జరగడానికి అనువైన ప్రాంతం, ఈ దక్షిణ భారత దేశంలోని ఈ పరీవాహక ప్రాంతమే! చాల మంది శాస్త్రజ్ఞులు భారతదేశమే మానవ సృష్టికి, నాడు అనువైనదని నిర్ధారణ చేశారు.

అన్నంవలననే ప్రాణి సృష్ఠి జరిగిందని శ్రుతిరహస్యం.

"అన్నాత్ పురుషః"– అన్నాని భూతాని జాయన్తే'. ఇత్యాదిశ్రుతులను విశ్లేషిస్తే ఓషధులతో

దక్షిణభారతాన ద్రవిడులుగానే ఉండి, కాలక్రమేణ పంచ ద్రావిడులుగా పిలువబడినట్లు, మూలద్రవిడులే, ఉత్తర భారతదేశానికి వెళ్ళి సరస్వతీ నదీ తీరాలలో స్థిరపడినట్లు, వారే ద్రావిడ సంస్కృతి యేదైతేకలదో ఆ ఆర్ష సంస్కృతిని (ఆర్షేయం ద్రవిణం-శ్రుతి) విశ్వవ్యాప్తం చేసినట్లు, పరిశోధనల వలన వెలుగులోకి వస్తోంది. ఋగ్వేదకాలంలో చెప్పబడిన ద్రవిణులే ద్రావిడులని, వారే ఆంధ్రులని చెప్పటం ఎలా ? పంచద్రావిడులున్నారు కదా! ఇంకెవరైనా కావచ్చునడానికి వీల్లేదు. ఎందువలనంటే పురాణాలు, నేటి ప్రాంతాలు కూడా పరిశీలించి నిర్ణయిస్తే ఆంధ్రులే మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాషకు పునాది వేసినారని తెలుస్తుంది. ఋగ్వేదమండలి ఐతరేయ బ్రాహ్మణంలోని-

.... ఆంధ్రాః పుణ్డ్రాః శబరాః పుళిందా మూతిబాఇత్యుద న్యాబహవోభవన్తి, వైశ్వామిత్ర దస్యూనాం భూయిష్ఠాః - ఐ.బ్రా. సంచిక 7, 3అ-18 ఖండిక.- అను మంత్రాలను బట్టి, ఆంధ్రులు శబరులు పుళిందాది జాతులు కూడా చెప్పబడినవి. వారిలో కూడ, కొందరు వైశ్వామిత్రులు (విశ్వామిత్ర సంతతి) దస్యులు అనే విషయం తెలుస్తోంది.

"యదింద్రాగ్నేయదుషు తుర్వశేషు యద్ద్రుహ్యూష్వనుషు పూరుషుస్థః" - ఋగ్వే 1-108-8.

ఈ ఋగ్వేద మంత్రాన్ని బట్టి, యదువులు, తుర్వశులు, ద్రుహ్యులు, అనువులు, పూరువులు కూడా ఉన్నట్లును, వీరందరూ అగ్న్యారాధకులై భారతులుగా పిలువబడినట్లు, వీరివలననే భారత దేశమని పేరు వచ్చినట్లు, వేదమే ప్రమాణము!

ఓ నదులారా! మదీయులైన భరతులు మిమ్ముదాటి పోగలరు - ఋగ్వేదంలోని 3-33-11,12 మంత్రాలలో పై అర్థం ఉంది. ఇది విశ్వామిత్రుడు పలికినది. ఆయన మంత్రద్రష్టలలో ఒకరు, ఋక్‌సంహితను దర్శించిన మహర్షులు 403 ఉన్నారు. ప్రపంచంలో మొట్టమొదట అవిర్భవించిన గ్రంథ రత్నం ఈ ఋగ్వేదమే - ఇందలి, తొలి మంత్రం - "అగ్ని మీడే పురోహితం" ... అగ్ని సూక్తంతో వెలువడిన ఈ మంత్రాలు మొదట, తెలివాహ ప్రాంతంలో నాటి యజ్ఞభూములలో ఋషులు కనుగొన్నారు. అందుకే ఈ ప్రాంతం అంధపథంగా పిలువబడి ఉంటుంది. అందుకే విశ్వామిత్రుడు తన పుత్రులలో కొందరిని "ఆంధ్రులు" (హవిర్దాతలు) కండని పలికి ఉండవచ్చు. విజ్ఞానమును ప్రసాదించు వేదములు - తెలివికి గనులు వెలసిన నేల తెలుగునేలయని, అవి తెలిసిన వారుగ తెలుగులని నాటి నుండే పేరువచ్చి యుండవచ్చును. రాజరాజుకు "తెలింగ కులకాలన్" - అను బిరుదు కూడ ఉంది. తెలివాగు ప్రాంతీయులే తెల్లాగు - లై తెలుగులయ్యారు! అన్నారు కొందరు!

తెల్ జ్ఞానం - (మూల ద్రావిడ పదం తెల్-తెలుగు, (గ(న్)గని) తెల్‌కు - తెలుగుగా మారిఉండవచ్చు. (కు=భూమి) తెలివైన విజ్ఞానాన్ని ప్రసాదించిన భూమియే - తెలుగు నేల, తొల్త వేదాలు వినబడిన భూమి తెలుగు భూమి, భరద్వాజాది, ఋషులు యజ్ఞాలు చేస్తుంటే, ఋక్కులు వెలువడ్డాయని శ్రుతి. "తేన దేవా అయజన్త ... సాధ్యాఋషయశ్చయే ... తస్మాత్ యజ్ఞాత్ సర్వహుతః ... ఋచస్సామాని జజ్ఞిరే, ఛందాగ్ంసి జజ్ఞిరే తస్మాత్... అని యజుర్వేద మందలి పురుష సూక్తంలోని, 4 వ మంత్రం వలన స్పష్టమౌతోంది. భరద్వాజుడు-గోదావరీనదీ తీరమగు, ఆంధ్రలో నాడు ఉన్నారని శ్రుతులే ప్రమాణం!

సుప్రీమ్‌కోర్టు జస్టిస్ శ్రీ యన్.వి. రమణ వంటి శతాధిక విద్యావేత్తలెందరో శ్రీవారినభినందించి, స్వచ్ఛభారతదేశంలో పలుచోట్ల సత్కరించారు.

ఈ భారతీనందనుని కృషికి గుర్తింపుగా ఎన్నో అవార్డులు వరించి తరించాయి. నాటి భారత ఎలక్షన్ కమీషనర్ శ్రీ.జి.వి.జి కృష్ణమూర్తిగారిచేతులమీదుగా న్యూఢిల్లీలో భారతఎక్సలెన్స్ అవార్డును, సువర్ణ పతకాన్ని అందుకొన్నారు. శ్రీ విశ్వయోగివిశ్వంజీ మహారాజ్ విద్యావాచస్పతి బిరుదాన్నొసంగి సత్కరించారు. ఆంధ్రప్రదేశ్ ప్రభుత్వం ఉత్తమ ఉపాధ్యాయ పురస్కారము నందించింది. ఆంధ్రప్రదేశ్ స్టేట్ జేసీస్ వారు "ఓవైపి" అవార్డుతో ఘనసన్మానం చేసారు. డి.ఐ.జిలు మకుట ధారణసమ్మానంచేసారు. 2005లో ఉన్నతోన్నతాధికారులు, విద్యావేత్తలు, మిత్రులు, గురువులు, సచ్ఛాత్రులుగల నిండుపేరోలగమున శ్రీవారికి సువర్ణగండపెండేర సత్కారం గావించారు. శ్రీనన్నయ భట్టాచారక పీఠం సన్మానించింది. సింహకంకణ, నవరత్నాభిషేకాదులు 2006లో శ్రీవారిని వరించాయి. 2007న లలితపద విన్యాసచక్రవర్తి బిరుదు ప్రదానం చేసారు. 11-9-2007న, ఆచార్య నాగార్జున విశ్వవిద్యాలయ ప్రతిభాపురస్కారం లభించింది. 2008లో "మనం" ప్రతిభా పురస్కారం, 2009లో అద్దంకి సృజన సాహితీపురస్కారం, 2010లో సాహితీమిత్ర మండలిపురస్కారం వరించాయి. 2011లో మధురసాహిత్య భారతి పురస్కారం, ఒంగోలు నందు వరించి, మురిపించింది. 2012లో తిరుపతి - నాల్గవ ప్రపంచ తెలుగు మహా సభలలో ప్రధానవేదికపై పద్యకవి పురస్కారం. నెల్లూరులో 1.9.2013లో తిక్కన అవార్డు, హైద్రాబాద్ రవీంద్రభారతిలో 2013లో "నది" ప్రబంధ పురస్కారం, 2014లో ధన్వంతరీ ఉగాది పురస్కారం, శ్రీవారిని వరించాయి. నదిచే ఉత్తమస్థాయిలో ప్రప్రథమ బహుమతి పొందిన 'ముత్యాలశాల' వచన కావ్యపురస్కారం, విజయవాడలో7.9.2014న లభించింది. అంతేకాదు, శ్రీ అవ్వావేంకట అప్పారావు సాహితీ అవార్డు కూడ లభించింది. 9.11.2014న ఘంటసాల నేషనల్ ఆర్ట్స్ ఆకాడమి విశిష్ట పురస్కారం చేపట్టినది. సర్ సి.వి.రామన్ ఆర్ట్స్ అకాడమీ ఈ భారతభారతీ సేవకుని, సేవలను గుర్తించి హైద్రాబాద్ నగరంలోని బాలభవన్‌లో 1-3-2015న ఈ ప్రచారకుని శ్రీమన్మథ ఉగాది పురస్కారం, వరింప, భారతభారతీ సార్వభౌమ బిరుదాన్నొసంగి సువర్ణ సింహ కంకణం తొడిగి, ఘనంగా సత్కారం గావించారు. 8.4.2016, మైకేబుల్ అధినేత విశ్వసేన్‌చే శ్రీదుర్ముఖి ఉగాది పురస్కారాదులు శ్రీ కృష్ణ సేవా సంస్థాన్ పీఠాస్థాన ఆచార్య పదవి వరింప, శ్రీ చాంముండేశ్వరి అనుగ్రహపీఠం వారి విద్యావిభూషణ బిరుదు వరింప (2017), నడయాడు పుంభావ సరస్వతిగ కొనియాడబడుతున్న శ్రీవారి సువర్ణసరస్వతికి వశ్యగా నేజేయు స్వర్ణాక్షరాభిషేకమిది. తెలుగు భాషాభివృద్ధికి, భారతీయ హైందవ సంస్కృతికి, జాతీయ సమైక్యతకు, విశ్వశాంతికి అహర్నిశలు కృషిచేయు శ్రీవారు, సహస్రాధిక రచనలు వ్రాసినా, వేవేల ప్రసంగాలు చేసినా, "అల్పమతిని నేనెంత, సంకల్పమెంత? అని, సాహిత్యసింధువులో ఓ బిందువును మాత్రమే గ్రోలినట్లు, వినమ్రపూర్వకంగా చెప్తుంటారు. శ్రీవారు, విజ్ఞానానికే కాదు వినయవిధేయతలకు హిందూ ధర్మాచరణకూ ప్రతిరూపం. శ్రీవారి సాహిత్యం, విశ్వశాంతికి విశ్వమానవాభ్యుదయానికి ప్రతీక, అమరావతి రాజధానిగాగల ఆంధ్రత్వానికి స్వచ్ఛ భారతీయ సంస్కృతికి, ఇహపరాలకు పతాక!!

నీర క్షీర వివేక న్యాయమున నీ గ్రంథమునందలి దోష సందోహమును పరిత్యజించి, గుణలేశమును గ్రహించి మమ్ములనను గ్రహింపుమని పండిత పరమహంసలను, పఠితలను, భక్తాళిని వేడుకొనుచు, ప్రణిపాతములనర్పింతుము. **వందే భారతమాతరం. జైహింద్!**

గీ|| స్వర్ణ సాహిత్య గిరియె శ్రీవారు భువిని, నామ మాత్రంబు దెల్పితినా పతి కృతి.
ప్రాత పైచీర చెఱగున బడుగు వనిత, హేమ శైలంబు చిదిమి ఊాలెన్నిముడుచు.

- శ్రీవారిశ్రీచరణసేవలో... శ్రీమతి ఆకొండి అమరజ్యోతిర్విశ్వనాథసతి.

ఆంధ్రప్రభ-27-10-2007

బహుముఖీన ప్రతిభా 'జ్యోతి'

భారతీయ సంస్కృతిని విశ్వభారతి సంస్థద్వారా ప్రచురణ ప్రచారాలు చేపట్టి సర్వ మానవాళికి అందజేస్తున్న శ్రీరత్నం శ్రీమతి డా॥ ఆకొండి అమరజ్యోతి.

- గాదంశెట్టి శేఖర్‌బాబు

సాంస్కృతిక విలువల వ్యాప్తికి కృషి చేస్తున్న అమరజ్యోతి

త్రివర్ణములకు (ధర్మాది) విహితమైనది - అని సూర్యని. 4-154 పుట అందే, మొదటి మూడు వర్ణములలోని వాడు - త్రైవర్ణికుడని చెప్పబడినది.

ఆరక / ఆర్య పదాలు పుట్టింది - ఆంధ్రలోనే - నని, పరిశీలనలో తెలుస్తుంది - అర్ - మూల ద్రావిడ (తెలుగు) రూపం. అర్ - ఆర్-వ్యవసాయం చేయుటని మాక్సు ముల్లర్ చెప్పి నట్లు, రామాయణ విశేషాలు వ్రాసిన సురవరం ప్రతాపరెడ్డిగారు 228 పేజిలో వివరించారు.

అర్ - ఈ మూలద్రావిడ పదానికి, 'క' జేరితే అరక - వ్యవసాయ సాధనం, అర్ - అరి పుర్‌గాను ఊరుగా మూల ద్రావిడ పదాలుగా మారాయి. "బళ్ళారి" వంటివి, అమలాపురం పేరూరు వంటివి చాలా వున్నాయి. ఇవన్నీ తెలుగు భాష ప్రాచీనతను నిర్ణయించేవే!

అర్-ఆర్ - ఆరకులు / ఆర్య ఆర్యకులు - ఈ మూల తెలుగు (ద్రావిడ) పదాలే సంస్కృతభాషలో స్థిరపడ్డాయి. ఇలాంటి తెలుగు పదాలు, వేల సంఖ్యలో మిగిలిన చాలా భాషల్లో కలిసి, స్వస్వ రూపాలు తెలియకుండా పోయాయి. అందుకే ఆర్య శబ్దానికి మూల తెలుగు పదం మన అరక.

వేలాది సంవత్సరాల క్రితం ఉన్న సుమేరు నాగరికత, మన తెలుగువారిదేనని ఇపుడిపుడే వెలుగులోకి వస్తోంది. సు + మేడి / సు + మేర / మేరు = ప్రదేశం, మేడి = వ్యవసాయపు పనిముట్టు. 'మే' మూల తెలుగు పదం. ఎన్నో అర్థాల్లో ఉంది. **అమ్మభాష తెలుగు** అంచలంచలుగా కొన్ని వేల సంవత్సరాల నుండి విస్తరించింది. సుమేరుదేవతలగు - అంకి, ఎంకి, ఎల్లి సుక్కలు మన తెలుగువారి గ్రామ దేవతలే, అంకమ్మ, ఎంకమ్మ, ఎల్లమ్మ, సుక్కమ్మలగాను, వారల అమ్మతల్లిదేవతలు, మావుళ్ళమ్మ తల్లి, పెద్దమ్మతల్లి, నూకాలమ్మతల్లి, వల్లూరమ్మతల్లి అనే పేర్లతో నేటికీ పౌనఃపున్యంగా విరాజిల్లుతున్నారు. మన 'పుర్' అనే మూల తెలుగు పదాన్ని, సంస్కృతీకరించి పురంగా మార్చి, ఊరుపేర్లను వాటితో బాటు సంస్కృతంలోకి మార్చి గుంటూరును గుర్తపురిగాను, వేటపాలెంను మృగయాపురిగాను, గుడ్లూరును నేత్రపూరిగాను పలికే అలవాటు, ఋగ్వేదకాలంతోటే పుట్టిందన్నమాట. నాటి వైదిక సంస్కృత, లౌకిక సంస్కృత భాషల్ని పరిశీలిస్తే,నాటి, మనమూల తెలుగు (ద్రావిడ) పదాలు వేలాది సంఖ్యలో లభిస్తాయి. గ్రంధాలేకాదు, నాటి నదుల పేర్లు, ఊర్లుపేర్లు, వ్యక్తుల పేర్లు, గోత్రాలు, పనిముట్ల పేర్లు ఇంకా గుట్టలు కొండలు, వాగులు, ఎన్నో మన పాత తెలుగు భాషా సంస్కృతులకు ప్రతీకలే, భాషా ప్రాచీనతకు జనవ్యవహారమే గీటురాయి!

మధ్వాచార్యులవారి పూర్వీకులు, నడిమింటివారు. వారు, మన తెలుగు వారే! కాని, వారింటి పేరును, సంస్కృతీకరించి, "మధ్యగేహా" గా మార్చేసారు. అదే స్థిరపడింది. ఈ నాటి వేంకటేశ్వరుడు, మన "ఎంకి" - "బాల"యే. నేడింకా "బాలా"జీగా పిలుస్తున్నాం! ఏడు కొండల ఎంకన్న (వెంకన్న) గా పిలుస్తున్నాం! బ్రహ్మమొక్కటే అనే భావాన్ని ప్రకటిస్తున్నాం! ఇదంతా ద్రవిణమే! ఆర్యుడైన చాణక్యుడు - ఆంధ్రద్రావిడుడే ! ఆంధ్ర ద్రామిళుని కొడుకే కంసుడు!

ఇంతకీ, ఋగ్వేదంలో ద్రవిణులని చెప్పబడేవారాంధ్రులేనని, వారే ఆర్యులుగా పిలువబడుతున్నా

సామవేదం స్పష్టం చేసాయి! ఆర్షేయ ధనమగు (ద్రవిణం) మంత్ర రాశిని పొంది, యజ్ఞాది కర్మలు చేసి సంపదలు పొందువారే ద్రావిణులు/ద్రవిణులు. ఈ ద్రవిణులకు - అశీస్సులు కూడ శ్రుతి, పల్కింది. ద్రవిణమంటే ధనం, బలం, సొమ్ము బంగారం, శరీరబలం, పరాక్రమం - అని, సూర్య. నిఘంటువు 4-383 పుట. వాంచ, కోరిక అని కూడ వాచస్పత్యం తెలిపింది. ఇవన్నీ కలవారే ద్రవిడులు (ద్రవిణ), ద్రవిణారాధకులు ద్రవిణులు, వారి సంతతే ద్రావిడ సంతతి.

మూల తెలుగులో 'డ' స్థానంలో "ణ" కూడ వాడేవారు. క్రీ.శ. 9 వ శతాబ్దిలోని అద్దంకి పణ్ణరంగని శాసనంలో "డ" బదులు "ణ" ఉన్నది. ఇప్పటికి కూడ పండితులు కొందరు వాడిని, అనటానికి "వాణ్ణి" అనే, వాడుతున్నారు. ఎవణ్ణి? వీణ్ణి? ఇలాంటివి ఋగ్వేద మంత్ర కాలానికే, మూల తెలుగు (ద్రావిడ) లో గల "ద్రవిడ" శబ్దంలోని "డ" "ణ" గా వినబడటంలో వింతలేదు. భాషా శాస్త్రజ్ఞులు అంగీకరించిన విషయమే. నాటికే ద్రావిడులు ధనవంతులుగాను, బలవంతులుగాను, ఉండి ధర్మంతో కూడిన అర్ధకామాలపై కోరిక కల్గిన "త్రైవర్ణిక" త్వంలో ఉన్నారనేది సుస్పష్టము.

అగ్న్యారాధకులై యజ్ఞభూమి (ద్రవిణ) కల్గిన ద్రావిడుల ప్రధానవృత్తి వ్యవసాయమగుటచే వీరలనే ఆర్యకులుగా పిలిచేవారు. వారే ఆర్యులు, వీరు అరకల సహాయంతో (దున్నుటకై ఎడ్లను కట్టి సిద్ధంచేసిన నాగలి) వ్యవసాయం చేసి అన్నాన్ని (అంధస్సు/అంధ) సంపాదించేవారు. అరకాడు, కర్షకుడు, సేద్యగాడు - అను అర్థాల్లో వాడే - ఆర్యకుడు / ఆర్య శబ్దాలుగ సంస్కృతీకరించి, ఆర్యులే ఈశ్వరపుత్రులని (నిరుక్తం 6-26), పూజ్యులైన విద్వాంసులని, కర్మానుష్ఠాన పరులని (విజానీహ్యార్యాన్-ఋగ్వే. 1-51-8 జ్యోతిశ్చక్రథు రార్యాయ - ఋగ్వే 1-117-121), శ్రుతులు వినబడుతున్నాయి.   ఏ ద్రావిణులైతే ఆర్యులుగా పిలువబడిరో, వారు (ఆర్యులు/ద్రావిణులు) ఉత్తమజాతి వారని ఋగ్వేదమే - "ప్రార్యంవర్ణమావత్" - (3-34-9) అని తెల్పింది. ఈ ఆర్యులు సాయణ భాష్యంలో - "ఆర్యం త్రైవర్ణిక వర్ణమ్" అని చెప్పబడిరి. ఇందలి త్రైవర్ణిక - అనే శబ్దాన్ని, సూక్షపరిశీలనచేస్తే - ఆ ఆర్యులు, ఆంధ్ర జాతీయులనే అభిప్రాయం కలుగుతోంది. మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాష మాట్లాడు ద్రావిణులే ఆర్యులై విస్తరించారు.

క్రీ.శ. 150 - గ్రీకు దేశపు భూగోళ శాస్త్రజ్ఞుడు- "టాలమి", ఆంధ్రదేశాన్ని త్రిలింగ దేశమన్నాడు. (ట్రిలింగాన్ - అని వర్ణించాడు).

త్రిలింగాధిపో దేవః- (క్రీ.శ. 10 వ శతాబ్దిలోని రాజశేఖరుని విద్ధసాలభంజిక) అని, పేర్కొనటం జరిగింది. ఇంకా చాలా మంది పలికారు. త్రిలింగ - "తెలుగు" అన్నారు. త్రిలింగ దేశస్థులే త్రైలింగులు, ఇందలి నామంలో ముందరి ఏకాక్షరమైన త్రై నిగ్రహించి', వర్ణి, జేరిస్తే భాషకు/జాతికి సంబంధించిన, 'వర్ణ' కు - చాతుర్వ ర్ణ్యాదులగు తెలుంగు లందఱూ ఆర్య జాతికి చెందిన వారనే తెలుస్తోంది. ఇట 'వర్ణమ్' భాష మాట్లాడేవారు, అంటే తెలుగు భాష మాట్లాడే (మూలద్రావిడ) నాటి ఆంధ్రులందరూ ఆర్యులని, వారంతా తెలుగునేల తల్లి బిడ్డలేనని తెలుస్తోంది. (వర్ణి = భాషకు/జాతికి సంబంధించిన) వర్ణమ్ = భాష/అక్షరాలు) త్రైవర్ణికం =

గుండ్లకమ్మ
సోమవారం 27, మార్చి 2006
అమర సాహితీ విశ్వనాథుడు
'ఆకొండి'

'శ్రీవారి సాహిత్యం'
గ్రంథావిష్కరణ

ఆంధ్రజ్యోతి - 21-2-2013
మధురమైనది మన మాతృభాష: డాక్టర్ ఆకొండి

తెలుగులోనే మాట్లాడండి: డాక్టర్ ఆకొండి
ఈనాడు - 21-2-2013

బ్రహ్మశ్రీ వేదమూర్తులైన ఆకొండి వారి వంశవృక్షం

★ బ్రహ్మశ్రీ వేదమూర్తులైన ఆకొండి వేంకటసోమయాజులు-సోమిదేవమ్మ, 17వశతాబ్ది.

ఆత్రేయార్చనానస శ్యావాశ్వ త్రయార్షేయ ప్రవరాన్విత ఆత్రేయస గోత్రోద్భవులు

ఆశ్వలాయన సూత్రులు, ఋగ్వేదులు, కాట్రేనికోనసీమవాసులు.

★ సూరప్పయాజులు - సూరమ్మ

★ వేంకప్పయాజులు - సోమిదేవి / సోమమ్మ

★ శంకరప్పయాజులు - పేరమ్మ

శ్రుత్యవధాని, సుప్రసిద్ధ గీర్వాణాంధ్ర పండితులు, వేంకటేశ్వర శతకాది గ్రంథ కర్తలు,

★ వేంకటావధానులు / వేంకటశాస్త్రి - భాస్కరమ్మ / బాచమ్మ

★ 1. శంకరశాస్త్రి-మహాలక్ష్మి 2. నరసింహశాస్త్రి-సూరమ్మ 3. ప్రకాశశాస్త్రి-కామేశ్వరి

1. లో.. 1. వ్యాసమూర్తి-వేంకమ్మ 2. వేంకటశాస్త్రి-సీతమ్మ 3. సూరమ్మ-కాశన్న

4. బాచమ్మ- సీతయ్య 5. సుబ్బన్న-రామలక్ష్మి 6. సింహాద్రి-అచ్యుతాంబ

7. ★ **సూర్యనారాయణ మూర్తి** జననం : 26.1.1919-28.7.2015 నిజ ఆషాడ శు.ద్వాదశి - సావిత్రి 1920-28.6.2009 ఆషాఢశుద్ధ సప్తమి.దుడ్డు బ్రహ్మయ్యశాస్త్రి-పర్వత వర్ధనమ్మలసప్తమ పుత్రిక,సమనస

7. లో.. 1. వేంకటసూర్యనారాయణమూర్తిశ్రీమతిసూర్యకాంతం,(ఆణివెళ్ళజోగయ్యశాస్త్రిపుత్రి)పుత్రఃరవి.

2. శ్రీమతి పర్వతవర్ధనమ్మ తాతపూడి సుబ్బారావు, వశిష్ఠ మైత్రావరుణ కౌండిన్య, వశిష్ఠస

3. శ్రీమతి వ్యాసమ్మ పెద్దింటి మహదేవుడు, భార్గవ జామదగ్ని ఆపవన ఔరస చ్యవన, శ్రీవత్సస 4.

★ డా. విశ్వనాథం, డా. శ్రీమతి అమరజ్యోతి(శ్రీమతిరామలక్ష్మి/అమ్మలు,జడ్జి మంథా శ్రీధరరావుల పుత్రి, సభాపతి పౌత్రి, వేంకన్న పంతుల ప్రపౌత్రి, కర్రి సూర్యనారాయణ మూర్తిదౌహిత్రి, శ్రీమతిమనోరంజని, శ్రీమంథా శ్రీనివాసరావు,శ్రీమతిఅనూరాధల అక్క)

★ ప్రథమపుత్రుడు శివకుమార్ శ్రీమతికనకలక్ష్మి, కాకరపర్తి సత్యనారాయణమూర్తి పుత్రి. ★ ద్వితీయ పుత్రుడు డా. ఆచార్య శ్రీకాంత్ శ్రీమతి కీర్తిప్రియ, పొన్నపల్లి రవిశంకర్‌పుత్రి.

★ శ్రీఅవ్యయ్, అనఘ :శ్రీకాంత్ కీర్తిప్రియలసంతానం, శ్రీమతి అమరజ్యోతిర్విశ్వనాథుల మనుమలు

5. శ్రీమతి సూర్యకాంతం పురాణపండ చలపతిరావు,ఆంగీరస బార్హస్పత్యభారద్వాజ,భారద్వాజస

6. శంకరశాస్త్రి శ్రీమతి సావిత్రి, (తాతపూడి సుబ్బారావు పుత్రి) పుత్రి అరుణ భార్గవి

7. శ్రీకృష్ణమూర్తి, వర్ణి... ఆత్రేయస గోత్రోద్భవుడు,

8. శ్రీమతి వరలక్ష్మి సన్నిధి సత్తిబాబు, శ్రీవత్సస గోత్రం. పుత్రి:ప్రసన్న, పుత్రః రాజగోపాల్

9. డా. శ్రీరామచంద్రమూర్తి శ్రీమతి గీతాలక్ష్మి, (ప్రయాగ ప్రకాశరావుపుత్రి),పుత్రఃసూరజ్.

శ్లో॥ మైత్రేయీ, జానకీ, భైమీ, సావిత్రీ, భారతీ, సతీ ।
అమరజ్యోతిరాకొండి నందనీయా నిరంతరమ్ ॥

శ్లో॥ ఆకొండి విశ్వనాథాయ, బ్రహ్మణ్యాయ మహాత్మనే ।
నారాయణ తనూజాయ, జ్యోతిర్నాథాయ మంగళమ్ ॥

i *శతమానం భవతి శతాయుః పురుష శ్శతేంద్రియ ఆయుష్యే వేంద్రియే ప్రతితిష్ఠతి.*

"ద్రావిడ" భాష పుట్టిల్లు తెలుగు నేల !

దర్శనాచార్య డా॥ ఆకొండి విశ్వనాథం, అంజయ్యరోడ్, ఒంగోలు - 523 002, 9848621314

ప్రపంచ భాషా కుటుంబాల్లో ప్రఖ్యాతి చెందిన పెద్ద భాషా కుటుంబం - "ద్రావిడ" భాషా కుటుంబం. ఇది వందలాది భాషలకు తల్లివంటిది. 5 వేల సంవత్సరాల క్రితం వరకు, భరత వర్షంలో గల చాలా మంది ప్రజలు మాట్లాడిన భాష ఈ మూలద్రావిడ భాషయేనని భాషాశాస్త్రజ్ఞులన్నారు. మూలద్రావిడభాష, మూల తెలుగు భాషయేనని, ఆధునిక భాషా శాస్త్రజ్ఞులు విశ్లేషిస్తున్నారు. మూల తెలుగు (ద్రవిడ) భాష పుట్టింది, తెలుగు నేలపైనన్నది, నిరుక్తాన్ని బట్టి స్పష్టమౌతోంది. ద్రవిడులుగా పిలువబడిన వేదభూమి, అగ్న్యారాధకులైన ద్రావిడుల యజ్ఞభూమి, వేదాలు వెలుగుచూసిన పుణ్యభూమి, ప్రపంచానికి అర్ష సంస్కృతిని, నాగరితకను, దేవతారాధన విధానాలను, పంచిపెట్టినట్టి కర్మభూమి, షోడశసంస్కారాలను వివరించి ఇహపరసౌఖ్యదాయకమైన విజ్ఞాన సంపదనందజేసిన ధర్మభూమి, ద్రవిడులను ఆర్యులుగా మలచి పిలచిన ఆంధ్రభూమి - ఈ తెలుగుభూమి, అంతే కాదు, వీటన్నింటికి మూలకారణమైన ద్రావిడ భాషా సంస్కృతుల పుట్టిల్లు - తెలుగునేల!

ద్రవిడ, ద్రావిడ శబ్దాల పుట్టుక -

ఋగ్వేదావతరణతోటే వైదికభాష, లిపులు రూపుదిద్దుకొన్నట్లు -

"చతుష్కవర్షా యువతిః సుపేశాఘృత ప్రతీకావయవావివస్తే,

తస్యాంసువర్ణా వృషణాని నిషేద తుర్యత్ర దేవాదధిరే భాగధేయమ్ ॥

అను ఋగ్వేద మంత్రం వలన తెలుస్తోంది - ఋగ్వేదం 10 మం-114 సూ, 3 ఋక్కు.

నామ, అఖ్యాత, ఉపసర్గ, నిపాతలతో పాటు దీప్యమాన వర్ణ, అవయవాలను గురించి పేర్కొనబడినట్లు ఈ ఋక్కువల్ల స్పష్టమౌతోంది.

వేదకాలంనుంచి, లిపి ఉందని, అది గ్రంథ రూపాన్ని పొందిందని, దాన్ని భద్రం చేశారని తెలుస్తోంది ఆవేద గ్రంథాల్ని రాక్షసుడెత్తుకుపోతే, వాణ్ణి చంపి, ఆ గ్రంథాలు తెచ్చి బ్రహ్మకిచ్చినట్లు కథ కూడ ఉంది. వేద గ్రంథాలు లేకుంటే, ఎత్తుకుపోయింది బ్రహ్మను కాదుగదా! కనుక నాటి నుండి లిపి ఉంది, భాషా సంస్కృతులున్నాయి. ఋగ్వేదాన్ని అధ్యయనం చేస్తే, నాడున్న సంస్కృతి, నాగరికత ఎంతో ఉన్నతమైన స్థితిలో ఉన్నాయి - అని తెలుస్తుంది. ఆ నాటికే ద్రవిడులున్నారని - ఋగ్వేదం వల్ల స్పష్టమౌతోంది. ద్రవిణులని - (ద్రవిడ) వేదంలో ఉన్నది. "ద్రవిణోదా",- శ్రుతి (ద్రవ్ + ఇల = ద్రవిల) దవ్ - ఇల దవిల/ద్రవ్ + ఇల ద్రవిల ద్రవిడ-"ద్రవిణ" గా వేదం పేర్కొంది- ద్రవిణ - అంటే రససారమైన భూమి, అంటే యజ్ఞభూమి. దీనికి అధినేత అగ్ని, అగ్న్యారాధన చేస్తే సమస్తమూ లభిస్తాయి. కనుక అగ్నియేధనమని శ్రీసూక్తం. "అగ్నిర్ధనం" సంపదలు యజ్ఞాధీనములు. యజ్ఞమును ప్రవర్తింపజేసి అర్షేయధనము నొసంగు వారే ద్రవిడులు (ద్రవిణులు) వారే దివ్య పార్థివ సంపదలిస్తారని శ్రుతి,".... యేన ద్రవిణమశ్నవా మాఽభ్యార్షేయం...." ఋక్ 9.97-51., సామవేదం 2-778. "ద్రవిణం త్వమేవ" అని ఆర్యోక్తి! " ఆర్షేయం ద్రవిణం"-అన్న విషయాన్ని ఋగ్వేదం,

అగ్న్యారాధకులైన వారే ఆంధ్రులు. వీరే భారతులని పిలువబడినట్లుగా " అగ్నిర్భారతః"– ఋగ్వేదం 4–25–4 అనే శ్రుతి వల్ల తెలుస్తోంది! తెలుగు నేల పై కృష్ణ మృగం సంచరించేదని– అది యజ్ఞభూమియని స్మృతి రహస్యం! పైగా దక్షప్రజాపతి యజ్ఞంచేసిన ద్రాక్షారామం ప్రత్యక్ష సాక్షి! ఇప్పటికీ కోనసీమలో వ్యాఘ్రేశ్వరం మున్నగు చోట్ల యజ్ఞాలు జరుగుతూనే ఉన్నాయి! ఘన పాఠీలు, వేదవేదాంగ శాస్త్రాలు కంఠపాఠంచేసి, వేదార్థాలు చెప్పే పండితులు కృష్ణా గోదావరీ పరీవాహక ప్రాంతాల్లో ఇప్పటికీ ఉన్నారు. సృష్టి కర్త బ్రహ్మ గుడి–బ్రహ్మసంవేద్యంలో ఉంది. అదే తెలుగువారి గొప్పతనం.

బ్రహ్మ ఇచ్చిన వేదాలను సుస్వరంగా పలికే పండితులు మన తెలుగు నేల పై, వేదుల, ద్వివేదుల, చతుర్వేదుల, సామవేదుల వారుగ సార్ధక నామాలతో విరాజిల్లుతున్నారు.

వేదాలు వెలసిన యజ్ఞభూమి, ప్రపంచానికే ఆర్ష సంస్కృతిని విస్తరింపజేసిన ద్రావిడ భాషామతల్లి వెలసిన తెలుగుగడ్డ తొలి మానవునికి జన్మనిచ్చిన తెలుగు ముత్తైదువ, ప్రాచీనతను పొందిన తమిళ భాషకే పరిపుష్టి నొసంగి తిరుప్పావై వంటి పారాయణ గ్రంథాల్లోని ప్రతిపాశురమకుటంలోను ఏల్, ఓర్ అను తెలుగు పదాల నందించి. "ఏలోరెమ్బావాయ్" – అని శ్రుతి కలిపి, ఈ కర్మ భూమికే "భారత" దేశమని పేరు నొసంగి, ఋగ్వేదకాలానికే వెలుగు చూసిన తెలుగు భాష, మన సంస్కృతీ సంప్రదాయాలను ప్రపంచానికే పంచిపెట్టి, "విశ్వభాషలందు వెలుగు తెలుగు" గ ప్రాచీనతమమై ప్రాచీన భాషగ గుర్తింపు పొంది ప్రకాశించుట అనుపమాన ప్రసాదము! ఋగ్వేదకాలానికున్నంత ప్రాచీనతను సంతరించుకొన్నది మన తెలుగు భాష! జై తెలుగు భాష! జైజై తెలుగు భాష!! వందే భారతమాతరం! జై హింద్!!

*****

Bharatadesm.. It's Significance

-Darsanacharya DR. AKONDI VISWANADHAM, Rtd. Professor
M.A.Telugu,M.A. Hindi, Ph.D. Telugu M.U.,M.A. Darsanas, M.A. Samskrit, Ph.D.Samskrit A.U., Bhasha Praveena, Samskrit Vyakarana Kovida, Samskrit Tarka Kovida, P.O.L. Alamkaras., P.G. Diplomas etc.,
Anjaiah Raod, Ongole-523 002, Prakasam Dist, Andhra Pradesh, Bharat

Srirvai Vaaco ఉ gragum Sriyameevaasimin dadhaati - శ్రీర్వైవాచో ఉగ్రగ్ం శ్రియమేవాస్మిన్ దధాతి" Tandyabraahmana 6-9-12 Saahisrih amrutaa sataam - "సాహిశ్రీః అమృతాసతాం" Taittiriya Brahmanam. 1-1-10-3, 5-2-1-26. These srutis have enunciated the Rig, Yajur and sama veda approved mantra as "Sri" This triology love is also the supreme knowledge and hence our country is known as 'Veda Bharati' and so all the denizens are 'Bharatis' and the territory is 'Bharatvarsha' so much so we begin and end with 'Sri' as it is deemed auspicious.

'Veda' is also known by so many other names like. Srih, Vedah, Sruti, Trayi, Ida, Saraswati, Bharati, vaak, Chandah, Amnayah, svadhyayah, Bharati, seems to be the more popular name Bharati- Tai. Bra. 2.6.17.6, 'Ida Saraswati Bharatimahim ' – Tai. Bra. 2.6.7.1, This region called Bharati, where echoed this Veda is the place inhabited by the people called ' Bharati ' and hence may be known as 'Bharatadesa'. There are other reasons also. If the Puranas are probed they may reveal that since this country is ruled by Bharata, the son of Dushyanta. Bharata the progeny of Rushabha, and Bharata manuvu it is known as 'Bharata Varsha' and the people are known as 'Bharati Praja'. My endeavour is to establish how this country has got its name. I owe a deep debt of gratitude to the thousands of books on the subject and to what extent, I have succeeded in presenting my case / argument in support of the title 'Bharatavarsha' it is for the knowledgeable to judge.

'Bharatavarsha' is considered the most suitable land for performing all the rituals sanctioned by our Vadas. This forms part of the famous . Jambudvipa. 'Vedabharati' is acclaimed as the 'Bharatavarsha' of all the lokas (worlds) our motherland is the best as proclaimed in our scriptures. "Prajapatervibhannama lokastasmig stva dadhami" ప్రజాపతేర్విభాన్నామ లోకస్తస్మిగ్గ్స్త్వాదధామి"–

Tai. Samhita – Darsapoornamasa prakarana 1-5-5

"Though all the worlds are created by Brahma our mother earth is unique because it is 'Karmabhoomi' which is conducive for the attainment of salvation Sruti జ్యోతిష్టోమేన స్వర్గకామో యజేత"

'Jyotistomena Swarga Kamoyajeta' – Sruti

According to this even if one has performed 'Jyothistoma yajna' and attained swarga, after the 'Punya' has exhausted he has to be born

in this. 'Karma Bhoomi' and acquire 'Bhakti' and knowledge through that ultimately to attain salvation.

'Ksheene Punye martyaloke visanti' –"క్షీణేపుణ్యే మర్త్యలోకే విశన్తి" and

'Nachapunaravartate' –"నచపునరావర్తతే"

These and others establish the foregoing truth. As there are fourteen worlds. Above, mother-earth is 'Satyaloka' and Patalaloka, is underneath, and in between is our world. This is described in the Matsyapurana.

"Panchasatakoti vistaram yojananam dharatalam
Tacha saptasamudraischa saptadivipaih samavurtam
Jambu plaksha ssakmalischakusah kraunchastupanchamah
Saaka puskaranamanau, dvigunaih parivestitau" – Manusmruthi

This planet earth is 50 crore leagues wide and comprises seven islands (1.Jambu, 2. Plaksha, 3. Salmali, 4. Kusa, 5. Krauncha, 6. Saka, and 7. Puskara) and seven oceans. About Jambu island it is said in the 'Matsyapurana' that it has been existing from time immemorial.

"Saptavarsham pravakshayami jambudivipam yadhavidham
Vistaram mandalam yacha yojanaissannibodhata" -Mastyapurana

This is described as 'Navavarsha' in Bhaagavatam also.

Bhaarata 2. Kimpursha 3. Hari 4. Ilavruta 5. Ramyaka 6. Hairanyaka 7. Kuru 8. Bhadrasva 9. Ketumala during the ritual of 'Kalasaradhana' also it is uttered.

'Kukshovtu Sagarah sarve saptadvipa Vasundharaa-'

"Further saying 'Jambudevipe, Bharatvarshe, Bharatakhande' is also in vogue. In 'Mahasamkalpa' the whole universe is recalled.

What is 'Bhaaratavarsha' :-

"Teshu haimavatam varsham Bharatam nama visrutam" 'Matsyapurana'

In the 112th chapter of 'Matsyapurana' it is clearly stated that 'Haimavata Varsha 'is' Bhaaratavarsha :

'Dakshinam Mahimahyasya samudrasyapi chottaram,
Varsham tat bhaaratam naama yatremaah bharatah prajaah'
దక్షిణం మహిమాహ్యస్య సముద్రస్యాపి చోత్తరం,
వర్షం తత్ భారతంనామ యత్రేమాః భారతాః ప్రజాః

While announcing 'Bharanattu praajanaam vainanu bhaarata muchyate' it is also affirmed, 'nirukta vachanacchaiva Varsham tat Bhaaratam smrutam'. Those reside in Bharatavarsham are Bharatiyas and the higher worlds are attained through their acts. Also this Bharatavarsham is a composition of nine differences.

"తేన దేవా అజయన్త ... సాధ్యాఋషయశ్చమే ... తస్మాత్ యజ్ఞాత్ సర్వహుతః ... ఋచస్సామాని జజ్ఞిరే! ఛందాగ్ంసి జజ్ఞిరే తస్మాత్ – అని యజుర్వేదమందలి పురుషసూక్తంలోని 4వ మంత్రం తెలియజేస్తోంది.!

అగ్నికై అరణి మథనం చేసి, స్థాలీపాకంచే హోమములు చేసింది అంధకులేనన్నది శ్రుతియే ప్రతిపాదిస్తోంది! "అంధక" శబ్దాన్ని విశ్వామిత్రుడు పలికిందే! ఆంధ్రకులు వసించిన ప్రాంతం–" ఆంధ్రక్షా కృష్ణా గోదావర్యోర్మధ్యే విద్యమానోదేశః – కనుక, తెలుగునేలన్నమాట! కర్ణపర్వంలో కూడ ఆంధ్రకులనే ఉంది! ఆంధ్రులు వసించే, కు = నేల (క) అని భావం కావచ్చు! వేదాలను వెలుగులోకి తెచ్చిన యజ్ఞభూమియని వైదికార్థం!

పరిశీలిస్తే "సుమేరులు" కూడ తెలుగు వారే! సుమేరు – అనే పదంలోనిమే/మేర్ మూల తెలుగు పదం! మేలు –శ్రేష్టమైన అనే అర్థంలోగాని, లేదా మేర – ప్రదేశం / చోటు, ధర్మం, న్యాయం, మర్యాద తెలిసిన వారనే అర్థంలో సుమేర శబ్దం వచ్చి ఉంటుంది ! మేర్ = నాగలి కర్ర, నేడు "మేడి" అంటున్నాం! దున్నే వారు/బాగా భూమిని మేడించువారు. కనుకనే సుమేరులని మన తెలుగువారిని అనేవారు. ఎందుకంటే వీరు, వ్యవసాయం బాగా చేసేవారు. అరకలున్న రోజులవి. దున్నుటకై ఎడ్లను కట్టి సిద్ధం చేసిన నాగలిని – 'అరక' అనేవారు. అరకాడు = కర్షకుడు. ఇది కూడ 'కర్' – అనే మూల తెలుగు పదం నుండే వచ్చింది.

అర్ > ఆర్ = వ్యవసాయంచేయుటయని మాక్సముల్లర్ చెప్పాడు. అర్ < కొంత ప్రాంతాన్ని,' కర్ < దున్నే గట్టి కర్ర. కర్ > కఱ్ఱు.

అరక వల్ల లభించేవి ఆరికెలు, ఆరళ్ళు – ఇవిధాన్య విశేషాలు. ఈ అర్–అనే మూల తెలుగు (ద్రావిడ) పదానికి – ఆర్యుడు, స్వామి, యజమానుడనే అర్థాల్లో ఆర్యుడని, ఆర్య! – అని సంబోధించుకొన్నారు. ఆర్యులే ఈశ్వర పుత్రులని నిరుక్తం. 6–26. అరకల సహాయంతో అన్నాన్ని (అంధస్సు/అంధ) సంపాదించేవారు అరకాడులు (కర్షకులు) ఆంధ్రులు. ఈ అరకాడు తెలుగు పదం సంస్కృతీకరింపబడి ఆర్యక/ఆర్య శబ్దాలుగా ఋగ్వేదంలో చెప్పబడింది. "విజానీహ్యార్యాన్ – ఋగ్వే 1–51–8. జ్యోతిశ్చక్రధురార్యాయ – ఋగ్వే. 1–117–21. అరక సహాయంతో దున్ని అంధస్సును పండించేవారే ఆంధ్రులు వీరే ఆర్యకులు/ఆర్యులుగా పిలువబడిన తెలుగు ద్రావిడులు వారు. వీరే దక్షిణాదిన పంచ ద్రావిడులుగా పిలువబడి, కాలక్రమంలో ఆయా ప్రాంతాల్లో స్థిరపడ్డారు. వీరిలో కొందరు ఉత్తర భారతదేశం చేరి, ఆర్యులమని చెప్పుకొని కొంతమేర స్థిరనివాసాలు ఏర్పరచుకొని దానినే ఆర్యావర్తం అని చెప్పటం జరిగి ఉండవచ్చు. వారిలో కొందరు వివిధ దేశాలు చేరి, మూల తెలుగు (ద్రవిడ) సంస్కృతిని, భాషను ప్రచారం చేశారు. పూజనీయులగు ఆర్యులమని తెల్పుకొన్న మూల ద్రావిడులగు తెలుగువారే వ్యాప్తి చేసిన సంస్కృతి, ఆర్య సంస్కృతిగా ప్రసిద్ధిచెందిందని సూక్ష్మ పరిశీలన వలన తెలుస్తోంది!

విశ్వవ్యాప్తమైన ఈ ఆర్యులు, సుమేరియన్లు, మూలద్రావిడ సంస్కృతికి చెందిన తెలుగువారే!

ద్రవిల/ద్రవిడ – అనే పదం ఉండి ఉంటుంది. ఇప్పటికీ వాడిని అనడానికి వాణ్ణి, వీడిని అనడానికి– వీణ్ణి, ఎవడిని అనడానికి ఎవణ్ణి? అన్నట్లే – ద్రవిడ పదం ద్రవిణగా పలుకబడి ఉంటుంది! దాన్ని వారు స్వీకరించి, యజ్ఞయాగాలు చేసేవారు కనుక ఆ అర్థాన్నే చెప్పి ఉంటారు. మంత్ర విదులగు ఋత్విజులచే కర్ర కర్ర రాపాడింపబడి (మధింపబడి) అభివ్యక్తం చేయబడిన అగ్ని (ద్రవిణ) ఋషి పుత్రుడని తైత్తిరీయ సంహితకు (1–3–7–2) సాయణభాష్యం! దీన్నే నిరుక్తం స్పష్టంచేసింది!

"అగ్నిం ద్రావిణోదసమాహేతి, ఋత్విజోఽత్ర ద్రవిణో దసఉచ్యన్తే" – యాస్కమహర్షి నిరుక్తం 8–2. మూల ద్రావిడ పదం – దవ్/ద్రవ్! దీనికి "ఇల" (పచ్చనిపైరు) – అనే మూల తెలుగు పదం (ద్రవిడ పదం) జేరిస్తే ద్రవ్+ఇల = ద్రవిల, దవ్ – అనే మూల తెలుగు పదానికి 'ఇల' – జేరిస్తే "దవిల" – అవుతుంది. దవ్/ద్రవ్ – ద్రవ్యలుగా మారి ఉంటాయి! ద్రవిల/దవిడ. ల/డలకు అభేదం కదా! ద్రవిల అంటే రసవంతమైన భూమి/ రసవంతమైన(తెలుగు గడ్డ) భూమిగ చేయువారు ద్రవిలులు. వీరే ద్రావిడులు/ద్రవిడులు. (ల/డలకభేదము)

దవ = వనం, ఆడవి, చిచ్చు, ఈ "దవ్" (దవ) – యజ్ఞాగ్ని అనే అర్థంలో వాడి, దవ + ఇల = దవిల – యజ్ఞం చేసే భూమి కలవారు! యజ్ఞాలు చేసేవారు. హవిర్దాతలగు వీరే ద్రావిడులుగా/అంధకులుగా పరిగణింపబడినట్లు, ఆనాటి శ్రుతులను బట్టి తెలుస్తోంది! ఋగ్వేదకాలం నాటి ద్రావిణులే తర్వాత వారి వ్రాతలలో ద్రావిడులుగా పూర్వరూపంతోనే చెప్పబడి ఉంటారు. వీరే ఆంధ్రులు వీరి భాష మూల తెలుగు అంటే ప్రాచీన తెలుగు భాష!

క్రీ.పూ 3000 సంవత్సరాల నాటి, పాత ఇల మైట్ భాషగల శాసన ఫలకాలు ఇరాన్‌లో దొరికాయి! నాటి ఇలమ్ భాషలో గల – ఇల – పదం మనపాత తెలుగు పదమే! అంటే 5 వేల సంవత్సరాల క్రితమే పరిపుష్టిచెందిన మన పాత తెలుగు పదాలు ప్రపంచంలోని ఎన్నో చోట్లకు వలస వెళ్ళాయి! భాషతో పాటు మన తెలుగు సంస్కృతి కూడ వెళ్ళింది!

వెరల్, మే, మున్, మెక్, ముర్ వంటి మన మూల తెలుగు పదాలెన్నో వెలుగు చూస్తున్నాయి! ఇలా ఇరాన్ భాషలోనే కాదు, సుమేరియన్ భాషలో కూడ ఉన్నమూల పదాలు మన పాత తెలుగు భాషలోని పదాలే!

నిజానికి, ప్రపంచంలో చాలా చోట్ల నేడు నివసించే వారు, మన పూర్వీకులైన తెలుగు వారే ! వారి భాషా సంస్కృతులు, మొదట మన తెలుగు నేల నుండే వెళ్ళాయి ! తెలుగు నేలలో పుట్టిన తెలుగు వారే, మన తెలుగు భాషా సంస్కృతులను మొదట దక్షిణ భారత దేశమంతా వ్యాపింప జేసి, తర్వాత ఉత్తర భారతదేశానికి కొందరు వెళ్ళి ఆర్యులుగా పిలవబడుతూ, ఆర్య సంస్కృతిగా వికసింప జేసి, ప్రపంచ దేశాలకు వలస వెళ్ళిందనటంలో ఏ మాత్రం సందేహం లేదు! ఇది ఏనాటికైనా అంగీకరించాల్సిన సత్యం!

ద్రావిణులు యజ్ఞాలు చేస్తూంటేనే కాకతాళీయంగా ఋక్కులు వెలువడ్డాయనేది శ్రుతుల వలననే తెలుస్తోంది! వేదాలను వెలుగులోనికి తెచ్చిన వారు, ఆంధ్రులగు తెలుగు వారే (ద్రావిణులే/ద్రావిడులే)!

"Bharatasyasya varshasya nava bhedannibhodhata
Indradvipah, Kaseruscha tamraparno gabhastiman
Nagadvivastadha saumyo gandharva stvadha varunah"

"Uttaram yat samudrasya himadreshchaiva dakshinam Varsham tat Bharatam nama nava sahasra vistrutam"-Agnipuranam

The place where the divine deer (krishna mriga) loitered and the place where 'Yagnas' and other rituals are performed is 'Bharatkhanda' as enunciated by 'sruti and smriti'

'Krishna sarairyavairdharbhaih… samruddhau dharmadeshah syat'

Krishnasarastu charati mrugo yatrasvabhavatah
Sanjneyo yagniyo desah... Manusmruti

Though 'Salaavruki, -may mean 'wolf' according to "సంవాదాత్ ప్రామాణ్యం" -'Samvadatpramanyam, it must be taken as 'divine deer' (krishna mruga). 'Bharatkanda' is suitable for all sorts of rituals as per the commentators. They themselves have ordained that 'Yaagasalas' have to be constructed at the appointed places.

It is also said that this is not only a 'Karmabhumi', 'Punyabhoomi' and place of salvation, but it is also here the 'vedas' are heard by the 'Maharshis' 'Yagnas' are performed here and tenets of law are preached. This land is hailed by the whole world. So it behoves every citizen of this country to know the greatness of this land as well as how this land acquired that name.

Bharata, son of Rushabha – Bharatavarsha :-

The ancient name of 'Bharatavarsha' was 'Ajanabhamu'. As this land was ruled by Bharata, son of Rushabha, this land has got the name 'Bharata' as enunciated by 'Bhagavata' -Purvagadhalahari - 14,317 pp

The son of Agnidhra was Naabhi. He ruled this Bhaaratavarsha. His wife was Sudevi (Meruvu). Nabhi did penance for progeny. srihari appeared before him and Srihari was himself born as Naabhi's son Rushabha. As the story goes, Indra being jealous, created drought, but Rushabha reversed it and there were rains making the land yield good crops.

Jayanti was Rushabha's wife. The couple had 100 sons, the eldest being Bharata. As this land was ruled by Bharata it came to be known as Bharatavarsha. His brothers were Kusavarthudu, Ilavarthudu, Brahmavarthudu, Aryavarthudu, Malayaketuvu, Bhadrasenudu etc., Their lands were named after them – Bhagavatham – Purvagadhalahari –71 page.

'Adha Bhagavan Rushabhadeva … Aatmajaanaam aatma samaanaanaam satam Janayaa maasa! tesham khalu maha yogi Bharato

jyestah sresta guna asit, Yee nedam varsham Bhaarata miti yata arabya vyapa disamti. -Bhagavatam 5-3-8,9,10

Rushabhaat Bharato jagne virah putra sataagrajah,
Sobhishichyadha Rushabha putram pravrajya masthitah
-Vayu Puraanam. 33-51,52,

"Himahvam.... tat Bhaaratam varsham. Budhah
-Visnu puraanam. 2.1.27-32

MANUVU. "BHARATA" :-

Bharatavarsha. It is due to the rule of Bharata the land is known as 'Bhaaratvarsha' and the inhabitants as 'Bharati's.

'Varsham yadbharatam nama yatrema Bharati praja
Bharatacha prajanaam vai manurbharata uchyate
Nirukta vachanachaiva varsham tatbharatam smrutam -
Vayu puranam – 47-76, Matsya 113-5

This land has got its name from its ruler Bharata manuvu. The son of Vivasvanta (sun) is Vaivasvata and his mother is Sangjna.

This Vaivasvata is known as the seventh Manuvu later on.

The present age is Kaliyuga of 'Vaivasvata manvantara'

<u>Bharata, the son of Dushyanta :-</u>

Again according to 'Bhaarata' and 'Bhaagavata' this land came to be known as 'Bharatavarsha' because of the rule of Bharata, the son of Dushyanta.

As the story goes Dushyanta married Sakuntala in 'Gandharva' style and kept her in Kanva's hermitage promising to return and take her. But he didn't come back. Then Kanva sent Sakuntala and Bharata to Dushyanta's court where the king denied the parentage whereat 'Akasavani' declared to the king that Bharata was his legitimate son and so he should take his son's responsibility (Bharinchu). Hence sarvadamana, son of Sakuntala came to be known as Bharata (Bharinchabadeduvadu). Being afraid of the wrath of people Dushyanta retracted his lie and accepted Bharata as his son and Sakuntala as his wife. He got Bharata married to Sunanda and anointed him emperor. As he became subsequently the dispenser of the country (Bharam mosevadu), this land came to be known as Bharatavarsha and the people Bharatis.

'Bharataat Bhaarati Kirtih yenedam Bharatam Kulam
Apare yecha purve vai bhaarata iti visrutah'-Bharatam : 1-74-134

'Chakravarti tato jagne dushyantatsamitim jayah
Sakuntalayam Bharato yasya namnatu Bhaaratah'-Matsya purana 49-11

It is stated in "Amarakosam'' -"Lokoyam Bharatamvarsham"

"ద్విపదా చతుష్పదాక్షరేణ ..." అంటూ ఋగ్వేదంలో 1-164-24, మంత్రంలోను భాష విషయం తెలుస్తోంది! ఋగ్వేదంలో అనేక రకాల ఛందస్సులున్నాయి! ఋగ్వేద దేవతలైన అగ్ని ఇంద్రుడు, వరుణుడు మొ॥వారున్నారు. ఋగ్వేదకాలం నాటికి సమాజం ఎంతగానో పరిపుష్టి చెందినట్లు మంత్రార్థాలు వెల్లడిస్తున్నాయి.

అందరికీ ఆరాధ్యుడు – అగ్ని దేవుడని, ఆతడు స్తుత్యుడని – "అగ్నిః పూర్వేభిః ఋషిభిరీడ్యో మాతనైరుత" – ఋగ్వేద 1-1-2 మంత్రార్థం ! అగ్ని స్తుతితోనే ఋగ్వేదంలోని తొలి మంత్రం ఉంది. ఇది మధుచ్ఛందో మహర్షి స్తుతి. "అగ్నిమీళే పురోహితం యజ్ఞస్య దేవమృత్విజం హోతారం రత్న ధాతమం" – రాజు అభీష్టాన్ని సంపాదించు పురోహితునిలా, యజ్ఞాన్ని ప్రకాశింప జేసేవాడు. దేవతల యాగాదులందు హోతపేరుతో ఋత్విజుడై నట్టియు, యాగఫల రూప రత్నాది ధనసందలను ప్రసాదించు అగ్ని దేవుని స్తుతిస్తున్నాను–అని పై మంత్రానికి అర్థం! అలాంటి అగ్ని, పూర్వమహర్షులచే స్తుత్యుడు, మనకును స్తుత్యుడని ఆ ఋగ్వేదంలోనే – "అగ్నిః పూర్వేభిః ఋషిభిః ఈడ్యోమాతనైరుత ..." అని ఉంది! ఋగ్వేదంలోని 1-141లోని 2,9 మంత్రాలు దావాగ్నిని స్తుతించాయి. ఇలా ఋగ్వేదంలో చాల భాగం అగ్నిస్తుతులే ఉన్నాయి! ఇవన్నీ పరిశీలిస్తే, అగ్ని యే వారందరికీ ఆరాధనీయుడని, ఆనాటి సంస్కృతి నేటికీ ప్రపంచ వ్యాప్తంగా ఉంది. పూర్వీకులందరూ అగ్నిని ఆరాధించిన వారలే! అగ్ని–సాక్షిగా, జగద్రక్షకుడుగా, సర్వభక్షకుడుగా ఉన్నాడనేది సత్యం! అగ్ని మనలో జఠరాగ్నిగా, దవలో దావాగ్నిగా, సముద్రంలో బడబాగ్నిగా ఉన్నాడు!

అగ్నియే గృహపతియని ఋగ్వేదంలో 7-15, 8-49 మంత్రాలు జాతవేదుడని (ఋక్ 6-15) ఆతడే గృహసౌఖ్యం, ఆయుర్దాయం, సంపదలు ఇచ్చేవాడని ఋగ్వేదం వర్ణించింది! అందుకే అగ్నిని ఆరాధించి యజ్ఞ యాగాదిక్రతువులు చేశారు. నేటికీ, సుస్వరంగా తెలుగు నేల పై యజ్ఞాలు చేస్తున్నారు. ఋగ్వేదకాలం నాటికే అగ్నిని ఆరాధించేవారు ద్రావిణులుగా పిలువబడినట్లు ఋగ్వేదమంత్రాలు స్పష్టం చేస్తున్నాయి! ఋత్విజులకు అగ్ని పుత్ర స్థానీయుడని, అందుకే వీరిని ద్రావిణులు అన్నారు. ద్రవిణ–మంటే అగ్ని. హవిస్సును ఇచ్చేవాడు అగ్ని – అని కూడ ఉంది! హవిర్దాత ద్రావిణుడే! "ద్రవిణ"మని హవిస్సునకు పేరు. హవిస్సు – అన్నమే! దీన్ని "అంధ్ర" అని మూల తెలుగు భాషలో అంటారు. దీన్నే సంస్కృతం చేసి అంధస్సు – అన్నారు. హవిర్దాతలగు ఆంధ్రులు కండు, అని విశ్వామిత్రుని దీవెన! కొందరు వైశ్యామిత్రులు దస్యులు కూడ అయ్యారు! ఇది ఋగ్వేద కాలం నాటి విషయమని ఐతరేయ బ్రాహ్మణాన్ని బట్టి స్పష్టమౌతోంది! నిజానికిది విశ్వామిత్రుని శాపం కాదు, ఋషి వాక్కు! అన్నాన్ని వృద్ధి పొందింపుడని ఆ మహర్షి దీవెన ఇందున్నది! యజ్ఞయాగాది క్రతువులు చేసేలా కొంత మంది పుత్రుల్ని తీర్చిదిద్దిన వాడా మహర్షి!... ఏతే ఆంధ్రాః... ఇత్యుదన్త్యా బహవోభవన్తి! వైశ్వామిత్రాదస్యూనాం భూయిష్ఠాః –" అని ఐతరేయ బ్రాహ్మణంలోని శు నశ్శేఫవృత్తాంతంలో ఉంది! ఇది ఋగ్వేందలోనిది!

ఈ ఐతిహ్యాన్ని బట్టి, నాటికే ఆంధ్రులు, ఆంధ్ర భాషా సాహిత్యాలు ఉన్నట్లు తెలుస్తోంది! ఋగ్వేద కాలానికే ఉన్న మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాషాలోని చాలా పదాలు సంస్కృతీకరింపబడినట్లు నాటి వైదిక లౌకిక భాషల వల్ల తెలుస్తోంది! మూలతెలుగులో

నాటి హరప్ప/అరప్ప – అయ్యప్పకావచ్చునేమో? అయ్య, అప్పప్రాచీన తెలుగు పదాలే! అద్దవో కుందేలు – అనే సాహిత్యం జానపదానికి సంబంధించింది! ఇది ప్రాచీన తెలుగు పదం. !

పణ్ణరంగని శాసన ప్రబంధం – మనచంపుకావ్యానికి చక్కని ఉదాహరణ, నిజానికి మన 187 శిలాశాసనాలు మహా ప్రబంధాలే! పణ్ణరంగని శిలాశాసనం గద్యపద్యాత్మకమైంది. తరువోజతోతరలి వచ్చిన తెలుగు శాసన ప్రబంధం! అల్పాక్షరాలలో అనల్పార్థ రచనకీ శాసనమే ఓ చక్కని ఉదాహరణ! మరో సాహిత్య విశేషమేమంటే ఈ తరువోజు పుట్టుకలోనే నాలుగు ద్విపదల నందించింది! ఇలా తొమ్మిదవ శతాబ్దిలోనే మన తెలుగు సాహిత్యంలో ఏనాటి నుండో ఉన్నతరువోజ, ద్విపదలు–అడ్డంకి/అద్దంకిలో దర్శన మిచ్చాయి! అంటే పద్యాలు ప్రజల నాల్కల పై ఆనాడు నాట్యాలుచే సాయన్న సంగతి తెలుస్తోంది! అదేశతాబ్దిలో కందుకూరు శాసనంలో సీసపద్యం, దాని చివర ఆటవెలది తెలుగు సాహిత్యగగనంలో తారాచంద్రుల్లా నిలచాయి! తర్వాత పల్లవుల సాతలూరు శాసనంలో చంపకం గుబాళించింది. అందే అది తెలుగు సరస్వతి కొప్పులో తురిమింది కనుకనే ప్రాచీనతను సంతరించుకొని విరిసింది.

క్రీ.శ. 930లో వేయించిన యుద్ధమల్లుని బెజవాడ పద్యగద్యోభయ శాసనంలో 5 మధ్యాక్కరలు కనువిందై వీనులవిందు చేసాయి! ఈ చంపూకావ్యం ఆంధ్ర భాషామతల్లి శిరోభూషణం! జయంతి వారు ఎంతో కృషి చేసి, శా.శ. 770 నుండి శా.శ. 1527 వరకు గల తెలుగులోని పద్యశాసనాలు పరిశోధించి మనకందజేసారు. 10వ శతాబ్దం నాటి గంగాధర శాసనంలో అందాలు చిందే కందాలు, మూడు ముచ్చటగా చిందులు త్రొక్కాయి! తెలుగు సాహిత్యంలో ఇలా ఎన్నో ప్రబంధాలు శాసనరూపంలో శా.శ. 5 వ శతాబ్ది నుండే లభిస్తున్నాయి! ఈ రీతిగా పరిశోధిస్తే, తెలుగు భాషా సాహిత్యాల ప్రాచీనత స్పష్టమౌతోంది! సుమారు రెండు వేల సంవత్సరాల నుండి తెలుగులో నున్న సాహిత్యం ఎంతో ప్రాచీనతను సంతరించుకొంది!

మరి, తెలుగు భాష వేద కాలంలోనే వెలుగు చూసింది – అని నిరూపించటం ఎలా! అనే ప్రశ్న చాలా మంది మదిలో మెదలుతూ ఉంది!

వేదాలు అనంతములు–అని, వేదాలే చెపుతున్నాయి. లభించిన వేదాల్లో మొట్ట మొదటిది ఋగ్వేదం! – అని ఋగ్భాష్యావతారిక వల్ల తెలుస్తోంది! "సామ్నాంతు సర్వేషాం ఋగాశ్రితత్వం ప్రసిద్ధమ్" – సామసంహిత అంతా ఋగా శ్రితమే. ఋగ్వేద కాలం నాటికే దస్యులున్నారని, వీళ్ళు దేవతలకు ప్రత్యర్థులని, యజ్ఞ విఘాతకులని, దుర్మార్గులని – 7–104–18, 20 ఋక్కులు చెప్తున్నాయి! – ఆర్షవిజ్ఞాన సర్వస్వం 82 వ పేజి! ఋగ్వేదకాలం నాటికే అనేక రకాల వర్గాల వారున్నట్లు – ఋక్కులే చెప్తున్నాయి! యఘవులు, తుర్వశులు, ద్రుహ్యులు, అనువులు, పూరువులు, ఉన్నట్లుగా – ఋగ్వే 1–108–8–" యేదింద్రాగ్నీ యదుష, తుర్వశేష, యద్రుహ్యుష్వనుష పూరుషుస్థః, అని ఉంది! వీరు కాక, భోజులు, కుశికులు, మత్స్యులు, ఇంకా సప్తఋషుల గోత్రాల వారున్నారు. అక్షర వర్ణ శబ్దాలున్నాయని – "చతుష్షష్ఠి రక్ష అజాయన్త" – ఐ.బ్రా 15.

The whole world is Bharatavarsha. Bharavi says,-

'Varsham Sthanam viduh pragna imam lokancha Bharatam'

It may be universally acknowledged that Bharata, Bhaarata, Bhaarati are country names, personal names or common names and it is an accepted fact. If these are studied; 'Bharat' and 'Bharati's' must have received their names in that manner. Also, the name 'Bharata', must have been desired from one of the above three. In that case, the other two must not be taken as sources. So which is the genuine one ? Thus there are ever so many versions. If it is presumed, that the name has its origin in the name of Bharata, Dushyanta's son. Then how can the fact, that this name existed even before, be explained? Also this term 'Bharati' is as old as the Vedas wherein it reverberates.

From a study of the historical argument, it is evident that there are several tribes in the Aryans who claim that they are the authors of 'the Vedas' and among them, Bharatulu belonged to one sect and living on the banks of the river Saraswati worshipped their goddess Bharati and the terms 'Bharata' and 'Bharati' owe their origin to them. Even this argument is untenable according to the Vedic scholars, for the Vedas are unwritten and are the breath of Bhagavan.

The Agni worshipped by the Bharata clan is known as 'Bharata', and the power that protects them is Bharati – again all this is fictitious. If people worship a God, they may be known as Saivas, Vaishnavas, Sakteyas or Ganapatyas. Similarly those who follow the preachings of a prophet, they may be called Zains or Buddhists. In the same way those who accept the tenets of great men may be deemed Dvaitas, Advaitas or Visistaadvaitas. But people Gods and Goddesses or Prophets don't acquire their names from a race.

To say that Bharatas are purohits is not right. This meaning cannot be ascribed to Bharata and Bharati. Only those who perform 'Yagnas' are called Rutviks and they are also known as Bharatulu or Bhaaratulu.

"Atastam Bharata mimam Yajamana Muddhara
Devebhyo havirbharanaa dhyajamano Bharatah"

-Sayana Bhashyam

"Amamdistam Bhaaratarevadagnim" -Rigveda 3-23-2

"Bhibharti Phalamiti Bharoyagnastambharam tanvantiti Bharata rutvijah"

"Rutvik Kasmat? eranah! rugyasta bhavatiti sakapunih
Rutu Yaji bhavatitiva"-Niruktam 3-19

"Rutau yajati, rutum yajati, rutuprayaktova yajatiti rutvik'

The performers of Yajna and those who propitiate the Gods through rituals are famous as 'rutvijas' or 'Bharatas'

Rutvijas kindle fire by friction of twigs (aranas). So, much so 'Agni (Bharatudu) is related to the creators of agni (bharathudu) through friction of 'aranulu' as laid down by the literary commentators.

"Bharata rutvijah, tesham sambandhi Bharatah, rutvijam putrasthaniyah'- Sayana Bhashyam

It can be inferred from 'Rushinam Putrah' and 'Dravinodah' that 'agni' is in the status of a son to rutvijas.

'Rushinaamputrah mantrenothpadyamanatvaat'Saayana Bhashyam (Sata patha Brahmanam 3-4-1.25)

"Rushinam Mantranam rutvijam vaaputrah tairutpadi tatvaat" - Sa. Bha (Tai.sam.1-3-7-2)

"aarsheyam dravinam"-

According to the sruti those who acquire wordly possessions through performing Yajnas as also 'Dravinam' through mantra are known as 'dravinas'

"Yena dravina masnavamabhayarsheyam" -Ruk. 9.97.51, sama.2.778

'agni' is wealth' (agnirdhanam – Srisuktam)

'agnim dravinodasamaheti, rutvijotra dravinodasa utchyante -Nirukta 8-2.

'Dravina' means wealth, power, gold, physical strength, courage, according to ' Surya. Nighantu' 4-383. It also implies want or desire. Those who possess all these are 'dravinas' and their progeny are 'dravidas. They are 'Bharatulu'. As the Skanda purana explains they settled down in south India as 'Panchadravidas'.

'Saa vaa eshaa vaak tredha vihita, rucho yajunshi saamani, teanaagni stredha vihitah' - Satapadha Brahmana 10-5-12

As the 'vedic word, ruk, yajussamamantra', are the trilogy, 'agni' is also threefold being 'agni, vayu and surya', according to the sruti.

The presiding deity of word, Ida, Saraswathi - Bharati goddesses are word - oriented. These deities, being vedic inspired souls, in association with Vasu, Rudra and Aditya propitiate yagnas, as per the sruti.

'trisrodevih' __ Ruk. 2.3.8.

'Ida Saraswati, Bharati – Vajasaneyasruti 27-19, Tai. Sam. 4.1.8.

Those supra natural concepts which cannot be established either by emperical formulae or hypothetical assumptions can be easily explained by the Vedas, which are 'Bharati' Pratyakshenanu mityava yastupayona budhyate etam vidanti vedeena tasmad vedasya vedataa'

'Veda Yatiti vedah' That which gives knowledge is vedam, which endows divinity on man, and self realisation. It is extolled as 'Bharati' by srutis.

"Braahmeetu Bharati bhasha girvag vani Saraswati' - Amarakosam

చాలా పురాణాల్లో ఆంధ్ర ప్రసక్తి ఉంది. వాయు పురాణంలో – "దక్షిణాపథవాసినః... ఆంధ్రాః..." అని ఉంది. మరి భాగవతంలో ఆంధ్రుడనే రాజు పేరును బట్టి ఆంధ్రదేశమని పేరు వచ్చినట్లుంది.

... బలిస్సుతపసోఽభవత్ ... ఆంధ్ర సంజ్ఞికాః..." భాగ. ఆంధ్రరాజు, దశరథుడు సమకాలికులని విష్ణుపురాణంలో ఉంది అని కొందరన్నారు. జైనమతగ్రంథాల్లో ఆంధ్రుల విషయం ఉంది. అలాగే త్రిపిటకాల్లో కూడ తెలివాహనదీ తీరమందలి (గోదావరి) ఆంధ్రపురమే ఆంధ్రులరాజధానియని –" "Ibid" లో ఉంది.

ప్రాచీనకాలం నుండి, ఆంధ్రజాతి, సాహిత్యం కూడ ఉంది – అని చెప్పినంత మాత్రంచే లాభంలేదు. సాక్ష్యాధారాలుకూడా కావాలి. అందుకే శా.శ. 5 వ శతాబ్ది నుండి లభించిన రేనాటి చోళుల తెలుగు శాసనాలు, విశేషార్థాలతో వివరించి, ప్రబంధాలుగా చూపాలి! కవిత్రయ భారతరచనా కాలం వరకూ మనకు లభించిన తెలుగు శాసన ప్రబంధాలు 187 ఉన్నాయి. అవి కాక క్రీ.పూర్వం నుండి లభించిన పరికరాల పై గల తెలుగు లిపులు.

తెలుగు పదాలు తెలుగు లిపులున్న నాటి పాత్రలు కూడా చూపాలి. పాత్రోపరి లిఖిత తెలుగు పద ప్రబంధాలు కూడ మన తెలుగు భాష ప్రాచీనతకు సాక్ష్యాలే! తెలుగులో లభించిన గోదావరి వర్ణన గల ఇటుకలు కూడా మనకు సాక్ష్యాలే! నిజానికి గోదావరీ నదీ తీర ప్రాంతాల్లో పురావస్తుపరిశోధక శాఖ పరిశోధనలు గావిస్తే, తెలుగు భాష ప్రాచీనతను చాటు ఆధారలెన్నో లభిస్తాయి! అంతే కాదు, తొలి మానవుని పుట్టుక కూడ ఈ గోదావరీ నదీ తీర ప్రాంతమేనని, వారి భాష కూడ తెలుగు భాషయేనని, సాక్ష్యాధారాలతో ఋజువౌతుంది! ఈ నిజం బయటపడ్డానికి ఇంకా కొంత కాలం పడుతుంది. ఇలా ఎన్నో వేల సంవత్సరాల నుండి తెలుగుజాతి, తెలుగు భాష ఉన్నదన్న సత్యాన్ని గ్రహించాలి.

6 వ శతాబ్దం నాటి రేనాటి చోళులు వేయించిన తెలుగు శాసనాలు 37. అందలి శాసనాల్లోని సాహిత్యం తెలుగు వెలుగు జిలుగుల్ని ప్రసాదిస్తోంది.

కలమళ్ళ శాసనంలో (కీ.శ. 576) – ఎరికల్ముత్తు రాజు ధనంజయుడు రేనాడు ఏలుతున్న కాలంలో చిఋంబూరి (చిలమకూరు) రేవణకాలు పంపున చెన్నూరు రాజు కొంత భూమిని దానమిచ్చినట్లు ఈ శాసనంలో ఉంది. తర్వాత ఎఱ్ఱగుడిపాడు శాసనం –" స్వస్తి శ్రీ ఎరికల్ ముత్తురాజు... అంటూ లిఖింపబడినది. కలమళ్ళ శాసనం కూడ – స్వస్తి శ్రీతోనే ప్రారంభమై ఉంటుంది – ఇది చాల భాగం శిథిలంకాగా మిగిలింది.

ఈ శాసనాలు రెండింటిని పరిశీలిస్తే, మల్లినాథుడు చెప్పిన తెలుగు ప్రబంధ లక్షణాలు సరిపోతాయి. నాటి తెలుగు సంప్రదాయం, స్వస్తిశ్రీ – నేటి పెద్దతరం ప్రచురించే శుభలేఖల వరకూ ఉంది! ఎఱుక = జ్ఞానం, తెలియజేయటం. ఎరిక చెప్పటం – ఇలా ఎన్నో అర్థాలు ఉన్నాయి. ఇలా మన శాసనాలన్నీ తెలుగు సాహిత్యానికి పట్టుగొమ్మలైన ప్రబంధాలే!

క్రీ.శ. 848లో లభించిన అద్దంకి పణ్ణరంగని పద్యశాసనం (ణ–డ) తెలుగు భాషామతల్లికి కంఠాభరణం. అద్ద+ఎంకి = అద్దెంకి – అనే పదంలోనే ప్రాచీనంలో గల మన "ఎంకి" పదం ఉంది. ఆ ఎంకియే ఎంకన్న ! అడ్డ ఎంకి – అని కూడ కొందరన్నారు.

ఇటు, – ఆంధ్రజాః– దేశవాచకంగాను, ... "బర్బర కిరాతాంధ్ర ..." అను చోట ఆంధ్ర శబ్దం జాతివాచకంగాను ప్రయోగించారు... ఆంధ్రభాష యని భాషాపరంగా కూడ భరతుడు చెప్పటం జరిగింది. ఇలా విశ్లేషిస్తే క్రీ.పూర్వం నుండి తెలుగు భాష వ్యాప్తిలో ఉన్నట్లు స్పష్టమౌతోంది. అయితే శానస ప్రబంధాలు శా.శకం 5 వ శతాబ్ది నుండే ఇప్పటికి లభించాయి. ఇంతకు ముందున్న శాసనాల్లో గల మైదవోలు తామ్రశాసనంలో (క్రీ.శ. 240) ఆంధ్రదేశాన్ని అంధాపథంగాను నందివర్మ దానశాశనంలో (క్రీ.శ.340) ఆంధ్రమండలే – అని వర్ణించినట్లు కనబడుతోంది.! క్రీ.పూ రెండు వేల సంవత్సరాల నుండి తెలుగు వారు మాట్లాడే భాషా పదాలు కొన్నింటిని ఏర్చికూర్చి పర బ్రహ్మశాస్త్రి గారు ప్రకటించటం ముదావహం. చొల్లంగి, మున్నంగి, రేలంగి, పోరంగి, మొ॥ ఊర్లపేర్లు, నాగల, కాడి, ముంత, మూకుడు, నల్లకొండ, వెలిగొండ, ఎఱ్ఱగొండ, నల్లబెణ్ణ (కృష్ణ), తెల్లబెణ్ణ (తెలివాహ/గోదావరి) చెయ్యేరు, ముసేరు, కొల్లేరు మొదలగునవి.

గింజ, గుంజ, ఆళ్ళు, చోళ్ళు, గొడ్డు ఆవు, ఎద్దు, మేక, నాన్న, తల్లి, బిడ్డ, పోరి, వాగు, వంక, కోన, కాన, పులు (గడ్డి) ఏలు, ఓరు, పొద్దు, – ఇలా ఎన్నో తెలుగుపదాలు భాషలో ఉన్నాయంటే, తెలుగు భాషాసాహిత్యాలు ఉన్నట్లే! నాటి జానపద సాహిత్యం లభిస్తే తెలుగు సాహిత్యం నాడెంత బాగా ఉండేదో తెలిసేది! అయితే నాడు తెలుగు జానపద సాహిత్యం ఎంతో ఉండేదన్నట్లుగా గాథా సప్తశతి వల్ల తెలుస్తోంది! క్రీ.పూర్వం నాటి తంబయ్య శాసనంలో కూడ – తంబయ్యదానం – అనే తెలుగు పదం ఉంది. వేపూరు, ఓమ్గొడు వంటివి ఎన్నెన్నో తెలుగు పదాలు క్రీ.పూర్వం నాటికే ఉన్నాయని తెలుస్తోంది.

తెలుగు భాష ప్రాచీన కాలం నుండి ఉందనడానికి – ప్రాచీన కాలం నుండి మన ఆంధ్ర జాతి ఉన్నట్లుగా రామాయణ భారత భాగవతాది పురాణా లెన్నో చెపుతున్నాయి! అంటే ఆంధ్రభాష కూడ ఉందన్నమాట!

..."నదీం గోదావరీంచైవ సర్వమేవానుపశ్యత

తథైవ ఆంధ్రాంశ్చ ... వా.రామా.కి.కాం. 41–12 శ్లో (వాల్మీకం)

సీతాన్వేషణ సమయంలో సుగ్రీవుడు–వానరులను దక్షిణ దిశకు పంపించు సందర్భంలో ఆంధ్రులన్నాడు. గోదావరీ ప్రాంతాన్నీ కూడ చెప్పటం విశేషం. రామాయణ కథ త్రేతాయుగంలోనిది. రామసేతువు నిర్మించే, ఇప్పటికి 17 లక్షల 50 వేల సంవత్సరాల దాటిందని నాసా (అమెరికా అంతరిక్ష కేంద్రం) ఉపగ్రహచిత్రాలు నిరూపిస్తున్నాయి.

అప్పటికే ఆంధ్రజాతి, భాష ఉన్నట్లు తెలుస్తోంది. వ్యాసభారతంలో పలుచోట్ల ఆంధ్రుల ప్రసక్తి ఉంది. శ్రీకృష్ణునితో మల్లయుద్ధాలు చేసిన చాణూరుడు – ఆంధ్రుడని భాగవతం. భారతంలో గల సహదేవుని దిగ్విజయ సందర్భంలో... "ఆంధ్రాంస్తాలవనాంశ్చైవ ..." అని, కలియుగ ధర్మప్రచార సందర్భంలో ... "ఆంధ్రాః శకాః పుళిందాశ్చ ..." అని, పాండ్యవధ సందర్భంలో – "ఆంధ్రకకుంతలాన్ ..." అని, అర్జనుని దిగ్విజయ సందర్భంలో – "తత్రాపి... ఆంధ్రైః ..." అని, చెప్పబడింది. ఆంధ్రాశ్చబహవః – అని కూడ భారతంలో చెప్పబడింది. ఆంధ్రు లెక్కడుంటారో అనుకుంటారేమోనని, "ఆంధ్రకాః కృష్ణా గోదావర్యోర్మధ్యే విద్యమానో దేశః" – అని చెప్పారు.

These are the synonyms of Saraswati.

Vak the vedic word, that is the secret / implication of sruti.

"Vacha virupa nityoya" -ruk 8-75-6.

The presiding deity (vagdevi) of word is Bharati and she is the matron of 'rudras', friend of 'vasus', breath of 'adityas' and the source of nectar (amruta). As she worships Bhagavan with all words (vakku), Bharati is the path to salvation, according to sruti.!

"Mata rudranam, duhita vasunam, svasadityanam amrutasyanabhih - Rigveda: 8.101.15

By which the deity, is extolled that is ruk (stuti)

'ruchyate stuyate devatayayaasaa ruk'

The embodiment of supreme knowledge is 'Bharati' and she is the all inclusive sruti. He that is steeped in the lore of the vedas savours the nectar of this supreme bliss (brahmananda) and becomes the super being, according to 'Sruti' Bharati is the fountain of nectar. As such Bharati is the voice of the vedas (vaidika vani), the incarnation of super knowledge.

'Vagva aditih - Satapadha Brahmana : 6-5-2-20

It is this vedic culture that transforms human into divine and this land is 'Bhaarata' as 'Bharati' the essence of the sacred vedas reverberates here, since all the 'dharmas' as enunciated in the 'Bharati' are being performed, the residents of this land are known as ' Bhaaratiyulu' Lord Parameswara is 'Dharma' as people abide by it worshipping it is as the form of Siva (Parameswara) and as he embodies all the living beings.

'Sarva bhutanam dhaaranat dharmah ... dharmairaradhyata iti va dharmah - Sankara Bhashyam

In this manner, 'Bharati' manifests as the instrument of attaining progress and welfare oriented Dharma. Maharshi Badarayana divided ' Bharati' (the essence of all wisdom) into Rig, Yajur, Sama and Adharvana Vedas and being endowed with the hallowed name of Veda Vyasa hehanded over the eminent epic Maha Bharata, the Panchamaveda, embodying the great story of Bharatas. The land where Veda 'Bharati' blossomed and which was hallowed by the extolling of Maharshi's has come to be known as 'Bharatavarsha'. Moreover, it is also sacred as 'Bharata' and here many eminent saints / rishis born with divine spark have also praised this land as 'Bharati'.

"Saraswati namastubhyam, varade kamarupini",

Daivam manusha rupena'

In the above manner this 'Bharata' is praised. It is also believed that Bhagavan, being born as the son of Rushabha, attained the holy

name of 'Bharata' and rendered service to this great land. Similarly, Bharata, son of Dushyanta hallowed this land with 'yagas' and the like. Even Vai vasvatamanuvu having become renowned as 'Bharata', was regarded a great scholar of the Vedas. Owing to their services to this great land 'Bharati' , they all became known as Bharatis. Though all those who have taken birth on this land are Bharatulu still it is only they who have followed the path of Dharma are the real 'Bharatulu' Even in Bhagavadgita Arjuna is addressed as 'Bharata'.

Yadaa Yadaahi dharmasya glanirbhavati 'Bharata'!
Abhyuthana madharmasya tadatmanam srujamyaham

- Bhagavat Gita. 4-7

The 'ritvijas' (performers) that observe the vedic sanctioned cardinal rituals are also Bharatulu/Bharatulu as explained by Sayana Bhashyam. So much so those who follow the vedic tenets invoking Agni thereby pay homage to 'Bharati' are also Bharatulu and the land inhabited by them us 'Bharata'. It can be inferred from this that the terms Bharatulu and Bharatavarsha are as old as the Vedas.

'Uttistata! masvapta Agnimichadhavam Bharatah!'

- Taittiriyaranyakam 1-27-27

'O Bharatas! Awake from your slumber and invoke the lord. This is the clarion call of the Vedas and this is a divine commandment. This Veda Bharati is self generated/self born as it is not bound by any empirical phenomena. Vedabharati is nothing but the incarnation of Bhagavan.

"Asyamahatobhutasya nisvasita mevai tadyadrug vedo yajurvedah samavedo'...

As this is the sruti, 'Bharati' is the breath of Parameswara. This is eternal and deathless. Hence Vedas are timeless and boundless and endless. 'anantavai vedah' - sruti

Vedas are the treasure house of the knowledge of the Supreme and are the embellishing ornaments.

According to Vishnupurana, Veda Bharati was in a single undivided form and then branched off into four Vedas and then burgeoned into thousand fold ramifications.

'Adyo vedaschatuspadassata Sahasra Sammitah'-Vishnu Purana

'Sahasram samasakhah, eka satam yajussakhah, ekavimsati. Sakhah Bahruchah'

These and the like clearly establish / enunciate the manifold ramifications of Vedas. It appears that Veda Vyasa did this division, limiting them to a small number, keeping in view the capabilities of future generations, with the result there are only five or six branches

శ్రీకృష్ణుని కుమారుడు, శాంత కర్ణుడు – అంధ్రజాతీయుడైన రాజని వీరు పెక్కేండ్లు పరిపాలించినట్లు భాగవతంలో ఉన్నదన్నట్లు పూర్వ గాధాలహరిలో 449 పేజిలో ఉంది. యుగారంభం నుండి ఆంధ్రజాతి, ఆంధ్రభాష, ఆంధ్ర సంస్కృతి ఉన్నట్లు పరిశోధనల వల్ల సుస్పష్టమౌతుంది.

పురావస్తు పరిశోధకశాఖ డిప్యూటీ డైరక్టర్ రామచంద్రన్‌గారు లాధార్ ప్రదేశంలో దొరిగిన (మహింజోదార్) ఫలకాలపై గల అక్షరాలు ద్రావిడ నాగరికతను సూచిస్తున్నాయన్నారు. దాని పై అక్షరాలు చదవటానికి యత్నించి చివరకి, అవి ఋగ్వేదమంత్రాలే అనడానికి అవకాశం ఉందన్నారు! ఇంకా ప్రయత్నిస్తే అవన్నీ మూల తెలుగు భాషాపదాలు కావచ్చు!

దేనికైనా వాదనకన్నా సాధనమిన్న కదా!

మహింజోదార్‌లో దొరికిన పెంకులు, కుండలు పై గల లిపిలోని కొన్ని అక్షరాలు బ్రాహ్మీలిపికి ప్రకృతులని, అవి క్రీ.పూర్వం మూడువేల సంవత్సరాల పై కాలములోనివని సర్‌జాన్‌మార్షల్ దొరగారు వివరించారు. అవి పరిశీలిస్తే మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాషవి కావచ్చు!

అశోకుని కాలమున పుట్టిన లలిత విస్తరమనే బౌద్ధమత గ్రంథంలో, బుద్ధుడు – బ్రాహ్మి, ఖరోష్టి,... దేవలిపి, హూణలిపి, దక్షిణ లిపి, మొ॥ 64 లిపులు తెలిసినట్లు వర్ణింపబడింది. దక్షిణలిపి అనటం చేతనే మన మూల తెలుగు లిపి కావచ్చును. అంటే దక్షిణాదిలోనే ఉన్న భాషలన్నింటికీ మన మూల తెలుగు భాషయే తల్లి! వాటికి పుట్టిల్లు కూడ మన తెలుగు నేలయే!

క్రీ.పూర్వం నాటి అమరావతీ స్థూపం పై "నాగబు" అనే తెలుగు పదం ఉందంటే, నాడు కూడ తెలుగు భాష ప్రసిద్ధిలో ఉందన్నమాటే కదా! క్రీ.పూర్వం నాటికే తెలుగు సామ్రాజ్యాలున్నట్లుగా మెగస్తనీసు తన ఇండికా గ్రంథంలో వ్రాసినాడని చెపుతున్నారు. క్రీ.పూర్వం హాలుడు రచించిన గాధాసప్తశతిలో అత్తా, పీలుఅ(పిల్ల), పోట్టం (పిట్ట), పోరది. తుప్ప, ఓ, దోరో (తోరం), వంటి తెలుగు పదాలెన్నో చోటుచేసికోవటమే కాదు, తెలుగు సంస్కృతికి సంబంధించిన కథలు, గాథలు ఎన్నో ఉన్నాయి. తెలుగు భాషా సంస్కృతులు కలబోసిన గ్రంథరత్నమది. అది సంపూర్తిగా లభిస్తే, ఇంకా ఎన్నో సంగతులు తెలుగు భాష గురించి తెలుస్తాయి. గుణాఢ్యుని బృహత్కథలో కూడ తెలుగు భాషా సాహిత్యాల ప్రసక్తి ఉంది! ఎందుకంటే అది పైశాచీ భాషలో రచింపబడింది. అది మూల తెలుగుకు దగ్గరే! గుణాఢ్యుడు తెలుగులో విద్వత్కవి. తన దేశ భాషలో వ్రాయనని శపథం చేసిన కథ కూడ ఉంది కదా! ఆశపథమే లేకుంటే క్రీ.పూర్వం తెలుగులో బృహత్కావ్యం గుణాఢ్యుని కలంలోంచి జాలువారేది! ఆంధ్ర శాతవాహన రాజులలో చాల మంది కవులే! వీరిలో చాల మంది భారతదేశాన్నే పాలించి, ఆంధ్ర సంస్కృతిని పంచారు. వీటికి శాసనాలే సాక్ష్యం!

క్రీ.పూ 4 వ శతాబ్దిలో భరతుడు రచించిన నాట్యశాస్త్రములో ఏడు ప్రాకృత విభాషలు చెప్తూ – ఆంధ్ర భాష ఒకటన్నాడు! "శకారాభీరచండాల శబర ద్రమిళాంధ్రజాః..." భరతనాట్య శాస్త్రంలో 17 –50 శ్లో"

శాసనాలే కాదు, అమరావతీ స్థూపాలు, నదీనామాలు, గ్రామనామాలు మొ॥ అన్నీ పరిశీలించాలి. బౌద్ధుల పాళీవాఙ్మయంలో. “అంధకు”లని ఉంది. సమంతపాసాదిక బౌద్ధ గ్రంథాల్లో – ఆంధ్రులని, అస్సకులు, అళకులు – ఆంధ్రరాజులని చెప్పబడింది. అంధకరట్ట – శబ్దాన్ని కూడ బౌద్ధులు ప్రయోగించారు.

బౌద్ధ గ్రంథాల ప్రకారం యోచిస్తే క్రీ.పూర్వం 600 సంవత్సరం నాటికే ఆంధ్ర రాజులు పరిపాలన చేస్తున్నట్లు, ఆంధ్రజాతి ఔన్నత్యం తేటతెల్లమౌతోంది. దీన్ని బట్టి నాటికి తెలుగుభాష, దేశ భాషగానే ఉందన్నమాట! షడ్విధప్రాకృతాలు, అచ్చటచ్చట పాలన సాగిస్తున్నాయి. కొన్ని ప్రాకృతాలు కూడ, తెలుగు పద పుష్టితో ఉన్నట్లు పైశాచీ ప్రాకృతం వల్ల స్పష్టమౌతోంది!

మంచి పైర్లు పండే భూములున్న వారనే అర్థంలో, నాడే అంధకులని పిలచి ఉంటారు. “అంధ్ర”. – ప్రాచీన తెలుగు పదాన్ని అంధస్‌గా సంస్కృతంలోకి చేర్చారు. అంధస్సు = అన్నము – అని సూర్య . నిఘంటువు 1–43 పుట దీన్ని బట్టి అంధ అనే మూల తెలుగు (ద్రావిడ) పదానికి వరిపైరు/వరిధాన్యం అని, కు – అంటే నేల – అని తెలుస్తోంది. కు – అనే మూల తెలుగు పదం లోంచే (కూటు, కూటమి, కూడు, కూర, కర్రి, కర్రు, కుర్రు, కర్ర, వంటి వెన్నో రూపాలు వచ్చి ఉన్నాయి. కురి–తృణ విశేషంగాను, ధాన్య విశేషంగాను కూడ సూర్య నిఘంటువు. 2–137 పుటలో ఉంది. మెరక నేలల్ని' కుర్రు' అని , పల్లపు తుర్రు–అని, సుమేరియన్ భాషలో పిలచేవారు. మేడే కుర్రు, పుల్లేటి కుర్రు, గంగల కుర్రు, ఎలకుర్రు లాంటి ఊర్ల పేర్లు తెలుగు వారివే! అంటే సుమేరియన్లు అనే పదం కూడ తెలుగు నేల పై పుట్టిందే .

పల్లంలో ఉండే మెరక భూముల్లో ఊర్లునిర్మించేవారు. అల్లాంటి వాటిల్లో నేటి కోనసీమలో గల' పల్లం కుర్రు.

‘కు’ – తెలుగు పదాన్ని సంస్కృతంగా వాడుకొని కుజము, కుధరము, కువలయం వంటి రూపాలెన్నో సంస్కృతంలో రూపొందించారు.

కు – మట్టికి సంబంధించిందే – కుండ. మట్టికుండల పై కూడ తెలుగు లిపులెన్నో ఉన్నాయని. మహింజోదారో, హరప్పాలలోని నాగరికత చెపుతోంది. ఆ నాటి లిపులు – పాత తెలుగు, లేదా మూల తెలుగు పదాల్లో ఉండి ఉంటాయి! దెయ్యాల దిబ్బల్లో దొరికిన వస్తువులు పరిశీలిస్తే, వాటి పై గల లిపులను పరిశీలించి తెలిసికొంటే, అవన్నీ తెలుగు భాషా సంస్కృతులకు సంబంధించినవేనని తెల్తుంది. ఇవన్నీ 5 వేల సంవత్సరాల క్రితం జరిగిన యుద్ధావశేషాలు. 5 వేల 82 సంవత్సరాల క్రితం జరిగిన కురుక్షేత్రంలో – సుమారు 39,36,600 మంది – 18 రోజులు జరిగిన యుద్ధంలో మరణించారని గీతామకరందం వివరిస్తోంది. మార్గశిర శుద్ధ ఏకాదశి నాడు గీతోపదేశం జరిగాక, కురుక్షేత్ర యుద్ధం ప్రారంభమైనట్లు గోపీనాథ్‌గారు వివరించారు. శ్రీకృష్ణుని నిర్యాణంతో కలియుగం ప్రారంభమైనట్లు, ఇపుడు 5117 వ సంవత్సరం (క్రీ.శ. 2016 నాటికి) కలియుగంలో జరుగుతున్నట్లు పంచాంగం వివరిస్తోంది. శాలిశకం 1938.

available now. Simply because books are printed, it does n’t mean that become conversant with all the knowledge, more so Vedas, for one can have a deep understanding of them only through relentless effort and only then, Vedas will be understand and are beneficial to us. It is only through meticulous adherence to the Vedic tenets and rituals, that ‘bharatiyata’ (being a bharata) and the Bharata clan will survive for ever and our culture will be a guiding light to the rest of the world. Svadhaya pravachanabhyam na pramadi tavyam ‘brahmaayushmattad brahmanai raa yushmat - sruti

The attainment of the fruits of the four purushardha (the four fold path) is the culmination and a resplendent gem in the diadem of Indian culture.

‘dharmardhascha kamascha mokshascha Bharatarshabha”

-Vyasa‘s Mahabharata’

The amalgamation of the essence of the four purushardhas into our ethos in the form of the stories of Bharatulu has emerged as the Mahabharata, the fifth Veda. The land hallowed by those Bharatulu is Bharatadesa.

The distinguished name ‘Bharatadesa’ has been in existence since the times of the Vedas. As this land is the place where ‘Veda Bharati’ has echoed and, observing the rituals of agni as laid down in Bharati (veda) has rendered this land, ‘Bharatih’ (sruti) and as the denizens of this land are the worshippers of agni they are Bharatulu. Here Agni may be taken as equal to Parameswara.

‘agrirbharatah - sruti.

Agne martagm amartyastyam nah – sruti – Ruk. 10-87-21

Eswara, who is a ‘Kavi’ is addressed as the immortal and also agni ‘in this sruti (kavih kavyena paripahirajan! - Ruk. 10-87-21)

Our prayer / supplication to ‘Bharati’ is to render us, the mortal into immortal (mruthyorma amrutangamaya). All this has emanated from that supreme being (agni you bharatistutyudu) .

‘Kavim kavinamupamasravastamam’ - Rig veda - 2-23-1.

‘Ananta mavyamam kavim ‘ - Tai. Aranyakam 10-1-2,

‘Kavirmanishi paribhuh svayambhuh - Esvasya. Upanishat.8

The Veda Bharati has extolled the agni embodied Parameswara in the above manner.

‘Agni mili purohitam yagnayasya devamrutvijam hotaram ratna dhatamam’ - Ruk. Sam

‘I bow to Thee! O, Parameswara, the incarnation of agni the giver of wealth in the form of the fruits of yagna, being the receiver of the praise of the super beings and the illuminator’;.

The very first hymn in Rigveda Commences with the invocation of Agni. In the next Ruk, he is seen as the idol of worship of maharshis like Bhrugu, Angirasa and others. He is as much worthy of our worship also. Let this one, the object of praise of all procure the super beings (devatulu) for the performance of yagna', this is how it is mentioned in the "Madhuchando maharshi's eulogy of the gods . Again, in 200 tenets of Rigveda agni has been extolled. When all these hymnsare reconciled it is evident that the agni incarnation Parameswara is Bharata and he taking the birth of Vedabharati has named this hallowed land as Bharatavarsha and all those who perform the rituals of agni as per the maxims of the vedas as Bharatiyulu. Hence, Veda Vyasa proclaimed.

Here an important point is to be noted. Sri Adi Sankaracharya who described himself as a Dravidian born (tavastanyam... Dravidasisurasadya tavayat kavinam, తవస్తన్యం.. ద్రవిడ శిశురాసాద్య తవియత్కవీనాం...75వ శ్లోకం సౌందర్యలహరి. Adi Sankara's Soundarya Lahari - 75 sloka) in his "Sopana Panchakam" says as follows:

"Assimilating the essence of Veda Bharati, following the tenets therein with devotion, worshipping Lord Eswara in in accordance whit the Vedas, turning away from worldly things, one should eradicate sin. The first step towards God realisation is bing good doing good and this is the most sacred duty of man'.

'Yagadi reva dharmah ' – Purva Mimamsa
'adhato dharma jignasa ' – Jaiminiyam
'devatoddeseena dravya tyago yagah' దేవతోద్దేశేన ద్రవ్యత్యాగో యాగః
'tattusamanvayat'
"tasmat agnirbharatah" - Ruk. 4-25-4, Ruk. 2-7-1
"agnirvai sarvadevatah" - sruti
"agnirvai devayonih" - Itareya Brahmana, 4-5-22
"Yajamano agnih" - Satapatha Brahmana : 6-5-2-8

As 'Bharatulu' are the companions of Vedas, they are above blame, as per the sruti.

Asya vedavidah agni vayvaditya sayujya yogyatvat
Etannindaiva tesham nindaam - ityanenaiva mantrena agnyadi
Rupatva lakshanam veda vinmaahaatmyam darsitam
- saayana Bhashyam

Agni, (fire), vayu (wind), surya (sun), Indra, soma, varuna etc., are the attributes of Parameswara, according to sruti. -Ruk.10.58.2

'eka evagnih bahudhasamindhah, ekahsuryo viswamanuprakasah Ruk-10-58-2, which 'means as the sruti explains, the same fire (agni) has a manifold manifestation.

భాషలో ఏనాటి నుండో వేలాది ప్రబంధాలు వెలసినా, వెలుగు చూసినవి రెండు వేల సంవత్సరాల నుండే! 11 వ శతాబ్దికి పూర్వం శాసన ప్రబంధాలున్నాయి! క్రీ.పూ. ... 200 వ సంవత్సరం నుండి క్రీ.శ. 11 వ శతాబ్దివరకు లభించినంత వరకు శిలా తామ్రశాసనాలు 269. వీటిలో 217 శిలాశాసనాలు, 52 తామ్ర శాసనాలు. వీటిలో 255 ప్రచురించారు. ఇందలి 187 శాసనాల్లో కొన్ని భాగాలు మినహా మొత్తం మీద తెలుగులోనే ఉన్నాయి! ఇంకా ఎన్నో కాలగర్భంలో దాగి ఉన్నాయి! కొన్ని భూగర్భంలోనూ ఉండి ఉండవచ్చు. పూర్తిగా తెలుగు వాక్యాల్లో ఉన్నది, మనకిప్పటి వరకు లభించిన శాసనాల్లో కలమళ్ళ శాసనం క్రీ.శ. 575 నాటిది. ఆ కాలంలోనే లభించిన మరో శాసనం ఎఱ్ఱగుడిపాడు శాసనం! ఇవి తెలుగులో వెలసిన ప్రబంధాలే!

ఈ సందర్భంలో "వాక్యం రసాత్మకం కావ్యం". అన్న విశ్వనాధుని వివరణ మరచిపోరాదు. పైగా ప్రబంధం – అంటే ఆష్టాదశవర్ణనలు కల్గిందన్న విషయం ప్రబంధకాలానికి సంబంధించింది కాని, ఆనాటిది కాదని గుర్తించాలి!

పదవాక్య ప్రమాణపారావారపారీణుడైన, మల్లినాధసూరి,'. పూర్వాపర సంగతి కూర్చుటయే ప్రబంధ శబ్దార్ధమని, భారవి రచించిన కిరాతార్జునీయ వ్యాఖ్యలో వివరించాడు.

"అవిజ్ఞాత ప్రబంధస్య వచోవాచస్పతేరపి" – భారవీయం 11–43 శ్లోకం పూర్వాపర సంగతి తెలియక మాట్లాడేవాడు, బృహస్పతి అయినా సరే వానిమాట వ్యర్ధం. కాకమానదని – భారవిపై శ్లోకానికి మల్లినాధసూరి వ్యాఖ్య వ్రాశాడు. కనుక శాసనాల్లో లిఖించిన తెలుగు వాక్యాలు కాని, పద్యాలు కాని, మనకు ప్రబంధములే! ఆనాటి ప్రభువులు, ఏఏ విజయాలు ఎపుడెపుడు చేసారో, ఏ ఘన కార్యాలు చేశారో, చేసిన దాన ధర్మాలు వాటి రక్షణలు, వారి రాజ్యవిస్తరణలు, ఇలా ఎన్నో చారిత్రక విషయాలు నాటి తెలుగు భాషా సాహిత్యాల మేళవింపుతో సంస్కృతీ సంప్రదాయాలను శాసన ప్రబంధాలుగా అందించారు. ఆ తెలుగు శాసనాలు రచించిన వారు మన తెలుగు కవీశ్వరులే! వారు కూడ ఎన్నో కావ్యాలు వ్రాసి ఉండవచ్చు! శాసనాలు వేయించిన రాజులలో కూడ ఎందరో కవి రాజులు కూడ ఉండి ఉండవచ్చు! పైగా, తెలుగు ప్రజలందరకు తెలియటం కోసమే శాసనాలు వేసేవారంటే, ఆనాటి సమాజం, తెలుగు భాషా సాహిత్యాలకు నెలవని తెలుస్తోంది! మరి చెక్కిన శిల్పులు కూడ, తెలుగు భాష నేర్చినవారే అయిఉంటారు! శాసనాల పై వచన రచనలు, పద్యరచనలు కూడ లభించాయి. అంటే నాటి ప్రజలకు గద్యరచనలు, గద్యపద్యాత్మిక రచనలు, పద్యరచనలు బాగా తెలుసన్నమాట! కొన్ని శాసనాలు సరిహద్దుల్లో వేసేవారు. ప్రక్కరాజ్యాల వారికి, వారి విజయ పరంపరలు, సరిహద్దులు, నియమాలు తెలియపరచాలని వేయించిన తెలుగు శాసన భాష, ప్రక్క రాజ్యాల వారికి కూడ తెలుసుననే విషయం తెలుస్తోంది.

క్రీ.శ. 5 వ శతాబ్దికి పూర్వం వేసిన శాసనాలు కూడ కొన్ని లభించాయి! అవి క్రీ.పూర్వం నాల్గగ శతాబ్దివరకు ఉన్నాయి! ఆనాటి ప్రాకృత శాసనాల్లో కూడ తెలుగు పదాలున్నాయంటే, పూర్వం నుండి వస్తున్న తెలుగు భాష. కొంత ప్రాకృతంగా మారి ఉండాలి! లేదా కొంత కలిసిపోయి ఉండాలి! పైశాచీభాష మన మూల తెలుగు భాషకు దగ్గరగా ఉందన్నారు.

వేదకాలంలోనే వెలుగు చూసిన తెలుగు వారి భాష !

దర్శనాచార్య డా॥ ఆకొండి విశ్వనాధం, అంజయ్యరోడ్, ఒంగోలు – 523 002, 9848621314

తెలుగు భాష వేదకాలానికే వెలుగు చూసిన విషయం, సూక్ష్మ పరిశీలన వల్ల స్పష్టమౌతోంది! నేటి వరకు, సంస్కృత భాషలో గల వైదిక లౌకిక భాషలే ప్రాచీనములనే అభిప్రాయం ఉంది. నిజానికి తెలుగు భాష, తెలుగు సంస్కృతి, తెలుగు జాతి వేద కాలానికి ముందే ఉన్నాయని, సద్విమర్శిక బ్రహ్మలకు తెలియక మానదు. అయితే విమర్శ నిష్పక్షపాతంగా జరగాలి.

ప్రత్యక్ష అనుమాన ప్రమాణాలచే తెలియజాలని పురుషార్థోపాయాలను బోధించే వేదాలు సంస్కృత భాషలో ఉన్నాయి! ఈ వేదాలు కూడ అనంతములని, "అనంతావైవేదాః" – శ్రుతి చెపుతోంది! వాల్మీకానికి ముందే వెలసిన ఋగ్వేదకాలానికి ముందే మూల తెలుగు (ద్రావిడ) భాష ఉంది! అంటే వేదకాలానికి ముందే తెలుగు భాషా సంస్కృతులున్నాయి! సంస్కృత భాషకు పుష్టిని, సంస్కృత సాహిత్యానికి తుష్టిని సృష్టిచేసింది, మన తెలుగు భాషామతల్లి! అయితే, అ పౌరుషేయాలైన వేదాలు మనందరికీ శిరోధార్యాలే!

మూల తెలుగు (Proto Telugu) – అంటే మూల ద్రావిడ భాష ఊహాజనితం కాదని, ఋగ్వేద మంత్రాలను విశ్లేషిస్తే, స్పష్టమయ్యే అవకాశం ఉంది! మనకు శబ్దమే ప్రమాణం! పైగా, ఆవేదాలు కూడ వెలుగులోకి వచ్చింది, మన తెలుగు నేల పైనే! తెలివాహ ప్రాంతంలోనే అవి వినబడ్డాయి! తెలివాగు ప్రాంతం వారే తెల్లాగులై తెలుగులని పిలుచుకొన్నారు. అందుకే ఈ ప్రాంతం తెలుగు నేలగా కీర్తి పొందింది. అదే గోదావరీ ప్రాంతం. ఇది తెల్లవాగు (తెలివాహ) గా నాడు, నేడు ప్రసిద్ధమే , కృష్ణా నదీ తీరం – నల్లవాగు తీరంగా ప్రసిద్ధం!

నేటికీ కోనసీమలో యజ్ఞయాగాది క్రతువులు జరుగుతున్నాయి! యజ్ఞయాగాలకు'. "వ్యాఘ్రేశ్వరం" పెట్టింది పేరు, ఇప్పటికీ సుస్వరంగా వేదాలు వల్లించే పండింతులు వసించే పుణ్యస్థలి మన తెలుగు నేల. అదీ మన గోదావరీ పరీవాహ ప్రాంతంలోనే ఎక్కువ ! వేదార్థాలు విపులీకరించిన మా గురుదేవులు శ్రీ ఉప్పులూరి గణపతి శాస్త్రిగారు, శ్రీరేమెళ్ళ సూర్యప్రకాశ శాస్త్రిగారు గోదావరీ తీరవాసులే! ధర్మశాస్త్ర రహస్యాలు చెప్పిన శ్రీలంక వేంకట రామసోమయాజి శర్మ గురువుగారు, ప్రస్థానత్రయి భాష్యార్థాలు, ప్రబోధించిన శ్రీబులుసు అప్పన్న శాస్త్రి గురువులు, శ్రీ ఆకొండి వేంకటశాస్త్రి, శ్రీ చెళ్ళపిళ్ళ వేంకటశాస్త్రి, వంటి ఉద్దండ పండితులెందరో మన తెలుగు వారే! ఇంకా ఎందరో మహానుభావులు! పైగా దక్షప్రజాపతి యజ్ఞం చేసిన పుణ్యభూమి ద్రాక్షారం ప్రత్యక్ష సాక్షి! ఇంతటి పవిత్రమైన పుణ్యభూమిలో వినబడిన సంహితలలోని కథలు గాధలు మంత్రాలు, శబ్దాలు పరిశీలిస్తే మన తెలుగు భాషా సంస్కృతులు, వేదకాలం నాటికే వైభవోపేతంగా ఉన్నాయని సుస్పష్టమౌతుంది. నిప్పు ఉన్నా పొగరాకపోవచ్చు, కాని పొగ ఉంటే నిప్పుండి తీరాలి కదా! ఈ దృష్టితో పరిశీలిద్దాం!!

నేటి తెలుగు భాష శాఖోపశాఖలుగా విస్తరిల్లు విషయం విదితమే! గద్యపద్యాల్లో కావ్యాలెన్నో వెలిసాయి! నేడు, తెలుగు భాషను ప్రజలు ఆదిరిస్తున్నారు. సుమారు అరవై యేళ్ళ క్రితం వరకు రాజులు కూడ ఆదరించి, ఆభిమానించి, అభివృద్ధి చేశారు. తెలుగు

'agnirjyotih jyotiragnih, … Suryojyotih jyotihsuryah
- Samasamhita -18.31

' am, gati sarvatra gachatityanih' – is the definition of ' agni '

' agni' itself is the prime being. 'ayamevagniradityo bhavatiti'
- Durgacharya

As Bharati (veda vak) is a combination of three, agni (fire) is also trilogy of agni, vayu (wind) and surya (sun) - sruti.

"Saa vaa esha vaak tredha vihitaa – rucho yajumshi saamani, tenaagni sthreedhaa vihitah – Sa.Brah.10.5.12.

"trayo vedaa ajaayanta, rigveda evagneerajaayata, yajurvedo vayoh saama veda adityaa" __ Itareya Brah. 5-32

'marutah praanah' __ sruti

'vayoragnih' – sruti

'namaste vayotva meva pratyaksham Brahmasi' _ sruti

'agnischa vayuh suryascha devatah'

__ Bruhatdevata "tattu samanvayat"-Brahma Sutra

According to this principle and studying the 'mantras' of Vedas in their proper perspective the universal truth 'ekam Sat' is obvious.

According to the above it can be inferred that this land, inhabited by Bharatulu who meticulously worship agni, in compliance with the srutis, has come to be known as 'Bharatavarsha' and the denizens are called 'Bharati Praja' and these names were in vogue even in the Vedic times.

Yagjnam is symbolic of the power of Eswara as well as Lord Vishnu as per the Sruti.

'Adhemam Vishnum Yagjnam tredha vyabhajanta, vasavah praatah savanam, Rudra madhyamdinagm savanamaditya strutiya savanam – Sa. Brah. 14-1.1.15

Like agni, vayu, aditya - ida, saraswati, bharati are the presiding deities of speech according to Vedabharati

'Devi strisraha trisrodevih saraswatyasvina Bharatida'-
_ Tai. Brah. 2-6-14-4

'Saraswati Bharati tyeta strisro devirityuktam' _ Sayana Bhashyam

The sruti enunciates that agni is three dimensional (with three different forms) and all the three are the replicas of Saraswati! Saraswati, being Bharati, is embedded in ' Tretagni ' of yagjna and also is a manifestation of the super beings Vasu and Rudra sustaining the entire universe. So much so in consonance with the above concept it is to be deduced that Vagdevi (Saraswati) by virtue of her being the

sustainer of this creation, is Bharati. It is also to be understood that Bharati promises to make her worshipper a knowledgeable, ennobled, prophetic rishi and a receiver of 'Brahmagjnana' as per the sruti. Hence Veda Bharati is the hallowed eye of divine intellect for human beings as well as super beings.

'Pitrudeva manushyanam vedaschakshuh sanatanam

__ Manu Smriti

'Ahameva Swayamidam vadami justam devebhiruta manushebhih yam kamaye tam ta mugram krunomitam brahmanam, tam rushim tam sumedham' – Sruti

The sruti declares that it preaches the mystic secret of the knowledge of Brahma to super beings (Devathalu) and human beings, Vedabharati as based on Brahmatatva has come down to this earth, according to Ubhaya Bharati.

Women who are enlightened by the dicta of Rigveda are hailed as 'Brahma vadini'. It is evident that even during the vedic times (Rigveda) this Brahmavadini cult seems to be in vogue. At that time twenty four sapient Brahmavadini propagated the tenets of the vedic love. Hence, this land has prospered as Bharatavarsha. The tradition of welcoming Vedabharati scholars with titles like 'Saraswati, Bharati' is unique to our land only, for example, Sri Sri Sri Vidyanrusimha Bharati Swamy, Sri Sri Sri Chandrasekharendra Saraswati Swamy.

The terms 'ida' (ఇడా) is the worthy terms to invoke all the gods and goddesses through the medium of agni also the agni incarnate Parameswara.

'Edyate stuyate anaya' – Ida

'Edaa devahurmanuryagjnanih' _ Tai. Sam. 3.3-2-1.

As it is conducive to invoke the super beings 'ida' is 'devahuh' and through it as it applies to yagjna it is called 'yagjnani' and it is 'manuh' as it is worthy of being chanted. Thus 'ida' is Brahman as it is described in the chapter 'Rudra' of Vishnusuri Bhashya' Bharati has established supremacy shining as ida and saraswati.

'atmava ఒ re drastavyah srotavyomantavyo nidi dhyasi tavyah'

Bruhat Aranyaka Sruti

Intended for self realization through listening and chanting, these tenets have been prescribed.

'Tadvigjnardham Sa guru mevabhi gacchete' _ Mundaka Sruti

The fruits of the Vedas to be received through a 'guru' and consistent rumination yields good results, with a proper perception of things one can drive away the darkness of ignorance. For this the classic example is mistaking rope for serpent ie mistaken identity.

పోకుండా, చక్కగా చూస్తూ, వింటూ మంచి మాటలే మాట్లాడుతూ, తన వలె సర్వభూతాల్ని భావిస్తూ, పరస్పరం ద్వేషించుకోక, ఎవరి ధనాన్ని దోచుకోక, పరస్త్రీలను మాతృభావంతో గౌరవిస్తూ, ఎవర్నీ బానిసలుగా చూడక, సమదర్శియై, అందరూ సుఖించాలని భావిస్తూ, ఆనందంగా భావరాగ తాళయుక్తంగా ధర్మంతో కూడిన అర్ధకామాలననుభవిస్తూ, తామరాకు పై నీటి బొట్టులా జీవిస్తూ దైవ ధ్యానంతో యోగాభ్యాస తత్పరులై కలసి ఉంటే కలదు సుఖం అనుకొని ఆచరించే వాని బ్రతుకే ధన్యం! రమ్యం!! బాహ్యాభ్యంతర శుచికల్గిన భారతీయులు స్వచ్ఛభారతదేశాన్ని దార్శనికులై ఆరోగ్యానంద స్వాభిమాన భారత్‌గా తీర్చిదిద్దినంత ప్రపంచదేశాలలో భారత్ అగ్రగామిగా నిలిచి సమస్త విశ్వానికి మార్గదర్శియై, వేదవేదాంతాది యోగానంద స్వచ్ఛభారతదేశమే విశ్వజ్యోతియై కైవల్య ధామమనే సత్యాన్ని సంపూర్తిగా బోధించి యావద్విశ్వాన్ని జాగృతం చేస్తుంది. వేదం, జీవననాదంగా భావించి, అందరం భారతీయతను పంచుకొందాం! భరత గడ్డపై పుట్టిన ప్రతి బిడ్డ, భారతీయుడనని సగర్వంగా చాటిచెపుదాం. మనమంతా భారతీయులం!! వేద మంత్ర సుమసౌరభాలను దశదిశలా వ్యాపింపజేసి, భావితరాలకు భారతీయ సంస్కృతిని అందించి ఆనందిద్దాం! సచ్చిద్రసానంద ఫలాలనందించిన "వేదభారతికి" వేవేలకృతజ్ఞాతాభివందనాలనంద జేస్తూ, వేద భారతి వెలసిన భారత వర్షంలో భారతీయులుగా పుట్టినందులకు సంతోషిస్తూ, వేదమాతను సేవిద్దాము. భారతులందరం కలసిమెలసి జీవిద్దాము! భారతమాతను గౌరవిద్దాము!! వందే "భారత" మాతరం!! జైహింద్. భారతులారా! లెండు! నిదురింపకుడు! అగ్ని (భరతుని) స్వరూప పరమేశ్వరుని ఆరాధింపుడు! "ఉత్తష్ఠత! మాస్వప్త అగ్ని మిచ్ఛధ్వం భారతాః" – తై.ఆ.1-27-2. ఉత్తిష్ఠత! జాగృథ! ప్రాప్యవరాన్ని బోధత-కరశ్రుతి, లేవండి. మేల్కొండి! సరియైన బోధను పొంది, గమ్యస్థానం. అనగా ముక్తి పథం చేరండి!!

శ్లో॥ రత్నాకరా ధౌత పదాం, హిమాలయ కిరీటినీం।

బ్రహ్మ రాజర్షి రత్నాఢ్యాం, వందే భారత మాతరం॥ జయభారతీశ్రీః

రత్నాకరుడైన సముద్రుడు, ఎవరి పాదాలను కడుగుచున్నాడో, ఎవరికి హిమాలయం కిరీటమై ప్రకాశించుచున్నదో, మైత్రేయి, ఉభయ భారతి వంటి బ్రహ్మవేత్రులు, వశిష్ట, విశ్వామిత్రాది బ్రహ్మర్షులు, జనకాది రాజర్షులు అనెడి భారత రత్నాలతో ఎవరు నిండి యుంటిరో అట్టి భరతమాతకు నమస్కారము. **వందేభారతమాతరమ్, జైహింద్.**

ఇతి శ్రీమదాత్రేయార్చనానస శ్యావాశ్వ త్రార్షేయ ప్రవరాన్విత ఆశ్వలాయన సూత్ర ఆత్రేయస గోత్ర పవిత్ర ఆకొండి వేంకటశాస్త్రి ప్రపౌత్ర, శంకరశాస్త్రి పౌత్ర, దుద్దు బ్రహ్మయ్యశాస్త్రి దౌహిత్ర, శ్రీమతి సావిత్రీ సూర్యనారాయణమూర్తి ద్వితీయ పుత్ర, అమరజ్యోతిః కళత్ర, విద్వత్కవిమిత్ర, సహస్రాధిక గ్రంథ కర్తా, దర్శనాచార్య డాక్టర్ ఆకొండి విశ్వనాథ విరచిత "భారతదేశమనే పేరు ఎలా వచ్చింది", అను సద్వైమర్శిక గ్రంథము సుసంపన్నము.

శ్లో॥ ఆకొండి విశ్వనాథాయ, బ్రహ్మణ్యాయ మహాత్మనే।

నారాయణ తనూజాయ, జ్యోతిర్నాథాయ మంగళమ్॥

శ్రీహరిఃఓం తత్సత్ శ్రీఃశ్రీఃశ్రీఃశ్రీఃశ్రీఃశ్రీః

నైయాయికులు, ప్రకృతి పురుష వివేకముచే పురుషుడు స్వస్వరూపమున నుండుటయే మోక్షమని సాంఖ్యులు, "సత్త్వపురుషయోః శుద్ధిసామ్యేకైవల్యం –" 3.84 అని పాతంజలులు, వారి వారి అభిప్రాయాలు తెలిపారు.

సర్వకర్తృత్వ వ్యతిరిక్తమగు సర్వజ్ఞత్వాది పరమాత్మగుణావాప్తియు, భగవత్స్వరూపానుభవము మోక్షమని రామానుజీయులు, దుఃఖంచే సంపూర్ణమగు అసంస్పృష్టత్వం, జగత్కర్తృత్వం, లక్ష్మీ పతిత్వం శ్రీవత్సలాంఛనాలు లేని సంపూర్ణ సుఖమే మోక్షమని మాధ్వులు పలికారు, స్వస్వరూప స్థాన ప్రాప్తియే మోక్షమని అద్వైత సిద్ధాంతము. ఇదే శిరోధార్యము.

"దృగ్దృశ్యౌ ద్వౌపదార్థౌస్తః పరస్పర విలక్షణౌ
దృక్బ్రహ్మ దృశ్యం మాయేతి సర్వవేదాంత డిండిమః"

– శ్రీశంకర బ్రహ్మజ్ఞానావళి – 17 శ్లో

మనమంతా అద్వితీయాఖండ సచ్చిదానంద బ్రహ్మస్వరూపులమేనని శాంకర జయభేరి!

మోక్షం పొందాలంటే చనిపోవాలనేది శ్రుత్యర్థం కాదు. "అత్రబ్రహ్మ సమశ్నుతే" – అని జీవన్ముక్తిని ప్రతిపాదించింది – వేదభారతి. నరజన్మ పొందటం వరం. దాన్ని పునర్జన్మ లేకుండా సార్థకం చేసికోవటం, ఇహం, పరం!!

కురుడికొబ్బరి కాయలోని కొబ్బరి వెనుకటి మాదిరిగా ఆ కొబ్బరి, టెంకాయ చిప్పతో సంలగ్నం కాదు కదా ! పాలను మథించగా వేరైన వెన్న ఆ పాలలో వేసినా వెనుకటి మాదిరిగా ఆ పాలలో కలిసిపోదు కదా! కాబట్టి ఇట్టి దృక్ దృశ్య వివేక పూర్వక దృగాత్మానుభూతి స్థితియే జీవన్ముక్తి. ఇదియే, బ్రతికి ఉండగా పొందు బ్రహ్మానంద స్థితి!

సంసారమనే నీటిలో పడవలా ఉండి ప్రయాణం చేస్తే సులభంగా ఒడ్డు చేరుతాం. శరీరమనే పడవకు కామక్రోధాదులనే చిల్లులు చేసికొంటూ ప్రయాణిస్తే, నీరు అంటే సంసారజలం పడవలోకి చేరి, పడవ మునిగిపోతుంది కదా! అందుకే భగవానులు– "నళినీ పత్రమివాంభసా" అని భగవద్గీతలో వచించారు. సత్కర్మలాచరిస్తూనే, భక్తి అనే తైలాన్ని పట్టిస్తే పనస జిగురులాంటి సంసార పంకిలం అంటుకోదు. వేదాధ్యయనానంతరం సాధన చతుష్టయ సంపత్తి కల్గి బ్రహ్మజిజ్ఞాస చేస్తే, ఆసాంత యోగ విద్యారహస్యజ్ఞుడై **సోఽహం** భావస్ఫూర్తితో మహావాక్యార్థ తత్త్వజ్ఞుడై, స్వానుభవైక వేద్యమైన బ్రహ్మానందాన్ని పొంది జీవన్ముక్తుడవుతాడు. అంతటి సత్పురుషుల సాంగత్యంతో లోకమే ధన్యమౌతుంది కదా!

అమృతమయుడు, అనందస్వరూపుడు, అగు పరమాత్మను పరిపూర్ణమైన జ్ఞానంచేత ఉపాసించి. ధీరులగు వారు బాగుగ చూచుచున్నారని శ్రుతి ప్రతిపాదించింది. "తద్విజ్ఞానేన పరిపశ్యన్తి ధీరాః, ఆనంద రూపం అమృతం యద్విభాతి"– ముండక శ్రుతి 2.2.8.

ఇంతటి మహత్తరమైన సచ్చిదానంద పరమ ప్రేమైక రసజ్ఞానామృతాన్ని ప్రసాదించిన వేదభారతిచే భారతులుగా పిలిపించుకొన్న మనం, శ్రుతి ధర్మాలను అధీతి బోధ ఆచరణ ప్రచారముల నొనర్చినచో, విశ్వశ్రేయస్సుతోపాటు, ఆయురారోగ్య భోగ భాగ్యాలతో తులతూగుచు జీవన్ముక్తులమై చరితార్థులమవుతాం. కోపతాపాలు లేకుండా, వ్యసనాల జోలికి

'gjnana devahi kaivalyam' జ్ఞానాదేవహి కైవల్యం.

As Bharati, the agni incarnation of Parameswara, commands it is the law and when he preaches distinguishing good and evil. He is like a companion and as he spreads the vision of immortality. He is like a darling lover.

The, Sruti reveals that this Bharati in the guise of a cow is the mother of 'Rudras' counsellor of humans, breath of super beings and fountain of rectar.

Mata rudranam duhita vasunam
Svasadityanam amrutasya nabhihi – Rug. 8-101-15

Again, according to the Sruti the vedic scholar is also the other form of Rudhra, as he (the scholar) constantly receives and memorises the vedic hymns is the repertoire of all knowledge and called 'Sarasvan' and that scholarly utterance is 'Saraswati'

'manohi sarasvan, vak saraswati ! ethaw sarasvatavutsau'
'Sarasvan mana uchayte, saraswati cha vak, etaw saraswataw iti'
- Sayana. Bhashya.

That which refines and preaches 'dharma,' that is intellect. 'Sadhayanti dhiyam nah'

'pavakanah saraswati vajebhirvajinivati - Ruk. 1-2-10
'yagjyam dadhe saraswati' – Ruk. 1-3-11, Tai. Sam. 4-1-11-2
and this intellect is eulogised as Bharati in the Rigvedic hymns.

Vedabharati is extremely sacred – 'devatayantu' 'agtih pavitram" samapunatu' is laid down by siddhanta kaumudi.

Vedabharati is not only sacred but is also the cause for the sacred. Like a mother she exhorts one as to what is discreet and what is indiscreet. This fruit is attainable only through the observance of 'agnikarya' Again it is Bharati that keeps one's body and inner self pure. As Saraswati she ennobles one and eradicating all illnesses she purges all impurities of the body as well as mind. So much so it is imperative for one to medidate and practise Vedabharati construing the intrinsic worth.

'Swam atmavishayakam adhyayanam svadhyayah', 'hence svadhyayoఽ dhyetavyah vedamadhi itha' _ sruti

Meditation and practice are the doorway to the knowledge of Brahman

'Svadhyayo Brahma Yagjnah' _ Sa. Brah. 1-5-6-2
'Svadhyayo moksha sastranamadhyayanam, pranavajapova'-
__ Vyasa Bhashyam

Vedabharati is omkara oriented and omkara, when chanted with all devotion, leads to 'moksha'.

Vedo Vrikshah tasyamulam pranavah, pranavatmako __ Vedah"
__ Bodha. Dharma Sutra 2-10-31

True knowledge grants peace and happiness. Vedabharati endows one with this essential knowledge and binds one to the dispensation of dharma.

Parameswara is agni and he also has the appellation 'Bharata' and he is Veda Bharati.

'Sa yadasya sarvasyagra masrujyata tasmadagrihhavai
tamagnih ityackshate parokham" - Sa. Brah. 6-1-1-11

As this land is made sacred by the presence of rishis, this is Bharatavarsha and those that observe all the holy rituals are Bhaaratulu. This great truth has been established by manu a sruti.

'aarsham dharmopadesamcha vedasastra' _ Manu 12-106

'rishi dristathvat arsham vedam' _ Kulluka Vyakhya.

The srutis themselves have hailed as Bharatavarsha, this land enriched by Baratulu who, performing the tradition – sanctioned rituals with all zeal, have attained the grace of Parameswara. This hallowed land bears the name of Bharata ever since the time of Vedas, according to srutis and people inhabiting this land worshipping Parameswara as agni incarnation are Bharatulu as declared by the same srutis. So it is obvious that the sruits have enjoined upon the inhabitants to perpetuate the name ' Bharati ' by being true" Bhaaratulu " discharging their sacred duties as per the vedic tenets.

'Sarasvati' is Bharati ' # embellished and enriched by the six 'vedangas' siksha, vyakarana, chandas, nirukta, jyotisha, kalpa on one side and the four 'Upavedas' gandharva, ayurveda, dhanurveda and arthaveda on the other. Energising the power of water and enlarging the intellect is possible only to the sapience and sang-froid of Bharati, the Saraswati.

'Maho arnah sarawati prachetayati ketunaa, dhiyovisva viraajati' -
_ Ruk. 1-3-12

Bharathudu a vedic intellectual is also an incornation of sungod and his guru is Bharathas per veda

The sungod incarnate vedic intellectual is Bharatudu and his guru is Bharati according to the Veda.

'Bharata adityah, tasya bhah Bhaaratii! _ Yaskamaharshi, Nirukta.

Vedabharati instils in the intellectual the desire for doing good, which leads to fruition. She, as 'ida' commands and preaches as Sarasvati, aids self realisation as Bharati granting knowledge of Brahma as well as everlasting bliss. She also blesses people with

దేశమని పేరు వచ్చినదను భ్రాంతిని కలిగేలా, వారు, ధార్మికులై పరిపాలించారు. ఆ పేరు, వారి వలన మరింతగా వెలుగులోకి వచ్చింది. వేదభారతిని అధ్యయనం చేసి, తతవతీ ధర్మాలనాచరించి, ఆచరింపజేయించిన సద్ధర్మ పరాయణులు కనుక వారు చరిత్ర పుటల్లో సువర్ణాక్షరాలతో నిలచినారు. ఇది సత్యం! అంటే అన్ని కాలాల్లో ఉండేది. సత్+తి+యం = సత్యం.సత్ = అమృతమును తి = మర్త్యమును (అచేతనమును), యం = ఆరెండింటిని నియమించునది – బ్రహ్మయని ఛాందోగ్యోపనిషత్ 8-3-5. సచ్చిదానంద బ్రహ్మమే – వేదభారతి.

తెలిసి కొన్న విషయాన్ని ఉన్నదున్నట్లు తెలిపే, మాయారహిత శుద్ధ చైతన్యమే సత్యం. కాలత్రయాబాధ్యత్వం – సత్యం. అన్నికాలాల్లోను ఉండేది సత్యం.

"సత్యంజ్ఞానం అనంతం – బ్రహ్మ". – శ్రుతి.

స్వేతర ప్రకాశాప్రకాశత్వం చిత్త్వం – ఇతర ప్రకాశాపేక్ష లేకుండ తనంతట తానే ప్రకాశించునది– చిత్.! పరమప్రేమాస్పదత్వం – ఆనందత్వం. మిగుల ప్రేమ స్థానము ఆనందమే. అదే సచ్చిదానంద భారతి. ఆమె కొలువున్న ప్రదేశమే – భారతదేశంగాను, భారతీ వరివస్యారహస్యజ్ఞులే భారతీయులుగాను పేరుపొందారు.

84 లక్షల రకాల జీవరాశులలో మానవులుగా పుట్టుట దుర్లభం. మహా సుకృతఫలం కూడ. పరమ పవిత్రమైన మానవ జన్మను ప్రసాదించినందులకు, కర్మ, భక్తి, జ్ఞాన తత్త్వ ప్రబోధకమగు త్రిపథగామిని **వేద భారతిని** సేవించాలి. అంటే వేద విహిత సత్కర్మలాచరించాలి. సేవా భావంతో మెలగాలి. సత్ (పరమాత్మ) సాంగత్యం చేయాలి. "బ్రహ్మ సత్యం – జగన్మిథ్యా, జీవోబ్రహ్మైవనాపరః" – జీవుడు, దృక్ స్వరూపమగు బ్రహ్మయే! – అని గుర్తిస్తే, నిఖిల దుఃఖ బంధ వినిర్మోక్షమగు ముక్తి లభిస్తుంది. అందుకే నరజన్మ, వరజన్మయే!! శ్రుతి సంస్కృతియే, విశ్వమానవాభ్యుదయానికి రక్ష! కైవల్య పదానికి శ్రీరామరక్ష!

మానవ జన్మకు, పరమావధి మోక్షమే! ఇదే పరమపురుషార్థము. జనన మరణాత్మకమగు సంసార బంధము వీడి పోవుటయే ముక్తి. ఇదే కైవల్యం. పుట్టుట, ఉండుట, మార్పు చెందుట, పెరుగుట, తరుగుట, నశించుట – అను ఆరు వికారాలు కలిగినదే సంసారమని యాస్కనిరుక్త వచనము, మోక్షమే జన్మ యొక్క పరమావధియని, అందరూ అంగీకరించినా, మోక్ష స్వరూప విషయంలో ఎవరికి వారికి భిన్నాభిప్రాయాలున్నాయి. తత్త్వవిమర్శకులు, వారి వారి బుద్ధి వైశారద్యానికి అనుకూలంగా మోక్షస్వరూపనిరూపణ చేశారు. వీరు ముఖ్యంగా మూడు రకాలని పాణిని సూత్రం వల్ల స్పష్టమౌతోంది.'. అస్తినాస్తి దిష్టం మతిః" – 4.4.60– అస్తి, నాస్తి, దిష్ట – శబ్దములకు 'ఠక్' ప్రత్యయం చేరగా, ఆస్తికః, నాస్తికః, దైష్టకః – అను రూపాలు ఏర్పడతాయి. ఇట దిష్టమ్ అనేది ప్రత్యయ విశేషణం కాదు. దైష్టకులంటే దైవమే కార్యసిద్ధికి హేతువని తలచేవారు. దైష్టిక ప్రయోగం కూడ ఉంది. "నాలంబతే దైష్టికతాం ననిషీదతి పౌరుషే"– మాఘం. 2-86 శ్లో. ఆస్తిక, నాస్తిక దర్శనాలే ప్రసిద్ధాలు. వేదనిందుకులే నాస్తికులు, అని మనుస్మృతి.

స్వాతంత్ర్యమను మరణమే మోక్షమని చార్వాకం. ఆత్మోచ్ఛేదమే మోక్షమని శూన్యవాదులు. నిర్మల జ్ఞానోదయమే మోక్షమని మరికొందరు బౌద్ధులు. జీవుని సతతోర్ధ్వగమనము మోక్షమని జైనులు, గుణ విశేష వినాశనమే మోక్షమని వైశేషికులు, ఆత్యంతికమగు దుఃఖనివృత్తియే మోక్షమని

ఇట వెలసినంత మాత్రాన, ఇది భారతులకు మాత్రమే చెందింది కాదు. ఇది విశ్వమానవాళి అభ్యుదయాన్నికోరి, భరతుడు (ఈశ్వరుడు) ప్రసాదించిన సర్వమానవాభ్యుదయ కాంతి ప్రదేశం. ఇది మానవులందరి సొత్తు. మానవ జాతికి వెలుగును ప్రసాదించి, విశ్వశాంతిని, నిఃశ్రేయస్సును ప్రసాదించేది. వేద సూర్యుడు, భరతవర్షంలో ఉదయించినా, ఆ కాంతి ప్రసారం యావద్విశ్వమూ వ్యాపించింది. వేదకాంతిని దర్శించు వారే ధన్యులు.

"వేద భారతి" యే – పరమేశ్వరుడు ప్రసాదించిన తొలిపలుకు "ఋక్". ఈ కర్మభూమిలో భారతి వెలసినదగుట చేతనే "భారత" దేశమని శ్రుతులే పేర్కొన్నాయి. భరత వర్షమని, భారతీప్రజయని, వేదకాలం నుండి వినవస్తున్నా, ప్రసిద్ధులై పరిపాలన చేసిన మహారాజులైన "భరతు" ల ద్వారా, భారతదేశానికి గల పేరు మరింత ప్రఖ్యాతిగాంచింది. అయినా నేటికీ, భరతుడనే రాజు పరిపాలించటం వలననే భారతదేశానికి ఆ పేరు వచ్చిందని చాలమంది అంటున్నారు. ఇంకా చాలా వాదాలున్నాయి. భరతుడనే పేరుగల రాజులు చాల మంది పాలించారు. కళాప్రావీణ్యులైన "భరతు"లు కొందరున్నారు. సృష్టి కర్తయైన భరతుని పేర్లు, సుప్రసిద్ధులు ధరించి, ధర్మబద్ధంగా పాలించి, యశఃకాయులయ్యారు. దాంతో దేశానికి ప్రజకు "భారత" నామం మరింత వెలుగులోకి వచ్చింది.

ఋషభుని తండ్రి నాభి, ఆతని తండ్రి ఆగ్నీధ్రుడు, వీరంతా "భారత" వర్షాన్ని ధర్మబద్ధంగా పాలించినవారలే. ఆగ్నీధ్రుని ముని మనుమడే **భరతుడు**. ఇతడే, తాతముత్తాల్ని మించి పాలించటం చేత, భారత వర్షమన్నారనే గాథ విన్నాం. పూర్వీకుల నుండి గల "భారత" వర్షం పేరు, ఇతని కాలంలో మరింతగా వెలుగు చూసిందనే చెప్పాలి. అలాగే దుష్యంతకుమారుడైన **భరతుని** వల్లనే "భారత" దేశమన్నారంటే – ఆతని పరిపాలన అంత గొప్పదన్నమాట! దుష్యంతుడు చాలా బాగా పాలించాడు, ఆతని పూర్వీకులైన పురు, యయాతి, నహుషుడు, ఆయువు, పురూరవాదులు కూడ ఈ "భరత" వర్షాన్ని పాలించిన ధార్మికులే ! ప్రజాపతికి మరీచి, వానికి కశ్యప ప్రజాపతి, వానికి సూర్యుడు, ఆదిత్యునకు వైవస్వతమనువు, వాని వంశంలో ముఖ్యమైన వారిలో క్రమముగా ఇక్ష్వాకుడు, కుక్షి, వికుక్షి, అక్షరాత్ముడు, బాణుడు, అనరణ్యుడు, పృధువు, త్రిశంకుడు, హరిశ్చంద్రుడు, మాంధాత, సగరుడు, భగీరథుడు .. దిలీప, రఘు, అజ, దశరథాదులు, సూర్యవంశజులుగా సుప్రసిద్ధులు. దశరథుని కుమారులలో **భరతుడు** కూడ 14 సంవత్సరాలు పాలించెను. సూర్యవంశపు రాజైన ధ్రువసంధి కుమారుడు "**భరతుడు**" కూడ, భరతావనిని పాలించి కీర్తి పొందినట్లు రామాయణం తెలుపుతోంది.

సత్యాశంయుల కుమారుడు –**భరతుడు**. ఈతని పుత్రుడు – భారతుడు, పుత్రిక భారతి. వీరును వేదభారతిని సత్కరించిన మహానీయులు. నాట్యశాస్త్రాన్ని, సంగీత శాస్త్రాన్ని రచించిన మహర్షి **"భరతుడు"!** వైవస్వతమనువు **"భరత"** బిరుదాంచితుడై మానవజాతిని ఉద్ధరించి, భరతవర్షాన్ని భారతీప్రజను కంటికి రెప్పవలె కాపాడిన మనుస్మృతి కర్త. ఇలా ప్రసిద్ధిచెందిన భరతులెందరో పాలించి, వారి ధర్మదీక్షాదక్షత వలననే భారత దేశమను పేరు కల్గినదా అనిన భ్రాంతిని కలిగించారు. ఆ పాలకుల పేరుననే పాలిత ప్రాంతమునకు "భారత"

hoary wealth of wisdom transforming them into Bharatulu and prompting them to observe rituals like 'yagas' and make them heirs to the time honoured culture rendering them abodes of peace and compassion and making this land the holyland of Bharata. Besides, she makes sacred this land, turning it into a land worthy of being inhabited by super beings, and making it conducive to the agni worshippers is indeed a rare blessing. This is the land where the vedic fragrance has spread all over, it is a great boon of Vedabharati to Bharatulu. Again, this land has been illuminated by the luminescence of Vedabharati and it is here Vedabharati has her abode in 'Bharatadesa' and is a symbol of universal peace as well as the stronghold for the wellbeing of people. Hence, the ancient srutis have hallowed it as 'Bharatavarsha' and its denizens as the virtuous 'Bharatulu.' The rishis of the vedic times are aware that as the receivers of ancient lore they are Bharatas and also as the performers of 'yagjna' they are 'Bhaaratulu'.

'tasmat agnirbharatah' – Ruk. 4-25-4
'udagne bharata' – Ruk. 6-16-45,
'agni ragami bharato' – Ruk. 6-16-9
'bharatah havisho bharta agnih' _ Sayama Bhashya
'agnirvai bharatah Sa vai devebhyo havyam bharati'-
_ Kaushitaki Brahmanam 3-2

Even those that guide one to perform 'yagjna' , they are also Bharatulu.

'Bharata rutvijah tesham sambandhi bharatah'__ Sayama Bhashyam

This sacred land is renowned as Bharatamata due to the observance of agni – rituals and she is honoured by the ancients as the mother of Bharatas. Vedabharati is a cornucopian cow (Kamadhenuvu). Giving up the fruits of action, if one receives the milk of spirituality, Vedabharati showers on one the supreme bliss.

'Gauriva prasavatyardhan rasamuttamasalini ….. Bharati gauh suchismite' - __ Maha Bharata: 14-22-22-2

Vedabarati can be interpreted in several ways.

'Chandamsi vaivrajo gosthanah' _ sruti
'Chaadanaat Chamdamsi' – Sankara Bhashyam
'Chandamsi Chadanat' _ Niruktam : 7-3-2
'Chadayantiti Chandamsi' _ Sruti
'Chadayantiti Chandamsi' _ Sruti (life giver)

It is also (Chandassu) the energiser, the source of joy and it being all these it is a facet of Parameswara and by that token it is 'Bharati.'

In order to have a glimpse of the extensive/cosmic form (visvarupa), chanting omkara is the only medium and that too the last line of ' Gayatri ' Paro rajase savadom '. Again one can get at the core of the four cardinal maxims – ' Aham Brahmasmi ', tatvamasi', pragjnanam Brahma' and ayamatma Brahma ' _ only via (through) invocation of 'Bharati' , In other words it is possible only through the observance of the rituals of agni. Even Jagadguru Sankaracharya exhorted people to do only good and nothing but good beginning with, 'Vedonitya madhiyataam, taduditam Karmasvanushtiyataam, 'tene sasya vidhiyata mapachitih kamyemati stayajyataam'

- Upadesa Panchakam-1

Sri Sankarcharya concludes thus,... 'adha parabrahmatmanaasthiyataam – Upadesa panchakam-5

This is the acme of the Hindu culture, which everyone understands assimilates and emulates. It is the scrupulous, observance of the Vedic sanctioned rituals that renders one a 'Bhaarata' and the land inhabited by that tribe is 'Bhaarata'. The vedas are the universally acknowledged treasure troves/store houses of ancient lore. They don't belong to one religion or community. They envisage the well being of humanity as a whole.

'Vedokhilo dharma mulam ' – Manu : 2-10

Let no one transcend the dictates of the vedas.

'dharmaanna pramadi tavyam ' -Sruthi.

Penance, sacrifice, equality, non – violence and truth are the ingredients for this 'yagjna' of dharma.

As is the family so is the society, the more virtuous the individual is, the stronger is the society.

'adha yathapodana marjavamahimsaa

'Satya vachana mitita asya dakshinah 'Chandogyopanishad: 3-7-4

The attainment of the fruits of Dharma, Ardha and Kama leads to the fourth stage Moksha. So much so all the blessed souls (rishis) ever followed the tenets of the srutis and practised every Veda dharma and they are hailed as 'Bhaaratulu'. Consequently this land is known as ' Bhaarata ' and it has been the beaconlight of knowledge and culture to the rest of the world.

'Sakalam bhadra masnute ' - Sruthi.

But, unfortunately, of late our glorious culture and heritage, our time honoured traditions and hoary lore are in danger of being erased due to the illadvised and blind imitation of an alien culture. So in order to retrieve and restore the ancient glory of this holy land, there must take place a rejuvenation and reactivating of our sacred ancient

భరతులు – యజ్ఞకుశలురని కూడా చెప్పాలి. దైవీసంపదను సమకూర్చేది, ఆసురీ ప్రవృత్తిని అంతమొందించేది యజ్ఞం – అందుకే "భరః" – అని శ్రుతి. "భరే సంగ్రామే, భరణవతి యజ్ఞే" – సాయణభాష్యం. తేజో రూప బలాన్నిచ్చేది. ఆత్మబలాన్ని పెంపొందించేది కూడ "భారతియే.

"బలం భరం భవతి బిభర్తేః – నిరుక్తం . బ్రాహ్మీబలాన్ని సమకూర్చేది – భారతి. కైవల్య పదప్రాప్తికి మార్గదర్శి.

"భరం యజ్ఞం ఆత్మబలం వా తనోతీతి భారతీ" – కనుక ఆత్మబలాన్నిచ్చి ఆత్మజ్ఞానాన్ని కల్గించి, జీవన్ముక్తిని ముక్తిని ప్రసాదించు భారతిని ఉపాసించు ధర్మానుష్ఠానపరులు, తత్ప్రచారకులు, తద్రక్షకులు "భారతు" లుగా ప్రసిద్ధులు, అట్టి వారలాచరించునదియే భారతీయ సంస్కృతి. వేదవిహిత సక్కర్మలాచరించు భారతులు గల కర్మభూమియే. "భారత" దేశంగా శ్రుతి స్మృతిపురాణేతిహాస కావ్య ప్రబంధాదులన్నీ ముక్త కంఠంతో కీర్తించాయి. అద్దానిని సార్ధక నామధేయిగా తీర్చిదిద్దాల్సిన బాధ్యత భారతీయులదే! అపుడే విశ్వశాంతి, మానవాభ్యుదయం! లోకకళ్యాణం!! ఇది మద్విరచిత రుద్రాక్ష భావదీపికలో సూచించాను.

చికిత్సచే శారీరిక దోషాలను తొలగించేవాడు వైద్యుడు. యోగాద్వారా మనోదోషాలను నిర్మూలించి ఆత్మచికిత్సచేయు భారతియే సరస్వతిగా శ్రుతి ప్రతిపాదిస్తోంది. "వాచాసరస్వతీ భిషక్" – వా.సం. 19–12. "సరస్వతీచ, వాచా త్రయీలక్షణయాభిషగాసీత్ – మహీధరుడు. కనుక "భారతి" యన ఆత్మచికిత్సకము. కనుక భారతుడే భిషగ్వరశిఖామణి. అందుకే ఆయుర్వేదమునకు అగ్రతాంబూలము. కనుకనే చరకుడగు పతంజలి మహర్షి "చరకసంహిత"ను సమకూర్చాడు, యోగదర్శనమొసంగి, మహాభాష్యము నందించి, మోదిల్లినాడు.

పరబ్రహ్మస్వరూపిణి యీ "చిచ్ఛక్తి" యీ భారతి యే స్త్రీ పురుష రూపాలు ధరించి, సమస్త రసములను సంపూర్ణంగా ప్రకాశింప జేస్తున్నట్లు శ్రుతి రహస్యం. "సా ద్విధావిధాయ సర్వాన్ రసాన్ సమాహరతి" – సామవేదం. కావున అన్ని రసములు భారతియే. ప్రకృతిలోని షడసాలు, కావ్యగతమైన నవరసాలు – భారతియే! " రసోవైసః – శ్రుతి. ఆ భరతుడే (ఈశ్వరుడు) రసానందస్వరూపుడని ఆమ్నాయాంతర్యం. "ఏకంసత్ –" కనుక, చిచ్ఛక్తియే, స్త్రీపురుషరూపములై జగత్సృష్టికి కారణమవుతోంది. ఇట చంద్ర చంద్రి కల వలె నామభేదమే కాని, వాస్తవ భేదంలేదు. నామరూపాలన్నీ కల్పితాలు. నిర్గుణంలో నామరూపాలు లేవు. అహంగ్రహోపాసనము వలననే తానే బ్రహ్మమని తెలిసికొనును. ఇదే కైవల్యముక్తి! ఇదే మానవజన్మకు సాఫల్యం!

దూదిరాశియందు పడిన అగ్నికణం, తానులేశమైనా, దూదినంతా దహించునట్లే. జ్ఞానవిద్య క్రమంగా వృద్ధిచెందుతూ, అజ్ఞానాన్ని దహిస్తుంది. అట్టి జ్ఞాన విద్యయే "విద్య", అదే వేద విద్య, "అందుకే" తూలాగ్నివద్విద్యా" – అన్నారు, తత్త్వవేత్తలు.

వేద విద్యయే సరియైన విద్య. ఇదే సత్యం. సచ్చిదానంద రూపం, శివం. ఇదే.... భారతి". ఈ వేదసూర్యుడు "భరతుడు" వెలసిన దేశం – భారతదేశమని శ్రుతిపల్కింది.

అత్యర్థం మహితత్వాత్ మహాన్... నీలకంఠః

అగ్నియే ఆదిత్యుడు. ఆదిత్యుడే సూర్యుడు. సూర్య తేజస్సు వలననే చంద్రప్రకాశము. “అగ్నేయత్తే దివివర్చః ... “శ్రుతి ” అగ్నిర్జ్యోతిః జ్యోతిరగ్నిః... సూర్యోజ్యోతిః జ్యోతిః సూర్యః” – శ్రుతి అగ్నేయత్తేదివి వర్చః ఇతి. ఆదిత్యోవా అస్యదివి వర్చః, – పృధివ్యామితి – సాయణ భాష్యం “అయమేవాగ్నిరాదిత్యో భవతీతి! ఏకమేవేదం జ్యోతిః” – ఇత్యాది శ్రుతుల వలన అగ్ని (భరతః) వంశమే, ఈ కర్మభూమి యందు తొలుత ఉత్పన్నమైందనే విషయం అగ్ని వంశోపాఖ్యానం వల్ల తెలుస్తోంది. అదే సూర్యవంశము. ఆ తేజస్సే చంద్ర ప్రకాశమై చంద్ర వంశముగా రూపుదాల్చింది. సూర్య చంద్ర వంశాల నుండి మరి కొన్ని శాఖలేర్పడ్డాయి.

సర్వదేవాత్మకుడు, జగద్భర్తయగు ప్రజాపతి భరతుని (అగ్నిః) వలననే, ఈ కర్మభూమి ప్రవర్తితమవుతోంది కనుకనే దీనికి భరత ఖండము, భరత వర్షమను అన్వర్థ సంజ్ఞతో ప్రకాశిస్తోంది.

“లోకో ఽ యం భారతం వర్షం. వర్షం స్థానం విదుః ప్రాజ్ఞా ఇమం లోకంచ భారతమ్’. – కనుకనే, ఈ దేశమునకు భారతదేశమని అనాదిసిద్ధము. శ్రుతియందు ప్రసిద్ధము. విశ్వమందు భరతాదులచే సుప్రసిద్ధము.

ప్రజాపతియగు భరతుడగు మనువు తెలిపిన ధర్మమార్గంలో ప్రవర్తిల్లే ప్రజ “భారతి” గాను, వారే భారతీయులుగా కీర్తి పొందారని శ్రుతి రహస్యం. ప్రజాపతి – భరతుడనుటలోనే భారతీ ప్రజయను అర్థం ఉన్నదనుట స్పష్టము. “భరణాచ్చ ప్రజానాంవై మనుర్భరత ఉచ్యతే” – తిస్రః ప్రజా ఆర్యా జ్యోతిరగ్రాః – ఇత్యాది వచనాలచే భారతదేశం, భారతీప్రజ, భారతీయ సంస్కృతికి అంకురార్పణ చేసిన మహనీయుడు ప్రజాపతి భరతుడే (అగ్నిః)నని, ఆ ఆర్ష సంస్కృతి– విశ్వసమైక్యతకు, విశ్వమానవ సౌభ్రాతృత్వానికి విశ్వమానవాభ్యుదయానికి, నిః శ్రేయస్సునకు మూలకందమని, అది ఇటనే ఆవిర్భవించి, విశ్వవ్యాప్తమైనదని, దానిని సంరక్షించుకొను బాధ్యత భారతీయులదేనని, తెలుస్తోంది. అపుడే కదా – సర్వేజనాః సుఖినోభవన్తు! “భరత” శబ్దానికింకా ఎన్నో అర్థాలున్నాయి, సముద్రగర్భములో రత్నాలున్నట్లు! సముద్రం–రత్న గర్భ! శ్రుతి–తత్త్వగర్భ! మునకలువేసి, రత్నాలు తీసే గజ ఈతగాళ్ళున్నప్పుడే అవి దక్కుతాయి. ఆచార్యత్రయం వంటి వేదవేత్తలున్నపుడే తత్వార్థ రత్నాలు లభిస్తాయి! యత్నః క్రియతామ్!

భరతులు అన్నింటి యందు గొప్పవారే! చతుష్షష్టి కళాపరిపూర్ణులు, అరివీర భయంకరులు. “భరం సంగ్రామం తనోతీతి – భరతః” సంగ్రామరంగంలో కుశలురని భావం. భరం సంగ్రామం. యుద్ధాలు చేసి దుర్మార్గులైన శత్రువులను మట్టుపెట్టువారనే అర్థం పైకి కనబడుతున్నా, మరొక ముఖ్యార్థం ఇందు దాగి ఉంది.

చంచలమైన మనస్సులో కలిగే కామక్రోధాదులనే రాక్షస ప్రవృత్తిని, నిశ్చయాత్మికమైన బుద్ధిబలమనే దైవీ సంపదతో ఎదుర్కొని, ఆ సంగ్రామంలో కుశలురై విజయాన్ని చేపట్టేవారే “భరతు” లనే అర్థం ఉందని తాత్త్వికులకు తెలుసు. ముచ్చటగా మూడో అర్థం కూడా ఉంది.

lore and essential human, moral and spirituals values are to be reinstilled. Holy rituals like ‘ yagas ‘ and other whole some practices are to be revived, burying the dangerous selfish and divisive trends of the day. Only then this land deserves the appellation ‘ Bhaarat ‘ and its inhabitants ‘ Bharatulu.

‘Sarvejanahsukhinobhavantu ‘ - సర్వేజనాఃసుఖినోభవన్తు.

This is the salutory principle and a prayer for universal well being and symbolic of the altruistic culture of our land.

‘Prajapatirvai bharatah nahidam sarvam bhibharti’

Satapadha Brah”6-8-1-14

The one prajapati who bears the burden of the universe is Bharata according to sruti and Bharata is the manifestation of the cosmic being (Parameswara)

‘Prajapatirvai vakpatih ‘ - Sata. Brah. 3.1.3.2

‘Prajapatih paramestivirat ‘ -Tai. Samhita : 57-4-4

‘Bharata ‘ is also the incarnation of the exalted agni and the off spring of Visalakshmi and Visvanara. He married Swahadevi and sired the Panchagnulu - ‘badabagni’, jattharagni’, aranagni’ indragni ‘and suryagni’.

Agni is omniscient and omnipotent. Hence, agni is the irrefutable evidence and it is sworn by in all rituals.

‘Vedanani Jnanani, taani jaata nyutpannani yasmadagneh Soyam jata vedah’ -Sayana Bhashyam.

This giver of knowledge and dispeller of darkness, agni bestows one with the vision of the self. Therefore, agni is ‘Vedabharati’.

‘Jaatavedase Sunavaama soma maraatiyato nidahaati vedah’ - Ruk. 1.99.1

The vedas are born for you and the srutis and the puranas have made it clear that the srutis have attempted to establish that Parameswara ‘s incarnation is agni.

‘Vedaah tvadardham jaatavai jaata vedah tato hyapi’-

- Bharatam 231,42

Agni, deva, veda, bharati, jaataveda – are all, in away, synonyms of Bharati.

‘Agni rasmi janmana jaatavedaa’ ... Ruk. 3-26-7

‘Vedoఽsi yenatvamdea veda devebhyoఽvedo bhavA’ tene mohyam vedo bhuyah – Vajasaneya Samhita – 2.21

‘tvam vedoఽsi, rugadyatmakoఽsi yadva vettiti vedah gjnatasi Mahidhara Bhashyam. The Supreme being (daivam) appears Vedabharati, the incarnation of agni and is known or understood omniscient to those endowed with divine knowledge and the Vedas are a symbol of and hold a mirror to the ancient culture.

'Bharati' is not merely a name or a sound but she is the giver of light of knowledge to those who have rendered themselves hallowed through their incessant penance and untiring pursuit of higher values by observance of the rituals of agni leading to realisation of the Supreme being and emancipation from rebirth. She is an invaluable treasure of Vedic lore.

Vishupurana enunciates that the blessed souls that receive the Vedic knowledge and uphold the rituals of agni and ameliorate themselves through performing yagnas and are called the progeny of Bharata, they are true ' Bharatulu ' and their land is Bharatavarsha '. It is due to the spreading Bharatulu from the Himalayas down to Kanyakumari this hallowed land has become 'Bharatavarsha'.

'teshu Hymavatam varsham Bhaaratam nama visrutam'

-Matsya Purana 112 adhyaya

"Uttaram yat Samudrasya himaadreschaiva dekshinam,
varsham tad Bharatamnaama, yetremaah Bhaarataah prajaah"

-Brahmanda Puranam

One should prove worthy of the appellation Bharata by realising his own self as the agni, the incarnation of Parameswara in accordance with the maxim 'neti, neti' and also by pursuing with diligence all the ordained rituals thereby gaining 'Bhrama gjana'. By the same token, this land, as the one blessing one with self knowledge and dispelling the darkness of ignorance, has become 'Bharata varsha'. 'raayah samudramschaturosmabhyam soma viswatah'- Ruk. 9.33.6

According to some description in the Rugveda it is presumed that the seven rivers (sapta sindhu) flowed through the land where the Rugveda Aryas lived and also that was Sindhudesa. This 'Saptasindhudesa' is mentioned as 'haptahindu' in Zendavesta and the same land is now called Hindudesa by many. Considering all these it may be concluded that the Veda Bharati was first heard in this 'Bharata Varsha' only. Again if the first sound was heard here only, then those who had the good fortune of listening to it should also be 'Bharatulu' and they must have belonged to this land. Let myriad deluges come, 'Veda Bharati' is timeless, the truth and the time honoured one.

The year 2010 marks the 5110th year since the beginning of Kaliyuga. Even from the 6th century AD our land, Bharat has been subjected to the heinous invasions of intruders and deprived of its / invaluable / priceless treasures. This did not stop there, some invidious invaders, being intolerant of the glory of our holy temples destroyed them. They desecrated them robbing all the valuables. Wing to

వాడు – పరమేశ్వరుడు – జగన్నిర్మాణకవియని భట్టనాయకుడు, భరతుని, కీర్తించి, ఆతడే మహానటుడని, మహాకవియని, స్తుతించాడు.

నమస్త్రైలోక్య నిర్మాణ కవయే శంభవే యతః।
ప్రతిక్షణం జగన్నాట్య ప్రయోగ రసికోజనః॥

– అభినవ భారతి – నాట్యశాస్త్రం 1-1,

"ఇంద్రోమా యాభిః పురురూప ఈయతే"

"రూపం రూపం ప్రతిరూపోబభూవ" – ఋుక్ 6-47-18.

"మహాకాలో మహానటః" – అని అమరకోశం, ఈశ్వరుని నటరాజుగా కీర్తించింది.

మహానటుడైన ఈశ్వరునకు "భరతు" డని పేరు. వివిధ భూమికలు భరించువాడగుటచే నటుడు – భరతుడయ్యె! అలాంటి భరతునితో ఆత్మను పోల్చి స్మృతి పలికింది. భరతుడు నాట్యవేదమన్నాడు. "నాట్యవేదం ప్రవక్ష్యామి ..." భరతుని నాట్య శాస్త్రము 1-1.

భరతుడే మహానటుడు, ఆ పరమేశ్వరునిచే జగన్నాటక దృశ్యకావ్యం, నామాత్మకవేద రూప శ్రవ్య కావ్యం, ఆవిర్భవించాయి. ఇవే భరతనిఃశ్వసితములు. దృశ్యజగత్తు – నాటకం, కల్పనా మాత్రం. పురుషార్థోపాయ ప్రబోధకం. షడ్భావ వికారాలతో కూడిన సంసార ప్రవాహంలో పడి భ్రాంతిచే మోహితులై ఉంటే తత్త్వ బోధగావించి ఉద్ధరించడానికే భారతి శ్రవ్యకావ్యంగా దర్శనమిచ్చింది. దృశ్య శ్రవ్య కావ్యములుగా భరతుడవతరించిన ప్రదేశమునకే "భారత" దేశమని, వేద భారతి యని, మాయా ప్రపంచమున నటులైనవారే భరతులని శాస్త్రహృదయం!

నటరాజరాజు, తనఢక్కను పదునాలుగు పర్యాయాలు వాయించినట్లు, సనకాదులవి విమర్శించి, శివసూత్రజాలముగా గుర్తించినట్లు – శ్లో॥ "నటరాజరాజోననాద ఢక్కాం నవపంచవారమ్, సనకాది సిద్ధాన్ ఏతద్విమర్శే శివసూత్రజాలమ్" – అను శ్లోకం వల్ల తెలుస్తోంది. అక్షర భిక్షను ప్రసాదించిన ఆది భిక్షువే భరతుడని, తద్రష్టలే భరతులని శాస్త్రం! నాట్యవేదము, అనాది అవిద్యాకల్పితము. జగన్నాటక తత్త్వం తెలియజేయడానికే భరతుడు (పరమేశ్వరుడు) నాట్య వేదాన్ని దృష్టాంతంగా తెలిపెనన్నది సత్యము. జగన్నాటక సూత్రధారియే. "భరతుడు" ఆతని తొలి సంతతియే భారతులు. యజ్ఞాది కర్మానుష్ఠాన సమయంలో అగ్నికి భరతుడని ఋుగ్వేదం తెలుపుతోంది. "తస్మాదగ్నిర్భారతః శర్మయంసత్" – ఋుక్ 4-25-4, "ఉదగ్నేభారత" – ఋుక్. 6.16.45 అగ్నియే "భరతుడని" శ్రుతి – "అగ్నిర్వైభరతః – కౌ. బ్రా. 3-2," ప్రజాపతిర్వైభరతః "ప్రజాపతియగు అగ్నియే భరతుడు. భరణ ధర్మం కల్గి – భరతుడైన ప్రజాపతియగు అగ్నికి పావకుడను అగ్ని పుట్టి – ఆతని ద్వారా ఈ అగ్ని వంశం వృద్ధి పొందిన కారణాన, అగ్ని వంశజులు – భరతులుగా ప్రసిద్ధిచెందినట్లు భారతం చెపుతోంది.

"భరతో భరతస్యాగ్నేః పావకస్తుప్రజాపతేః!"

భరతః భరణం కుర్వతః, భరతస్య ప్రజాపతేః పావకః సుతః, సః

వ్యాస, శుక, శౌనక, పరాశర, ఆత్రేయ, భారద్వాజాది మహర్షులు భారతులే!

"త్వంహి భారతీ!" – మహాభారతం 6–3–42. నీవు భారతివి అని, ధృతరాష్ట్రుడు – వేదవ్యాసుని "భారతి" గా సంకీర్తించెను. భగవానుడు, అర్జునుని భారత! – అని సంబోధించెను.... "దేహీ నిత్యం ... దేహే సర్వస్య భారత" – భ.గీత.2.30 '. అవ్యక్తాదీని భూతాని వ్యక్తమధ్యాని భారత ! " – భ.గీత. 2–28 "భరతర్షభ " – భగవద్గీత.3.41. అని కూడ సంబోధించాడు. ధృతరాష్ట్రుని కూడ – "భారత !" – అని సంజయుడు సంబోధించటం కూడ గమనించాలి. ఈ ధరణిపై పుట్టిన వారిని భారతులుగానే గుర్తించారు. మహాభారతమే అందుకు సాక్ష్యం. భారతుల ఇతివృత్తాంతం కలది కనుకనే దానికి వేదవ్యాస మహర్షి "మహాభారతం" అని పేరు పెట్టి " జయం" గా తీర్చిదిద్ది, పంచమ వేదంగా రూపొంచాడు. "మహాభారత" భారతి, భారతీయ సుమసౌరభమే! శ్రుతిసారమే!!

వేదవిద్యా భావపరిపూర్ణుడై, సమస్త భారములను వదలివేసి, దుఃఖభారం ఎరుగనివాడు – "భారతి" అని శబ్ద కల్ప ద్రుమం వివరించింది.

అందుకే బ్రహ్మజ్ఞానులను భారతీ / సరస్వతీ నామాలు జేర్చి పలికే సంప్రదాయం, వేదభారతి వెలసిన ఈ భారత దేశంలోనే ఉండటం విశేషం! "భరతస్య ఇయంభారతీ!, భారం – వేద విజ్ఞానసారం తనోతీతి – భారతీ!!

"విద్యాభారేణ సంపూరః సర్వభారం పరిత్యజేత్

"దుఃఖభారం నజానాతి" – "భారతీ" పరికీర్తితా" – శబ్దకల్పద్రుమము.

శ్రీ ఆనంద భారతీ, శ్రీదయానంద సరస్వతీ, శ్రీజయేంద్ర సరస్వతీ, శ్రీవిజయేంద్ర సరస్వతీత్యాదులు

"బిభర్తి సర్వమితి "భరతః" – సమస్తమును భరించుచున్నదని "భరత" శబ్దార్థము.

"వ్యక్తావ్యక్తం భరతే విశ్వమీశః" – శ్వేత. ఉప.1–8.

ఈ "భారతి" సర్వం తెలియజేయునదియై "విశ్వవిత్" అనిపించుకొన్నప్పటికీ, ఇది అందరి యందు అభివ్యక్తం కాదని (అవిశ్వమిన్వా), మంత్రద్రష్టల యందే అభివ్యక్తమౌనని శ్రుతుల వల్ల తెలుస్తోంది. క్రాంత దర్శనము గల మహర్షులైన సత్కవీశులకే ఈశ్వరానుగ్రహం వలన ఈ అద్వైతవాసన సిద్ధిస్తుందని శ్రుతి రహస్యం.

"ఈశ్వరానుగ్రహాదేవపుంసామ ద్వైతవాసనా" – శ్రుతి.

"ఋషిర్వేదే వసిష్టాదౌ " ... విశ్వః "అగ్నిర్ ఋషిః ..." ఋక్. 9–66–20.

"ఋషిర్విప్రఃకావ్యేన" – ఋక్ 8–79–1. "విప్రః సమ్యగ్దర్శీ"... కృష్ణయజుర్వేద భూమిక ఇట – ఋషులనగా – అతీంద్రియార్థదర్శనము గల ఋషులగు వాల్మీకాదులగు మహాకవులు. చతుర్వేదశరీరిణి యగు భారతిని దర్శించి, తదంతర్గత విషయము కాంతాసమ్మితముగా విశ్వశ్రేయస్సును కోరి కావ్యములుగా విరచించు మహాకవులును 'భారతు" లేయగుచున్నారు. వీరు భరతుని (పరమేశ్వరుని) నటరాజరాజుగా దర్శించి దృశ్య శ్రవ్య కావ్యములను రచించిన

vandalism the great empires of Vijayanagara and Hampi almost became obliterated and the Indian Cultue was on the brink of annihilation. Many were the forces that were bent upon wiping out our cultural heritage. Then like a 'yugapurusha (The man of the Times), Vidyaranya founded Vidyanagara to uplift the sinking Hinduism by endeavoring to revive it and putting it back on its earlier pedestal of glory. Later on great warriors like Chatrapati Shivaji and Samardha Ramdas retrieved Hindu culture from the clutches of cataclysm. In the North great reformers like Guru Govind Singh, Rama Krishna Paramahamsa and Vivekananda protected Hindu Dharma and race.

Even after six decades of Independence many people are not able breaking to realise that Hinduism is an altruistic religion. They are breaking their heads over questions like ' who is Hindu'? and 'what isHindu desa'?A Hindu is one who stems the root and puts an end to all evil practices. As the saviours of Hindu dharma and as people endeavoring to root out 'adharma' and putting into practice all the noble tenets edumbrated in the ancient scriptures, they called themselves 'Aryas' and the land they inhabit 'Bharat desa'.

'himsaya duyateyascha sadacharana tatparah 'vedago pratimasevi, sa hindu mukha varnabhak -Vridha Smriti

Himalayam samarabhya, yavadindusarovaram,

'taddeva nirmitam desam, Hindustanam prachakshate

-Barhaspatyam

'Hinamcha dushayatyevam Hindurityuchyate budhaih'

-Meru Tantram

'hinasti tapasapapan daihikan dustamanasan 'hetibhih satruvargascha sahindurabhidhiyate' _ Parijatapaharanam

'Omkara mulamantradhyah punarjanma drudhasayah, 'gobhakto bharata guruh hindurhimsaka dushakah !!' -Madhavadigvijayam

'hin-du' = 'hindu'

Thus, right from the vedic times – following the noble tenets of srutis, being traditionalists, worshipping cows 'consecrating divine idols, observing the rituals like yagjna, chanting hyms, sowrn to uphold the ennobling axioms, craving for universal peace - the Bharatulu became renowned as Hindus. All the other religions are only the handmaids of Hinduism and have to draw sustenance from it. If we safeguard the Hindu culture, it safeguards us in its turn. This is the only religion which edifies one with self knowledge, identifies "Jeevatma" with "Paramatma", blesses one with self knowledge, identifies 'jeevatma' with 'paramathma', Blesses one with good

culture, instils warmth and finer human sentiments leading to salvation. The root cause of all the prevailing evils is harassing cows, humiliating 'Brahmagjnas', dishonouring women, children and aged people. It is only through showing due deference to cows, Brahmins, women, children and old people, universal peace is possible. All are equal and all are human beings, without any distinction of high and low, poor and rich. Cow is sacred animal. Installing it as the altar of God is a true tribute. That is why cows, bulls etc., are given their due place in the temples. Candinal and salutary maxims are propagated and the value of 'Bharati' and Prapatti and moral preaching is expatiated upon Gur Bharat will be hailed all the world over as the advocate of all that is great in culture, morals and spiritual values.

Bharat was the son of Vaivasvata manu according to Mahabharata (1-74,75). 'Manvus' are fourteen and during these fourteen eras many Bharatas ruled this country. Whoever reigned over this land, he rendered this land holy by discharging all the ordained duties piously and upkeeping the prestige of this great land 'Bharat'.

Lord Parameswara, it is said manifests himself as the vedic schoalr Bharata who is familiar with Bharati and her glory and greatness. The bharati tradition lays down that Brahma is one who is blessed with cosmic knowledge.

'brahmavid brahmaiva bhavati' – Sruti

'brahma vidapnoti param' – Sruti

Bharata who is also Bharati, the progeny of 'Brahmavetta' has 'bhu' as the symbol of Supreme knowledge and 'ratudu' as one who satiates himself with 'Brahmagjnana', and so he is 'Bharatudu' and so he is 'Bharatudu' (bhaayaamratah bharatah) as the old, saying goes. Since this is the land where 'bharatulu' are born, it is 'Bharatavarsha', as is laid down by the Sruti. According to 'Mantrasastra' the Supreme / cosmic knowledge is Bharati and hence those that swear by it are 'Bharatulu'.

'ruchoyajumshi saamaani saahisrih amrutaasataam' – Sruti

'bhaaratyaa upaasakaah bhaarataah'

Those that have a knowledge of their own self are Bharatulu. By that token, Vyasa, Suka, Saunaka, Parasara, Atreya, Bharadwaja and the like are Bharatulu.

'tvam hi bhaarati '! త్వం హి భారతీ – మహాభారతం 6-3-42

This is the tribute paid by Dhritarastra to Vyasa and Lord Sri Krishna addressed Arjuna as ' Bhaarata '

"dehi nityam dehee.. sarvasya Bhaarata" -Bhagavad Gita : 3.141.

సాక్షిగా ఉండటం గమనార్హం. గోదావరి తీరంలోనే సరస్వతీదేవి వెలసింది!!, తొలిమానవుడు పుట్టింది, తొలిపల్కు వినబడింది.

గోదావరి నదికి దక్షిణ తీరంలో మైత్రాయణీయ శాఖనధ్యయనం చేసినవారు ఒకప్పుడుండేవారని – ఆర్షవిజ్ఞాన సర్వస్వంలో 201 పుటలో ఉంది.

"ఋషయోవై సరస్వత్యాం సత్రమాసత" – ఐ.బ్రా. 2-19 వంటి శ్రుతులను పరిశీలిస్తే, భరత (ఈశ్వరుడు) పుత్రులైన భారతులు పుట్టిన దేశం, వేద వాక్కులు (భారతి) వినబడిన దేశం కనుకనే దీనిని "భారత" వర్షంగాను, ఇచటి వారిని భరతులు/భారతులుగాను శ్రుతులే పేర్కొనుట గమనించి, ఈ భారత దేశానికి పేరు వేదకాలం నుండే ఉన్నదని, ఇది అనాది సిద్ధమని గమనించాలి. "భరతు" డగు – ఋషభపుత్రుడు – స్వాయంభువమను సంతతికి చెందినవాడు అని విష్ణుపురాణం 2-1 స్పష్టంచేస్తోంది.

దుష్యంత పుత్రుడగు భరతుడు వైవస్వత మను సంతతికి చెందినవాడని మహాభారతం – 1-74,75 అధ్యాయాల్లో వివరింపబడినది. పదు నలుగురు మనువులని వింటున్నాం. జరిగిన ఆరుమన్వంతరాలలో ఇంకా ఎందరు భరతులు పాలించారో! ఇక ముందెందరు భరతులు పాలింపనున్నారో? ఆ భరతునకే (పరమేశ్వరునకే) తెలియాలి. పరిపాలించి కీర్తి ప్రతిష్ఠలు పొందిన "భరతు" లు వేద విహితధర్మానుష్ఠానపరులైన,... సనాతన ధర్మాన్ని నిలబెట్టి ఆ భరతులు పేరు నిలబెట్టుకొన్నారనియే పురాణోక్త్యర్థంగా సహృదయులు భావిస్తున్నారు. మనం కూడ, సనాతన ధర్మాలను మరింతగా ఆచరిస్తూ, ఆచరింపజేయిస్తూ, ఆర్షేయ ద్రవిణమును సంరక్షించు కొన్నప్పుడే మరింతగా మానవాభ్యుదయాన్ని దర్శింపగలము.

"భారతీ" స్వరూపం తెలిపిన వేదవిదుడు "భరత" స్వరూపుడే! అనగా పరమేశ్వరుడే! బ్రహ్మజ్ఞాని బ్రహ్మయే యగునని భారతీయ సంప్రదాయం

"బ్రహ్మవిద్ బ్రహ్మైవ భవతి" – శ్రుతి, "బ్రహ్మవిదాప్నోతి పరం" – శ్రుతి

బ్రహ్మవేత్త భరతుడు, భారతియుకూడ అగుటచే, బ్రహ్మవేత్తకు ఉదయించే బ్రహ్మ జ్ఞానానికి "భా" అని, అందు రతుడు (తన్నిష్ఠుడు)– అగుటచే, బ్రహ్మవేత్త "భారతుడు" (భాయాం రతః భారతః) అని ఆర్షోక్తి.

భారతులు వెలసిన ప్రాంతమగుటచే, "భారత" వర్షమని శ్రుతి కీర్తించింది. మంత్ర శాస్త్ర రీత్యా బ్రహ్మవిద్యయే–శ్రీవిద్య. శ్రీ విద్యయగు షోడశియే "భారతి"! భారతిని ఉపాసించు వారే భారతులని మంత్ర శాస్త్రము. త్రయీ విద్యయే శ్రీవిద్య.

"ఋచోయజూంషి సామాని సాహిశ్రీః అమృతాసతామ్" – శ్రుతి.

"క ఏఈలహ్రీం హసకహలహ్రీం సకలహ్రీం శ్రీం" – శ్రీవిద్యాషోడశీ మంత్రం. ఈ షోడశిని ఉపాసించువారే భారతులని, "భారత్యా ఉపాసకాః భారతాః" – అని, భాయాం శ్రీవిద్యాయాం రతాః భారతాః" – అని సౌందర్యలహరికి లక్ష్మీధరవ్యాఖ్య.

ఆత్మస్వరూప నిష్ఠులే భారతులు

సప్త సింధు తీర వాసులైన భరతులు, అంటే సప్త గోదావరీ తీరమందుద్భవించిన వీరు, ఈశ్వరపుత్రులై భరతులుగా పిలువబడి, ఇచటనే కొన్ని ఋక్కులను విని, తదర్ధములను గ్రహించి, దుష్కార్యాలను దూషిస్తూ, వాటిని తిరస్కరిస్తూ, మంచి పనులను ఆచరించి, వేద ధర్మాలను ఆచరింపజేయించిన వారవటం చేతనే, నాటి సప్త గోదావరీ తీరస్థులైన ద్రవిణారాధకులగు ఆర్యులు, తామే హిందువులమని సగర్వంగా చాటి చెప్పినట్లు, పురాతనమైన మేరు తంత్ర గ్రంథంలో గల "హిందూ" శబ్దార్థాన్ని బట్టి తలంపవచ్చు **"హీనంచ దూషయత్యేవం హిందూరిత్యుచ్యతే బుధైః -"** ఈ ఆర్షోక్తిని బట్టి సనాతన ధర్మోద్ధారకులే హిందువులని, శ్రుతిధర్మాచరణమే హిందూధర్మమని, హిందూధర్మరక్ష!.. సర్వజగద్రక్షయని, వారు వ్యాప్తి చేసిన సంస్కృతియే హైందవ సంస్కృతి యని, వారి వలననే హిందూ దేశమని పేరు కల్గియుండవచ్చునని తలంప వచ్చును కదా! "హిందూదేశము" నే ఇండియాగా గ్రీకులు వ్యవహరించారు. మన దేశం పేరుతోనో హిందూమహా సముద్రమని పిలుచుట విశేషము. నేను రచించిన రామలింగేశ్వర శతకం-610వ గ్రంథంలో సప్త మహర్షులు, గోదావరి సప్త ప్రవాహాలను సాగర సంగమం చేయించిన విషయాన్ని వివరించాను. భారతీయ సంస్కృతీ సుమసౌరభాలను విశ్వవ్యాప్తం గావించాలని సహస్రాధికంగా రచనలు చేసాను. చదవండి, చదివించండి!! చదివి దీవించండి, తరించండి!!

సప్తసింధువు - అనబడు సప్త గోదావరి నేటికినీ సాగర సంగమం చేస్తూనే ఉంది. సప్త మహర్షులచే సాగర సంగమం గావింపబడిన ఈ తీరంలోనే యాగాదులు నాటి నుండి నేటికీ ఆచరిస్తున్నారు. అదే స్వర్గతుల్యమౌ కోనసీమ!!

సృష్టి ప్రారంభమూ, వేద భారతి శ్రవణగోచరము (శ్రుతి), ఆదిమానవుని పుట్టుక ఈ సప్త గోదావరీ తీరమందేనని శ్రుతులను పరిశీలిస్తే తెలుస్తోంది.

గో-అంటే వేదవాక్కులు

"గో భూమి వేదవిదితో వేదితా" - గోపథబ్రాహ్మణం

"గోభూమి వేదైర్విదితః - నారాయణ విరచిత దీపికా వ్యాఖ్య గో, భూమి, వేదవాక్కులకు గోవులని పేరు. కృత్స్నవేదారాశి స్వరూపమే గోవు, విశ్వానికి మాత. "విశ్వస్యమాతరః". కామధేనువును నేనే - అన్నాడు. భగవానుడు. భగవద్గీత 9-28 శ్లోకంలో. గోవు-అఖిల బ్రహ్మాండ స్వరూపిణీయని త్రిమూర్తులు స్తుతించారు. "త్వం మాతా సర్వదేవానాం, త్వంచ యజ్ఞస్య కారణం! త్వంతీర్థ సర్వతీర్థానాం, నమస్తేస్తు సదానదే... ఓ గోమాతా! సర్వదేవతలకు నీవే తల్లివి. యజ్ఞానికి కారణం నీవే. తీర్థములన్నింటిలోను నీవే మహాతీర్థం... నీకు సదా నమస్కారం. అంతటి గోమాత సంరక్షయే - సర్వజగద్రక్ష. వేదాలు వెలసిన ప్రదేశమే గోద. గోస్థానమైంది గోద. ఛందాంసి వైగోస్థానః" - శ్రుతి.

గో (వేదమంత్రాలను) ప్రసాదించి - గోద. గో (వేద) పదాలు ప్రసాదించిన పుణ్యస్థలి గోదావరీ ప్రాంతంలో గోష్పాద క్షేత్రంగా నేటికీ ఉంది. ఇచట కొన్ని ఋక్కులు వినబడి ఉండవచ్చు. **గోవు (భారతి)** పాదాలు పెట్టిన ప్రాంతం కూడ కావచ్చు! ఈ గోదావరీ తీరంలోనే దక్ష ప్రజాపతి యజ్ఞంచేసినట్లు పురాణాలు తెలుపుటయే కాదు, ఆ దక్షారామమీ నాటికీ ప్రత్యక్ష

So, all that have taken birth on this land are Bhaaratulu and Mahabharata is ample testimony for it as it contains the story of Bhaaratulu.

He that is widely conversant with the noble concepts of the Vedas and has renounced all the earthy attachments and knows no sorrow is 'Bharati'… announces Sabdakalpadrumam. So much so, a person endowed with cosmic knowledge (Brahmagjnana) is Bharati and honouring such a person with the honorific Bharati / Saraswati is a tradition enclusive to our land only. Example : Sri Vijayendra Saraswathi, Sri Aananda Bharati, Sri Dayananda saraswati etc.

'bharatasya iyam bharati'!

'bharam – veda vigjnana saram tanotiti – Bharati'

"vidyabharena sampoorha sarvabhaaram parityajet, dukha bhaaram najaanati - 'Bharati' pari kirtita"!! - Sabdakalpadrumam

'bhibharti sarvamiti – Bharatah

This means ' Bharat ' is that which bears the burden.

'vyaktaavyaktam Bharate viswamisah' - Sveta . Upani 1-8

Though this 'Bharati' disseminates knowledge of things (Visvavith), still it is selective / choosy and enlightens only those that have worth and have vision and truly deserve (avisvaminva). Also, only they receive the light of knowledge and mercy of Eswara.

'Eswaranugrahadeva pumsaamadvitavaasanaa' – Sruti. Having had a vision of the Veda – embodied Bhaarati and having translated the noble tenets of the vedas into epics for the sake of universal – welfare / wellbeing, they have become 'Bhaaratulu'

The great cosmic dancer (Eswara) bears the name 'Bharata' also. As one who enacts a myriad roles, Eswara is Bharata and he is also the prime mover of the entire creation, this world of Maya. The land which has been unveiled by Bharata as an audio visual epic, that land is 'Bharatadesa' and 'Vedabharati' and the roleplayers in this world of illusion are ' Bharatulu '.

According to the scriptures, the First Mendicant (Adi-bhikshuvu) who has granted the word of knowledge is Bharata and the proteges are Bharatas. The cosmic creator is ' Bharata ' and his first progeny are Bharatulu. Also agni is Bharata and his clan of descendents are Bharatulu.

'tasmaadagnirbharatah' -Sruti

The root cause of and the primum moblum of the entire creation and the presiding deity, Prajapati, Bharata (agni) is behind the moving world and hence this land is Bharata Khanda / Bharatavarsha. The

Sruti enunciates that the Prajapati – Bharata – Manuvu has laid down certain tenets and those that follow them are Bharatulu.

“bharanaacha prajanam vai manurbharata uchyate” –

“tisrah praja aryajyotiragrah”-

Maxims like the above established that Prajapati Bharata (agni) is the one that has laid the foundation of aarsha ‘culture’.

“Bharata“ has many other shades of meaning also, like the many gems the ocean bears.

‘Bharatulu’ are renowned and stalwarts in many a field, adept and they are in sixty four fine arts, and intrepid in warfare.

‘Bharam Samgramam tanotiti Bharatah’

Though the superficial meaning is that the Bharatulu are undaunted warriors, still the deeper meaning is that those who disintegrate the wayward emotions of lust and anger with the help of the power of intellect, are Bharatulu.

‘Bhare sangrame, bharanavati yagjne’ -Sayana Bhashya

It is Bharati that gives Supreme strength.

‘Bharam yagjnam, atmabalam va tanotiti Bharati’ -

Hence, Bharatulu are famous as the worshippers of Bharati that gives self knowledge, and salvation. Their culture is ‘Bharati’ culture.

The struti affirms that like the physician who heals bodily ills, Bharati (Saraswati) eradicates mental illnesses and heals the self.

‘vacha Saraswati Bhishak ‘ _ Va. Sam. 19-12

So Bharata is the Hippocrates (the first physician)

Bharati taking the guise of man and woman and being the manifestation of the supreme has spread and illuminated all the various ‘rasas‘. Sa dvidha vidhaaya sarvaan rasaan samaharati’ - Sama Vedam

Bharata (Eswara) himself is the embodiment of Supreme consiousness.

The knowledge of Veda is the real knowledge and this is the absolute truth. He is sat, chit, ananda and ‘ Bhaarati’. The sruti also proclaims that the land where this great intellectual Bhaarata took birth is ‘Bharatadesa’.

‘Vedabharati’ is the first or prime word of wisdom granted by Parameswara and that is Ruk. Since Bharati had her with here, this land has come to be known as Bharatadesa. Bharatavarsha, the people of Bharati – these expressions have been echoing on this land from time immemorial. Still some aver that this land is Bhaarat for it was ruled by Bharata. One theory is that several Bharatas have ruled this land with aplomb. Hence it is Bhaarat. However, it goes without saying that all these Bharatas like Nabhi, Agnidhra, Dushyanta,

పరమ పవిత్రమైనదని, శ్రుత్యర్థమునే ప్రతిపాదించుచున్నవి. అందుకే కాశీ నుంచి గంగా జలం తెచ్చి గోదావరి నదీ జలంలో కలుపుట సనాతన సంప్రదాయం. పంచగంగలలోను గోదావరీ జలములదే అగ్రతాంబూలము. కనుక శుచిత్వంకల్గిన సరస్వతీ నది గోదావరియే! కోటి జన్మల పాపాన్ని కూడ తొలగించేది, గోదావరీ జల స్నానమని బ్రహ్మాండ పురాణం “కోటి జన్మకృతం పాపం, కోటి క్షేత్రేవినశ్యతి” – కోటి ఫలి యందలి గోదావరి నదిలో సాన్నం చేస్తే కోటి జన్మలలో చేసిన పాపాలు నశిస్తాయని, పవిత్రులవుతారని వ్యాసపురాణం స్పష్టం చేస్తోంది. గోదావరి నదిలో స్నానం చేసి, చంద్రాది దేవతలే తమ పాపాలను తొలగించుకొన్నారని బ్రహ్మాండ పురాణం తెలిపింది. కనుక **సరస్వతి యౌ** ఈ గోదావరీ తీరమే **ఋక్ వేదకాలం నాటి** నది. ఇదే ఆర్యుల ప్రథమ నివాసం కావచ్చు. అయితే **గౌతమ** మహర్షి కారణంగా, వారి ఆశ్రమం చెంతపడియున్న గోవుపై నుండి ఈ వృద్ధ గంగ ప్రవహించి, **గోదావారి** గోదావరిగా ప్రసిద్ధిగాంచింది. అంతకు పూర్వమిది సరస్వతిగా పిలువబడినదే! కావున, ఋగ్వేద మంత్ర మందు తెలుపబడిన సరస్వతీ నది **గోదావరియే.** ఇదే **సప్త సింధువు**. సముద్రంలో కలిసే పవిత్రమైన సప్త గోదావరి.

త్రయంబక జటోద్భూతే గౌతమస్యాఘనాశినీ,

సప్తధా సాగరం యాంతి, గోదావరి నమోస్తుతే ॥

దేవి మానస సంభూతే సరస్వత్యఘనాశినీ,

గృహాణార్ఘ్యం మయాదత్తం గౌతమ్యాం సన్నిధింకురు ॥ –అని, పాపాలు నాశనం చేసే ఈ సరస్వతీ నది యే గోదావరిగా, గౌతమిగా కీర్తింపబడిన వృద్ధ గంగ! అందుకే విజ్ఞులందరూ, నాటి నుండి నేటికీ, ఈ గోదావరిని “సరస్వత్యైనమః–అని కీర్తించితరిస్తున్నారు. ఈ సరస్వతీ (గోదావరి) నదీ తీరంలోనే మార్కండేయుడు పరమేశ్వరుని దర్శించి, మృత్యుంజయుడైనాడు! ఈ గోదావరి నదిలో స్నానం చేసి తపస్సు చేసిన శుక్రాచార్యులిచటనే, మృతసంజీవినీ విద్యను, ఈశ్వరానుగ్రహంతో సంపాదించారు–అని పురాణాలు స్పష్టం చేస్తున్నాయి.

గో ప్రదేశాన్ని ఆవరించి ప్రవహించిన సరసవతి యగు జలం కలది కనుక ఈ సరస్వతీ నదియే “గోదావారి” యై, గోదావరిగా ప్రసిద్ధిపొందింది.’. వారి” – అంటే సరస్వతి నది కనుకనే “గోదావారి” అన్నారు. వారి జలం, నీరు, సరస్వతి, మాట, వాక్కు మొ॥ నవి – సూర్య.రా.నిఘంటువు 7–157 పుట.

తొలి ప్రాణి జన్మస్థలి, ఆది మానవుని జన్మస్థలి **సరస్వతీ నదీ తీరమనే** ఋక్కుల ననుసరించి, భరత పుత్రులైన ఆర్యులగు ఆది మానవులు, ఈ సప్త గోదావరీ తీరంలోనే పుట్టినట్లు భావింపవచ్చు. వీరలే ఆర్షేయ ద్రవిణమును పొంది ద్రవిణారాధకులై ద్రావిణులుగా (ద్రావిడులు) పిలువబడి, దక్షిణ భారతాన **పంచ ద్రావిడులుగా** ఆయా ప్రాంతాల్లో స్థిరపడినట్లు, యాగాదులు చేసి అగ్న్యారాధకులై, ఆర్ష సంస్కృతిని పెంపొందిస్తూ, ఉత్తర భారతానికి కొందరు వలస వెడలి **సింధు నదీతీరాన** ఆర్యులుగా స్థిరపడియుండవచ్చు. సింధు **(హిందు)** తీరాన ఉండినవారగుటచే హిందువులుగాను, హిందూ దేశంగాను పలుకుతున్నట్లు పరిశోధకులంటున్నారు.

ఆ ఎడారిలో నాడున్న నదీతీరం కావడానికి వీల్లేదు. సప్తసింధు ప్రాంతం అది ఎలా అవుతుందో సత్యపథంలో యోచించాలి. వేదభారతి ఐదారు వేల సంవత్సరాల నాటిది మాత్రమేనని పాశ్చాత్యుల అభిప్రాయం. మన దైవజ్ఞుల లెక్క ప్రకారం, ఈ సృష్టి ప్రారంభమై 195, 58, 85, 117 సంవత్సరాలు పూర్తయింది. ఇప్పటికి ఆరు మన్వంతరాలు జరిగాయి. ఏడవదియైన వైవస్వత మన్వంతరంలోని 28 వ మహా యుగంలో ఉన్నాం. అదీ కలియుగంలోని ప్రథమ పాదంలో 5118వ సంవత్సరం జరుగుతోంది. శాలివాహన శకం 1938 నడుస్తోంది. క్రీ.శ. 2017 వ సంవత్సరంలో ఉన్నాం. ఇంకా మూడు పాదాలు గడవాలి. 4 లక్షల 26 వేల, 882 సంవత్సరాలు గడిస్తే కాని కలియుగం పూర్తి కాదు. పరమాణువుతో ప్రారంభమైన ఈ సృష్టి మహా ప్రళయంతో అంతమావ్వాలంటే 432 కోట్ల సంవత్సరాలు పడుతుందన్నారు. ఇంకా 236 $^{1}/_{2}$ కోట్ల సంవత్సరాలు గడిస్తే కాని, మహా ప్రళయం రాదు. ఈలోపున ఎన్నో వింతలు జరుగాల్సిందే! ఎన్ని ప్రళయాలు వచ్చినా, **"వేద భారతి"** నిత్యము, సత్యము, సనాతనము.

సుమారు రెండు వందల కోట్ల సంవత్సరాల విస్తృతి గల ఆర్ష సంస్కృతితో శోభించింది ఒక్క భారత దేశమే! ఆది మానవుడైన భరతుని పుట్టుక నాటిది. వేద భారతిని విన్నదీ ఆ నాడే! భరత వర్షంలో ఎక్కడ వినబడినదీ వేదం? ఎక్కడ ఆది మానవుని పుట్టుక? – అనే విషయాల్లో రకరకాల వాదాలున్నాయి!

భూగర్భ శాస్త్ర వేత్తయైన డానా, తన Manual of Geology అనే గ్రంథంలోని 83 వ పేజీలో – భారతదేశానికి ఆది నుండి ప్రాణి నివాస యోగ్య పరిస్థితి గలదని నిరూపించాడు. విశిష్టప్రాణి మానవుడు కూడ పుట్టింది భారతదేశంలోనే! సప్త సింధు ప్రాంతమే (పంజాబు) ఆర్యుల జన్మభూమి యని, అదే ఆర్యావర్తమని, కొందరు అంటున్నారు. నాసావారన్నట్లుగా నేడది ఎడారియైనదని, పూర్వం ఉండేదని నిర్ధారించారు. కాని అట 5 నదులు మాత్రమే నేడున్నాయి. రెండు నదులు విడిగా నున్న వాటిని కలిపి, సప్తసింధువన్నారు. నాటి ప్రకృతి అలా ఉండేదని, ఋగ్వేద మంత్రాలకు భాష్యాలు చెప్పారు. ఆ వేదము సార్వకాలీన, సార్వజనీన సార్వత్రిక సత్యములనే తెలుపునది. నాడు తెలిపిన సరస్వతీ నది, ఏడు నదులతో కూడి సాగరసంగమము చేయవలె. ఇంకను ఋక్ వేదంలో చెప్పబడిన వన్నీ సరిపోవలె. యజ్ఞభూమికావలె – ఇవన్నీ ఒక్క సారి యోచించి, పరిశోధిస్తే, ఆంధ్ర యందలి గోదావరికి ఏడు ఉపనదులున్నాయి. ఇవి సముద్రంలోనే కలుస్తున్నాయి. అది ఈ నాటికీ సప్తగోదావరిగా కీర్తి పొందుటయేకాదు, సరస్వతీ నదిగాను, భారతదేశమందు గల గొప్పనదులన్నింటిలోను ఉత్తమోత్తమమైనదిగా వర్ణింపబడినది. మిక్కిలి పవిత్రమైందిగాను సముద్రం వరకు ప్రవహిస్తోందని ఋగ్వేదం స్పష్టంచేసింది. సార్వకాలీన సత్యాన్ని చెప్పే, ఈ మంత్రాన్ని పరిశీలిస్తే, ప్రవహిస్తూ నేటికీ ఉన్నదే సరస్వతీనది కదా! **"ఏకా చేతత్ సరస్వతీ నదీనాం శుచిర్యాతీ గిరభ్య ఆ సముద్రాత్"** – అను శ్రుతిచే, నదులన్నింటిలోను పరమపవిత్రమైనది సరస్వతీ నదిగా, ఋగ్వేదమే ప్రతిపాదిస్తోంది. "జ్యేష్ఠాతు గౌతమీ, అద్యాతు గౌతమీ గంగా, పశ్చాత్ భాగీరథీస్మృతాః... గౌతమీతత్ర పావనీ!" – భారతదేశమందలి నదులలో గల గంగానది శ్రేష్ఠమైంది. అంతకన్నా గోదావరి నది మిగుల శ్రేష్ఠమైంది. ఇవి... గోదావరి (గౌతమి)

Pururava and so on ruled the land with so much competence and calibre that there is no wonder that this land is known as ' Bhaarat' , after the names of all the above who are Bharatulu. So many other names also – Dasaradha's son Bharata : Dhruvasandhi's Bharata etc., are also associated with the rule of this holy land. The progenitor of Natyasastra, Bharata; Vaivasvatamanuvu, who is known as Bharata are also mentioned in this context. The luminiscence of 'Bharati' is enhanced by the association of all there renowned personalities.

'Chith tatva' is self – illuminating; the manifestation of the Supreme is 'ananda' and the deathless and ever living irrespective of space and time is 'sat'. Bharati is the amalgamation of the three divine attributes and the dwellers of this hallowed land are Bharatulu.

The deathless one (the immortal), the embodiment/definition of supreme, bliss, the Almighty, worshipping him and devoting one's life to his service, one can make one's life blessed and blemishless.

'tadvignanena paripasyanti dhirah, ananda rupam
amrutam yadvibhati' – Mundaka Sruti : 2.2.8

It behoves all, the those that inherit their greatness from 'Vedabharati' that they should prove themselves worthy as the heirs of the wonderful glory and gorgeousness of 'Vedabharati', by taking the legacy of this renowned 'Vedabharati' and spreading the noble message of universal brotherhood and sharing the benefits of 'Sat Chit ananda' and having equanimity of temper and observing equality of treatment. They should be deeply beholden to Veda 'Bharati' for all her rare blessings of knowledge, existence and bliss, by up holding the noble principles 'Bharati' symbolises and ultimately get salvation and attain everlasting life in the higher words. They should invoke 'Vedabharati' with all devotion and piety and observe with diligence all the rituals of agni, the manifestation of Parameswara and receive the grace of the omniscient. They should awake, arise and be conscious, otherwise they will be condemned to eternal perdition.

'Uttistata! ma svapta agnimichhadhvam Bharatah'
- Tai. Aranyaka. 1.27.2

"ఉత్తిష్ఠత! మా స్వప్త అగ్నిమిచ్ఛధ్వంభారతాః" తైత్తరీయారణ్యకము 1-27-2.
భారతులారా! లెండు! నిదురింపకుడు! అగ్నిని (భరతుని/ఈశ్వరుని) ఆరాధింపుడు.
వందే భారతమాతరం! జయ జయ భారతీశ్రీః జైహింద్. స్వస్తిశ్రీః

<u>TRILINGA</u> : <u>THE HOMELAND OF DRAVIDA</u>

-Darsanacharya DR. AKONDI VISWANADHAM, Rtd. Professor

Anjaiah Raod, Ongole-523 002, Prakasam Dist, Andhra Pradesh, Bharat

Of all the language families of repute of the world, the Dravida language may be considered the biggest. In a way it is the mother of so many hundreds of languages. This is confirmed by eminent linguists. For almost long before 5000 years, many of the communities of India spoke only this proto Dravida language and the modern linguists are of the opinion that this language is none other than proto Telugu language. It is also evident from ' nirukta ' that this Dravida language was born on the land of Andhras. This is the hallowed land of the Vedas, the place where the firegod (agri) worshippers performed yagnas, where the ancient arya / arsha culture had taken birth, which spread civilization, idol worship, taught the various observances; provided the knowledge leading to both mundane and supermundance (spiritual) well being and moulded and transformed the Dravida race into the refined Aryans. Not only that, this land of Andhras is the land which is the homeland of Dravidian language and culture which is the root cause of all the things mentioned above.

<u>The origin of Dravida and Draavida :-</u>

That the vedic language and script were co-existent with the Rigveda is known from the following hymn

– Rigveda 10-114-3 Rukku.

"Chatushkavarsha yuvatih supesaghrita pratikaavayavaavivaste, tasyaam suvarna vrishanani nisheda turyatra deva dadidhire bhagadheyam!! naama, akhyata, upasarga, nipata – along with these dipyamanavarna, and body parts are also mentioned in this hymn.

It is known that there was script and it took the form of a book and was preserved. There is a story also that the Vedas were whisked away by a demon and that demon was killed and the Vedas were restored to Brahma. If the Vedas were not there who could have carried away, certainly not Bhahma. So it may be inferred that the Vedas and the script were co-existing. Similary language and culture too must have been there. A deep study of Rigveda reveals that contemporary culture and civilization were of a very high order and it is also known that Dravidas were there leven then as a race. Further, there is a reference in the Sruti : dravinodah (drav + ila = dravila), dav +ila = dravila or dravina in the Veda, meaning fertile land i.e., the land of

భరణాత్తు ప్రజానాంవై నను భారత ముచ్యతే।

నిరుక్తవచనాచ్చైవ వర్షం తద్ భారతం స్మృతమ్" – బ్రహ్మాండ పురాణం.

యాస్కవచనానుసారం, మనం వసించునది భారతదేశమని తెలియుచున్నది, మనం భారతీయులం! నేతి బీరకాయలా కాకుండా "నేతినేతి" న్యాయంచే "నేను". పరమేశ్వరుడైన అగ్నిగా తెలిసికొనుటకే, సత్కర్మలాచరిస్తూ కర్మ ద్వారా భక్తిని, భక్తి ద్వారా జ్ఞానాన్ని పొంది తానే బ్రహ్మమని అహంగ్రహోపాసనచే గ్రహించి కైవల్యము పొంది "భరత" – నామాన్ని సార్ధక్యం చేసికోవాలి. ఆత్మతత్త్వ జ్ఞానాన్నిచ్చి, అజ్ఞాన వినాశరూపమగు మోక్ష ప్రాప్తికి క్షేత్రమగుటచే ఇది "భారత" దేశమని, మహర్షులు కీర్తించారు.

ప్రజాపతి భరతుడని, శ్రుతి. ఆతడే పరమేశ్వరుడు. ఆతని పుత్రులే ఆర్యులని శ్రుతి. ఇది జాతిపరము కాదు. పూజ్యులైన విద్వాంసులని, కర్మానుష్ఠానపరులని, ఈశ్వర పుత్రులని, ఋగ్వేదంలో వినబడుతోంది.

" విజానీహ్యార్యాన్ – " ఋక్ 1-51-8, "జ్యోతిశ్చక్రధురార్యాయ" – ఋక్ 1-117-21. ఆర్యాః ఈశ్వరపుత్రః" – నిరుక్తం, 6-26, సృష్ట్యారంభంలో ఈ శ్రుతులున్నాయి. ఇవి ఎల్లప్పుడూ ఉండేవి. అవి తొలుత వినబడిన పుణ్యభూమియే భరతధాత్రి ఇవి వినబడుటకు ముందుగానే, ప్రజాపతి – భారతదేశమందలి సరస్వతీ నదీ తీరాన తొలి ప్రాణిని సృష్టించినట్లు, సప్తసింధు (నది) తీరమే మానవుల జన్మస్థలియని, అదియే, ఆర్యుల జన్మభూమియని, దానినే ఆర్యావర్తంగా చెప్పువాద మొకటి ఉన్నది. వారే తొలుత వేదాలను విన్నారు. ఋగ్వేదకాలం నాటి ఆర్యుల తొలుతటి నివాసం, సప్త సింధు దేశమని కొందరు ధ్రువపరచినారు! ఋక్కుపుట్టిన కాలాన సరస్వతీ నది సముద్రంలో కలియుచున్నట్లు, ఋగ్వేద మంత్రమే సాక్ష్యం. నిజానికి, ఈ సరస్వతీనది, భారతాన ఏ ప్రాంతంలో ఉందో పరిశీలించాలి.

"ఏకాచేతత్ సరస్వతీ నదీనాం శుచిర్యాతీ గిరిభ్య ఆ సముద్రాత్" – ఋక్ 7-95-2

ఇతర నదులన్నింటిలోను మిక్కిలి పవిత్రమైన సరస్వతీనది పర్వతముల నుండి సముద్రం వరకు ప్రవహించుచున్నదని, శ్రుత్యర్థం ! పరిశోధకులు, చారిత్రకులు కొందరు చెప్పినట్లు, నాటి సరస్వతీ నది, ఋక్కు పుట్టినపుడు ఉండి, తర్వాత ఎడారియైనది – అందురు. నాడుకాని నేడు కాని అది సముద్రములో పడుట కవకాశమే లేదు. నాటి ఆర్యులు సముద్రము లెతిగినట్లు, నౌకాయానం చేసినట్లు ఋగ్వేదంలో పెక్కుచోట్ల ఉంది.

"రాయః సముద్రాంశ్చతురోఽస్మభ్యం సోమవిశ్వతః"–ఋక్ 9-33-6 ఋగ్వేదార్యులు నివసించు ప్రదేశంలో సప్తనదులు (సింధు) ప్రవహించునట్లు, అదియే సప్త సింధు దేశమైనట్లు, ఋగ్వేదంలో కొన్ని వర్ణనల వల్ల తెలుస్తోందన్నారు. సప్త సింధుదేశమే, పారశీకుల జెండవెస్తాలో "హప్తహిందు" గా పేర్కొన్నారు. అదే హిందు దేశంగా, పల్కుతున్నారన్నారు. ఆర్యుల జన్మభూమి విషయంలో చాలా వాదాలున్నాయి. ఇవన్నింటిని పరిశీలించి చూస్తే, వేదభారతి వినబడింది భారత వర్షంలోనే నన్నది సత్యం. తొలిపలుకు వినబడిన ధర్మభూమి ఇదే అయితే, విన్నవారు కూడ భారతులే. వీరు కూడ ఇక్కడి వారే, సరస్వతీ నదీతీర వాసులే అయితే, వారన్నట్లుగా

కృపీటయోనిఃజ్వలనో జాతవేదాస్తనూన పాత్॥ – అనే పేర్లతో పిలువబడు "అగ్ని" యే త్రిమూర్తి స్వరూపుడని, అగ్నియే భరతుడని పురాణాలు ప్రశంసించాయి.

అగ్నియే సర్వజ్ఞుడు, జాతవేదుడు – అని శ్రుతి. అందుకే, "అగ్ని సాక్షి" గా అంటున్నాం!

"స్వయం సర్వం వేత్తీతి వేదః, సర్వజ్ఞః అగ్నిః, వేదాంసి...

"వేదనాని జ్ఞానాని, తాని జాతాన్యుత్పన్నాని యస్మాదగ్నేః సోయంజాతవేదః" – సాయణ భాష్యం.

జ్ఞాన ప్రదాతయౌ అగ్నియే, అజ్ఞానాంధకారాన్ని తొలగించి, ఆత్మస్వరూపాన్ని దర్శింపజేస్తుంది. ఎవరికి ? వేదవిదునికి ! కావున వేద భారతియే "అగ్ని"

"జాతవేదసే సునవామ సోమ మరాతీయతో నిదహాతి వేదః –" ఋక్ 1.99.1 వేదములు (భారతి) నీ కొరకై జాతములు, అనగా ఆవిర్భూతములు. అగ్నిరూప పరమేశ్వరతత్త్వ ప్రతిపాదనకై ఆవిర్భవించినవి శ్రుతులని, శ్రుతి, పురాణాలు స్పష్టం చేసాయి!

"వేదాః త్వదర్థం జాతవై జాత వేదః తతో హ్యపి" – భారతం 231.42 అగ్ని, దేవ, వేద, భారతి జాతవేద మొ॥ శబ్దాలు పర్యాయపదాలని శ్రుతులే సాక్ష్యాలు.

"అగ్నిరస్మి జన్మనా జాతవేదా ..." ఋక్ 3-26-7

తేనమహ్యం వేదోభూయాః " – వాజసనేయ సంహిత 2-21.

వేదోఽసియేనత్వం దేవ వేద దేవేభ్యో వేదోఽభవ।

"త్వంవేదోఽసి, ఋగాద్యాత్మకోఽసి యద్వా వేత్తీతి వేదః జ్ఞాతాసి"–మహీధర భాష్యం

దైవీ శక్తి సంపన్నులైన వేదవిదులకు దైవము వేదభారతిగాను, అగ్ని స్వరూపుని గాను, సర్వజ్ఞునిగాను దర్శనమిచ్చును. ఆర్ష సంస్కృతికి మణిదర్పణాలే వేదవాక్కులు. "భారతి" కేవలం శబ్దరాశి మాత్రమేకాదు, మానవాభ్యుదయనిః శ్రేయససాధనమగుచు, అగ్న్యారాధకులైన వేదవిదులకు జ్ఞానజ్యోతిని ప్రసాదించి, సచ్చిదానంద రూప పరబ్రహ్మ సాక్షాత్కారమును కల్గించి పునర్జన్మరాహిత్యమౌ కైవల్యమును ప్రాప్తింపజేయు ఆర్షేయ ద్రవిణము.

ఈశ్వరానుగ్రహంచే (అగ్నిః) ఆర్షేయధనమగు వేదరాశిని, విని, స్వాధ్యాయ ప్రవచనాలచే వృద్ధి పొందిస్తూ, యజ్ఞాది సత్కర్మలచే పునీతలై భరతులుగా శ్రుతిచే పిలువబడిన జగద్భర్తయగు భరతుని పుత్రులు (ఋక్ 2-36-2) వెలసిన పుణ్యధాత్రియే "భారత" వర్షమని, ఇచట నివసించు వారలే భారతీ సంతతియని విష్ణుపురాణం వివరిస్తోంది. ఆసేతుహిమాచల పర్యంతం గల భారతీ సంతతిని బట్టియే ఈ ప్రదేశానికి "భారత" వర్షమని వేదకాలం నాడే వినవచ్చి నట్లు శ్రుతి స్మృతిపురాణాలే వివరిస్తున్నాయి. ఇదే కర్మభూమి'. యని శ్రుతి.

"...సలావృకీ త్రిః, పరిక్రామతి... ఇమాం అవిందన్త..." –శ్రుతి.

"తేషు హైమవతం వర్షం భారతం నామ విశ్రుతం – మత్స్య.పురాణం 112. అధ్యా.

"ఉత్తరంయత్ సముద్రస్య హిమాద్రేశ్చైవ దక్షిణం,

వర్షంతద్ భారతంనామ, యత్రేమాః భారతాః ప్రజాః॥

yajnas and the presiding deity is 'Agni' worship of the firelord results in prosperity, it is believed. Hence 'agni' is synonymous with 'affluence' (srisuktam) : 'agnirdhanam' wealth is associated with yajnas. Invoking yajna devata and dissemenating spiritual wealth are the dravids (dravinulu). It is they that brought down divine blessings (sruti).

'yena dravinamasnavaa maabhyarsheyam " Ruk. 9.97-51

-Samaveda 2-778

"dravinam tvameva ' is the adage. 'arsheyam dravinam' – is asserted both by Rig and sama Vedas.

Begetting spiritual wealth by per forming yajnas and other rituals is the wont of dravinulu / dravinulu. The Sruti also endowed with its blessings on them. According to the lexicon of Surya (4-383 p) dravina means variously 'wealth' strenght (power), money gold, physical prowess and courage. It may also mean want, desire as per vachaspatyam. Those that possess all these are 'dravidulu' (dravina). The worshippers of 'dravina' are dravinulu 'The offspring of these are the dravids.

In the proto Telugu 'na' (ణ) was used in the place of 'da (డ)'. In the Addanki edict of Panna Ranga of 9 AD, 'da' was used instead of 'na'. Even today some scholars use 'vanni' for 'vadini' similarly words like 'vinni', yavanni in the root Telugu of Rigveda indicate the interchangeability of 'da' and 'ra'. Even linquists approved it. The dravidas of that time were affluent and powerful and were known also for their inclination for dharma, ardha and kama and renowned for their threefold disposition (thraivarnika).

As the profession of these firegod worshippers and possessors of 'yajnabhoomi' was agriculture (araka) they were popular as 'aryakas'. They ploughed the land with the help of yoked oxen and produced food (andhassu). They were the arakudu, karshakudu, sedyagadu (ploughmen), the word ' aryakudu / arya meaning plougher of land. They (arakudu etc) had been Sanskritised to imply that they were the aryas / aryans known for their noble scholarship and intense religiosity and were the godsons (Nirukta 6-26), 'vijaniyhyaryan' – Rig. 1-51-8, JothisSchakradhuraryaya – Rig 1-117-121). Those dravinulu who were called aryas, they (aryulu / dravinulu) belonged to a noble clan as per Rigveda 'praryanvarnamavat' (3-34-9). The same aryans were also described as 'aryam trivavnika varnam' in

Sayanabhashya. When the word ‘trivarnika is deeply studied it is evidently known that those aryans are Andhras. The dravinas speaking proto Telugu (dravida) must have spread all over as aryans. (ptolomy, the Greek astnonomer of 150 AD called Andhradesa Trilingadesa and described it as ‘Trilingan’).

‘Trilingadhipo devah‘ (mentioned as vidhasalabhanjika of Rajasekhara of 10 AD), Many others also made a reference to Thrilinga – Telugu. The inhabitants of Thrilinga are Thrailingas. Taking the first syllable ‘thrai’ and adding ‘varna’ it gives the community of Telugus, both languagewise and racewise. Thus all the ‘chaturvarnyadulu’ belong to the Aryan race i.e., varnam = language speaking people. In other words all Andhras that spoke original Telugu (Dravida) at that time were Aryas and sons of the land of Telugu. ‘Varni’ relates to language / race; varnam = language / words; thrivarni = three characteristics (dharma, ardha, kama)–surya lexicon 4-154 P; three characters – thri varnikudu (Ibid)

Aaraka / aarya words had their birth in the land of Andhra.

The root stated form of ‘ar’ in the Dravida language is ‘ar’ meaning agriculture as by Max Muller. This reference is to be found in P228 of Suravaram Pratap Reddy’s commentary on Ramayana, when ‘ka’ is added to ‘ar’ of the root Dravida word it becomes ‘araka’ – ploughing instrument. ‘Ar’ / ari have become ‘pur’ meaning village / town in root Dravida. A host of words like ‘Ballari’, Amalapuram’, Peruru’ are available. All of them pointout to the fact that Telugu is an ancient langauge.

‘Ar’ / aar / aarakulu / aarya / aaryakulu – these root words have found their way into Sanskrit words of this sort and spreep in thousands to many other languages and have lost their indentitylater. Thus ‘arya’ is the later development of the root Telugu word ‘araka’.

The fact that the Sumarian civilization, that flourished so many thousand years ago was after all belonged to Telugu culture came into light very recently.

Su+meedi/su+mera, meru = place, m’eedi = ploughing instrument.

‘Mee’ being the root Telugu word. Our mother tongue Telugu must have spread all over for several years. The gods and goddesses of Sumarians like ‘anki’ , yenki, yelli, sukkalu, are our country idols

వారి తపః ఫలితంగా వైశ్వానరునిగా పుట్టి, నీలధ్వజ మహారాజు పుత్రియగు స్వాహాదేవిని వివాహమాడి, దాంపత్యఫలంగా పంచాగ్నులను పుత్రులుగా పొందెను. ఈ ప్రకారంగా “అగ్ని” దివ్యావతరణ గాధ, అగ్నిపురాణంలో వివరంగా ఉంది. అగ్నిదేవుని గురించిన కథలు గాథలు, పూర్వ గాథాలహరిలో చాలా ఉన్నాయి.

విశ్వానరుడు, విశాలాక్షి (శుచిష్మతి) ని వివాహం చేసి కొన్నాడు. ఎంత కాలమైనా, సంతానం కలుగలేదు. పుత్రార్థియై కాశీలో చాలా కాలం తపస్సు చేశాడు. ఆతని దీక్షకు శివాశివులు సంతోషించారు. ఆతనికి ప్రత్యక్షమై పుత్రుడు కల్గునని వరాన్నిచ్చారు. శివానుగ్రహంతో శుచిష్మతి కుమారుని కన్నది. దేవతలు ప్రత్యక్షమై వైశ్వానరుడని, ఆ బాలునికి నామకరణం చేశారు. బాబు పెరుగుతున్నాడు. ఇంతలో ఒక సారి నారద మహర్షి వచ్చి, బాబుని చూసి నివ్వెరపోయాడు. ఆతనికి పండ్రెండవ ఏట ప్రాణభయం కలదన్నాడు. విన్న దంపతులు దుఃఖించారు. బాలుడు, తల్లిదండ్రులకు ధైర్యాన్ని చెప్పాడు. విధిని స్మరించాడు. తల్లి దండ్రుల అనుమతి తీసికొని, వారణాసి చేరాడు. విశ్వనాధుని దర్శించి, గంగాతీరంలో తపస్సు ప్రారంభించాడు. ఓం “నమః శివాయ”– అను పంచాక్షరీ మంత్రాన్ని జపిస్తూ, సమాధి స్థితుడయ్యాడు. ఆతని నిశ్చలత్వానికి శంకరుడు చలించాడు. ఈ లోపే దేవేంద్రుడు, వజ్రహస్తుడైవచ్చాడు. వత్సా! వైశ్వానరా! నీ తపస్సుకు మెచ్చాను. వరం కోరుకో! ఇస్తానన్నాడు.

దేవేంద్రా! నేను పరమ శివుని ధ్యానిస్తున్నాను. నా ధ్యానాన్ని భగ్నం చేశావ్! పైగా వరం ఇస్తానంటున్నావ్! నీ వరం నాకు వద్దు! శివదర్శనమే ముద్దు! అన్నాడు. శివధ్యానంలో మునిగాడు. తన వరాన్ని నిరాకరించినందుకు దేవేంద్రుడు, వైశ్వానరునిపై కోపగించి, తిరుగులేని వజ్రాయుధాన్ని ప్రయోగించాడు. దాని దెబ్బకు మూర్ఛపోయాడు. ఇంతలో శివుడు రానే వచ్చాడు. ఆ బాలుని స్థితిని చూచి, వత్సా! లే! నీవు దీర్ఘాయుష్మం తుడవగుదువు! పైగా అగ్ని లోకానికి అధిపతిని చేస్తున్నా! అని సాంబుడు దీవించటంతో వైశ్వానరుడు, చిరంజీవియై లేచాడు. శివా శివులకు నమస్కరించాడు. దేవేంద్రుడు సిగ్గుతో తలవంచాడు. వైశ్వానరుడు సంతోషంతో ఇంటికి వెళ్ళాడు. జరిగిందంతా, పితురులకు తెలిపాడు. అష్టవసువులలో ఒకడై హవ్యవాహనుడైనాడు. భక్త మేషము వాహనమైంది. నీల ధ్వజ మహారాజపుత్రి స్వాహాదేవిని వివాహమాడినంత , కొంతకాలానికి ఐదుగురు పుత్రులు పుట్టారు. వారే పంచాగ్నులు. బడబాగ్ని, జఠరాగ్ని, అరణాగ్ని, ఇంద్రాగ్ని, సూర్యాగ్ని–వీరే అగ్నిపుత్రులు ఆడ గుఱ్ఱం ముఖంతో ఉండి, సముద్ర గర్భంలో ఉండేది బడబాగ్ని. పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతం గల స్థావర జంగమాదులన్నింటి యందు గలదియే జఠరాగ్ని! రెండు జమ్మికఱ్ఱలను రాపాడిస్తే పుట్టే అగ్ని – అరణాగ్ని. ఇది అరణి మథనం వలన పుట్టేది. యజ్ఞయాగాది కర్మల్లో ఈ అగ్నిని ఆరాధిస్తారు.

దేవేంద్రుని వజ్రాయుధంలో ఉండే వజ్రాగ్నియే ఇంద్రాగ్ని! సూర్యుని తేజస్సును ఆశ్రయించి ఉండేది సూర్యాగ్ని! ఈ అగ్నికి రెండు తలలు, ఏడు నాలుకలు ఉన్నాయి! ఆర్భింషీ, కాళీ, కరాళీ, మనోజవా, ధూమవరాః, స్ఫులింగినీ, విశ్వపదా – ఇవే సప్తజిహ్వాలు.

అగ్నిర్వైశ్వానరో వహ్నిర్వీతి హోత్రో ధనంజయః!

వ్యవస్థ ధర్మబద్ధంగాఉంటేనే సమాజాభ్యుదయమని శ్రుతి రహస్యం. అమలిన హృదయాలతో, నిస్వార్ధ సేవాభావంతో, కలసి ఉంటే కలదు సుఖం!

"అథ యత్తపోదాన మార్జవ మహింసా

"సత్యవచన మితి తా అస్య దక్షిణాః" – ఛాందోగ్యోపనిషత్తు 3–7–4

ధర్మబద్ధమైన అర్ధకామాలు పొందినపుడే తురీయ పురుషార్ధ సిద్ధి. అందుకే ఈ కర్మభూమిలో, ఎల్లప్పుడు ఉండే శ్రుతులను, ఋషులు దర్శించారు. మంత్ర ద్రష్టలైన ఋషులు, వేద ధర్మాలను పాటించారు. దాంతో వారిని శ్రుతియే, భారతులుగా కీర్తించింది. భారతులు వసించే ధాత్రి– "భారత" దేశంగా, వేదకాలం నుండే పిలువబడుతూ,

ధర్మ ప్రతిష్ఠానమై, ప్రపంచానికే ధర్మాన్ని ప్రబోధించి, "సకలం భద్రమశ్నుతే" – అను శ్రుతికి మూలాధారమైంది. ఈ ప్రపంచమే ఒక "రైలు బండి" అనుకొంటే, దాన్ని సనాతన ధర్మ పథంలో నడిపించే వేద మంత్రాలు వెలసిన భారతదేశమే "ఇంజన్" గలది. ఇది మరింత ధార్మిక శక్తిగల ఇంధనం (అగ్ని) కలదైతే, యావద్విశ్వమే, సుఖశాంతులతో ప్రయాణించేస్తుంది. తగలించిన పెట్టెలన్నీ చక్కగా ముందుకు సాగుతాయి."ఇంజన్" గలదాన్నే బలహీనంచేస్తే, రైలు బండి ఎలా ప్రయాణిస్తుందో ఊహించండి! ఈ నాడు అగ్న్యారాధనలు తగ్గుతున్నాయి! ధర్మం క్షీణిస్తోంది! పునర్వైభవం పొందాలంటే యాగాది సత్కర్మలు మరింతగా త్రికరణ శుద్ధితో చేయాలి. స్వార్ధమే అనర్ధాలకు మూలమని గుర్తించి, స్వార్ధ త్యాగం చేసి, సేవాభావంతో అందరి సౌఖ్యాన్ని కోరి మానవసేవలు మాధవ సేవలుగా గుర్తించి వర్తిస్తూ, భక్తి శ్రద్ధలతో భగవదారాధన చేస్తూ, జ్ఞానాన్ని సముపార్జించిన నాడే, "స్వచ్ఛభారత్" అనే పేరు సార్ధకమవుతుంది! అప్పుడే భరతగడ్డపై పుట్టిన ప్రతిబిడ్డ భరతుడే! నేడు "ఇండియన్" అంటున్నాం! హిందువన్నమాట! ద్వేషభావాలను మరచి, మానవత్వాన్ని మేల్కొల్పి, మానవాభ్యుదయాన్ని కోరే శ్రుతి ధర్మాలను అందరం ఆచరించి, తరించాలి! వేదార్ధాలతో సహా వేదాధ్యయనం చేయాలి. సత్యమే దైవం! సత్యమేవ జయతే!!

"సర్వేజనాః సుఖినో భవంతు" – అనేది ఆశయం. సర్వేజనాః సుజనాః భవంతు – అనేది సౌపథాశయం.

వేద భారతి (మంత్రాలు) తో అర్ధం వలె, నిత్యసంబంధానికై నీ కుమార్తె పార్వతితో పరమేశ్వరుని (భరతుని) కూర్చుట మంచి పని యని కాళిదాసు మహాకవి పలికాడు.

"తమర్ధమివ భారత్యాసుతయాయోక్తుమర్హసి"– కుమార సం. 6–79, "భరతస్య కవేః పరమాత్మన ఇయంభారతీ! ఇదే ఆత్మస్వరూప దర్శనం. భరతస్యేయం భారతీ" – అనుట సత్యము. భరతుడే అఖండాగ్నియగు ప్రజాపతి. "భారతారేవదగ్నిం" – ఋక్ 3–23–2.

"ప్రజాపతిర్వైభరతః నహీదం సర్వంభిభర్తి" – శ.బ్రా. 6–8–1–14

విశ్వాన్నంతా భరించటంచే ప్రజాపతి "భరతు" డని శ్రుతి. భరతుడే

త్రిమూర్త్యాత్మకుడగు విరాట్పురుషుడని శ్రుతి." ప్రజాపతిర్వైవాక్పతిః – " శ.బ్రా. 3.1.3.2

"ప్రజాపతిః పరమేష్ఠీవిరాట్ –" తై.సం. 57–4–4

"భరతు"డగు ఆ అఖండాగ్నియే, ఈ పుణ్యధాత్రిపై విశాలాక్షీ విశ్వానర దంపతులకు,

of worship. Ankamma, yenkamma, yellamma, sukkalamma, Mavullamma, Peddamma, Nukalamma, Valluramma are all flourishing even to-day in many numbers. Gur root Telugu 'pur' is Sanskritised as 'puram' and similarly place names are also got changed. Guntur as Gurtapuri, Vetapalem as Mrigayapuri and Gudluru as Netrapuri. This convention seems to be in vogue since the Rigveda period. If an indepth Examination is made of the Vedic culture, secular (wordly) Sanksrit then myriad number of root Telugu words will be found. Not only that, even books, rivers, places, personal names, clans, implements, hills, hillocks, streams / rivulets and host of other names to trace of our ancient Telugu and Sanskrit culture. After all, usage or currency of a language used by people is the touchstone for the ancestry of any language.

The ancestors of Madhavacharya belonged to Nadiminti clan, our Andhras. But that has been Sanskritised as ' Madhya G'eha' and has come to stay. Gur present day ' Venkatesawra ' was onetime yenti / venki and ' bala ' is Balaji. The Venkanna of seven hills is the most worshipped diety of Andhras now. Thus it is declared that Brahma is one and the only one. All this have taken root from Dravina. Chanakya, the Arya was also an Andhra Dravida and Kansa, the demon king was the off spring of Andhra Dramala.

After all is said and done, the Dravinas mentioned in Rigveda were Andhras. Though they were Aryas by culture, Still they were called Dravidas in the South. By and by they came to be known as Pancha Dravidas who migrated to the North and settled on the river banks of Sarswati and gradually spread the Dravida culture (Arsha culture : Arshe'yam Dravinam – Sruti) all over. This fact has come to light, thanks to intensive research. However, how to substantiate that the Dravinas as mentioned in Rigveda are the same as Dravidas or Andhras ? After all Pancha Dravidas were also there. But this can be refuted because a study of the Puranas and the present regions reveals that the Andhras laid the foundation for Proto Telugu for in the Itareya Brahmana of Rigveda it is said.

Andhrah pundrah sabarah pulinda mutibaaityu – dantya bahavo bhavanti Vaiswamitra dasyunam bhuistah; Itareya Brah. Book 7,3-18

So from this it can be understood that along with other sects Andhras sabaras, Pulindas have also been mentioned. Even among them some, the descendents of Viswamitra were Dasyas.

'yadindragneyadushu turvaseeshu yadhruhyushvanushu puurushusthah. Rigveda 1-108-8

According to the above, yaduvulu, turvasulu, druhyulu, anuvulu, puruvulu were also existing and all of them were worshippers of Firegod (Agni) and were called Bharatas by which name our country is called now.

'O, rivers! the Bharatas shall cross you betimes'

Rigveda 3-33-11.12 (Viswamitra)

There were about 403 rishis who had a glimpse of Ruksamhita. The first ever noble book was this Rigveda. The initial mantra (hymn) in this begins like this.

'agni mede purohitam' -Rigveda

This hymn praising 'agni' was discovered among the 'televaha' regions by the 'rishis' of the day. So much so it must have been known as 'Andhapadha'. That was why Viswamitra blessed some of his sons to become the givers of food (haviradata). The vedas are the compendium of intellect and this land of Telugu is where knowledge and intellect (telivi) flourished and by the same token they must have been known as Telugus (the possessors of wisdom). Rajaraja had the title 'Telinga Kulakalan', People belonging to 'Telivagu' region became 'tellagu' i.e., Telugu.

Tel = knowledge (the root word tel = telugu. ga (n) ga ni telku = Telugu – this could have been the gradual transformation. (kw=land). The land that has been the source of knowledge and wisdom is Telugu land and also it was from here that the sacred sounds of the vedas echoed. As the sruti says, rishis like Bharadwaja performed yajnas while the 'rukkulu' came to the fore.

'tena deva ayajanta ... Sadyarushayaschaye …

tasmat yajnat sarva hutah – ruchassamani

Jignare, chandagumsi jagnire tasmat ...

Yajurveda – Purushasuktam Hymn 4

Bharadwaja lived on the banks of the Godavari. The root Dravida (Telugu) word 'andhaka' meant those who performed 'homa' (invoking agni) by rubbing one dry stick over the other producing fire (agni) and the place of habitation of Andhakas was Andhra. The original langauge of Andhras was Telugu and that Andhra language and those

వేదోనిత్య మధీయతాం, తదుదితం కర్మస్వనుష్ఠీయతాం

తేనేశస్య విధీయతా మపచితిః, కామ్యేమతి స్త్యజ్యతాం –ఉపదేశపంచకం–1

అంటూ ప్రారంభించి,"అథ పర బ్రహ్మాత్మనాస్తీయతామ్" – (5) అని ముగించారు. ఇదే భారతీయులు గుర్తించి, వర్తించి, కైవల్య వేదిపై నర్తించే భారతీయ సంస్కృతి.

వేద విహిత సత్కర్మాచరణ, గావించిన నాడే భరతుడవుతాడు. క్రతువులు నిర్వహించు ప్రదేశమే భారతదేశ మవుతుంది. వేదకాలంలో ఋషులు, క్రతువులాచరించారు. ఆచరింపజేయించారు. గో వంశమును సంరక్షించి, వృద్ధి చేసారు. గోవులు సమృద్ధిగా ఉన్నచోటు సస్యశ్యామలంగా ఉంటుందని మహాభారత ప్రవచనం. అందుకే గోసంరక్ష సర్వజగద్రక్ష యనేది ఆర్షధర్మం. హింసను విడనాడుటే ధర్మమని "అహింసాపరమోధర్మః –శ్రుతి హెచ్చరిస్తోంది. శ్రుతి ధర్మాలు పాటించక, వేదాలను నిందించువారే నాస్తికులు. నాడు నాస్తికులు లేకపోలేదు. కాని, ఆస్తికులదే పై చేయి. కావుననే నాడు, ఈ భారత దేశం, సుభిక్షంగాను, సస్యశ్యామలంగాను, శాంతి సౌఖ్యాలు కల్గి, సిరి సంపదలతో తులతూగింది – దీనికి చరిత్రయే సాక్ష్యం! మహిళాభ్యుదయమే దేశాభ్యుదయం! ఆడపిల్లల సంరక్ష.. విశ్వాభ్యుదయానికే సురక్ష!!

ఆరువందల సంవత్సరాల క్రిందట రాయల యుగం వరకూ, ఎన్నో యుగాలు స్వర్ణయుగాలే! అవి ఈ నాడేమైనాయి? ఎందుకిలా అశాంతి అలముకొంటోంది! అరాచకాలెందుకు పెచ్చు పెరిగిపోతున్నాయి? ఆతతాయినులు అధికమౌతున్నారెందుకు! అత్యాచారాలు, స్త్రీ శిశు హత్యలు, వావివరసలు లేని కామాంధ్యాలు, తల్లిదండ్రుల ప్రేమానురాగాలకు దూరమౌతున్న పిల్లల ఆవేదనలు, పెంచి పెద్దచేసిన తల్లిదండ్రులు – తమ తనయుల ఆత్మీయతను నోచుకోక, వృద్ధ గృహల్లో మ్రగ్గిపోతూ విలపిస్తున్న ఆక్రందనలు, విధ్యుక్త ధర్మాలను విస్మరించి, విదేశీయానుకరణలతో విదేశీయ సంస్కృతిని అవలంబిస్తూ, ద్వితీయ తృతీయ పురూషార్థాలకే ప్రాధాన్యమిస్తూ, ఘోరాలు, నేరాలతో చేయికాల్చుకొన్నాక, వెనక్కి రాలేక ముందుకు పోలేక అడకత్తెరలోపడ్డ పోకచెక్కలా నలిగే వారి వెతలు, రోజురోజుకీ పెరిగిపోతున్నాయి! ఎందుకని? సమాధానం ఒక్కటే! "శ్రేయాన్ స్వధర్మోవిగుణః పరధర్మాత్స్వనుష్ఠితాత్, స్వధర్మేనిధనం శ్రేయః పరధర్మోభయావహః – భగవద్గీత 3–35. శ్లోకము. ఆత్మ ప్రాప్తికి వలసిన స్వధర్మాచరణమే శ్రేష్ఠమైనది. పరధర్మాచరణ భయదాయకం. ప్రకృతి తన ధర్మాన్ని పాటిస్తోంది. పశుపక్ష్యాదులు తమ ధర్మాలను పాటిస్తున్నాయి. మానవులిది గమనించి, శ్రుత్యుక్త మానవ ధర్మాల్ని పాటిస్తేనే సుఖసంతోషాలతో అవినీతి రహిత సువర్ణానంద స్వచ్ఛ స్వాభిమాన భారతాన్ని దర్శిస్తారు. భారతీయులు తరిస్తారు. విశ్వమానవాళి మురుస్తారు.

ఆర్షధర్మాన్ని విస్మరిస్తున్నందుకే – ఈ విస్మయాలు, ఈ పరిణామాలు చోటు చేసికొంటున్నాయి ! సార్వజనీన సార్వకాలీన సార్వత్రిక సత్యాలే వేదాలు. ఇవి ఒక మతానికి కాని, వ్యక్తికి కాని, ప్రాంతానికి కాని సంబంధించినవి కావు. అందరి అభ్యుదయాన్ని కోరే నిత్యసత్యాలు. వేద భారతియే ధర్మమునకు మూలము "వేదోఽఖిలో ధర్మమూలమ్" – మను. 2–10. "ధర్మాన్న ప్రమదితవ్యమ్" – ధర్మ నిర్వహణము నుండి తప్పిపోవలదని శ్రుతి హెచ్చరిస్తోంది. **తపస్సు, త్యాగం, సమభావం, అహింస, సత్యం** – ఈ యజ్ఞానికి దక్షిణలు. కుటుంబ

“తస్మాత్ అగ్నిర్భారతః” – ఋక్ 4-25-4

“ఉదగ్నే భారత ! ” – ఋక్ 6-16-45, “అగ్ని రగామి భారతో” ఋక్ 6-16-9.

“భారతః హవిషోభర్తా అగ్నిః – సాయణభాష్యం

“అగ్నిర్వై భరతః సవై దేవోభ్యో హవ్యంభరతి” – కౌషీతకీ బ్రాహ్మణం 3-2

ఏష అగ్నిః దేవేభ్యో హవ్యంభరతి తస్మాత్ భరతో ఽగ్నిరిత్యాహుః– శ.బ్రా 1.4.2.2. అగ్ని – హవిర్భర్తయై “భరతు”డైనాడు. హవీంషి భరతీతి – భారతి, ఋత్విజులు భరతులే !” భరతా ఋత్విజః తేషాం సంబంధీ భారతః – అని సాయణభాష్యవచనానుసారం, అగ్ని కార్యాలు చేయుటచే ఈ పుణ్యధాత్రి **భారతమాత**గా కీర్తింపబడినది. భరతులను కనిన తల్లిగా, సనాతనులు సత్కరించారు. వేదభారతి – ధేనువు ! ఆ ధేనువును ఉపాసిస్తే స్వాహా స్వధా హంత వషట్కారాలనే స్తనాలతో కర్మఫల రూపరసానంద క్షీరాన్నిచ్చి, వేదవిదుని సంరక్షిస్తుంది. కర్మఫల త్యాగం చేసి, రస క్షీరాన్ని గ్రోలితే ఈ వేద భారతి, బ్రహ్మావాదినియై నిః శ్రేయసంబగు శాశ్వత బ్రహ్మానందాన్నిస్తుంది.

“గౌరివ ప్రసవ త్యర్థాన్ రసముత్తమశాలినీ ...భారతీ గౌః శుచిస్మితే ”-భారతం-14-22-22-2

గో సేవ – ఇహపరముక్తిదాయకం. గో, భూమి, వేదవాక్కులకు – గోవులని పేరు. వీనిచే తెలియబడు పరమేశ్వరునకు గోవిందుడని, వీనిచే పాలించువాడు – గోపాలుడని సార్ధకములైన పేర్లు.”గోప్యోగావః ఋచః” – శ్రుతి.

ఈ వేదమంత్రములే గోపీ జనం. తత్ప్రేరకుడే గోపీజన వల్లభుడగు పరమాత్మ

“ఛందాంసి వై వ్రజ గోస్థానః–అను శ్రుతి వలన, వేద భారతికి ఎన్నోఅర్థాలు వ్యక్తమౌతున్నాయి.”

ఛాదనాత్ ఛందాంసి” – శంకర భాష్యం

ఛందాంసి ఛాదనాత్ – నిరుక్తం 7-3-2, ఛాదయన్తీతి ఛందాంసి – శ్రుతి.

ఛదయంతీతి ఛందాంసి – (ప్రాణవంతుని చేయునది) – శ్రుతి.

చందయతి ఆహ్లాదయతి–ఆచ్ఛాదించుట, బలవంతులను చేయుట, సంతోషపరచుటలు చేస్తూనే స్వచ్ఛంద యోగంచే పరమేశ్వరుని యందు ప్రమాణమగుచున్న ఈ ఛందస్సుయే “భారతి” ఛందఃసారమే ప్రణవము. అదే విశ్వరూపము.

“యశ్ఛందసా మృషభో విశ్వరూపః –” తైత్తిరీయ ఉపనిషత్

ఈ “భారతి” విశ్వరూపాన్ని దర్శించాలంటే “ప్రణవోపాసన” చెయ్యాల్సిందే! గాయత్రియందలి “పరోరజసేసావదోఽమ్” అను చతుర్ధపాదాన్ని ఆశ్రయించాలి. అపుడే “పరమాత్మ” యే “నేను” అనే తత్త్వజ్ఞానం తెలుస్తుంది. అహం బ్రహ్మాఽస్మి, తత్త్వమసి, ప్రజ్ఞానం బ్రహ్మ, సోఽహం, అయమాత్మా బ్రహ్మ – అనే మహావాక్యాల అంతరార్థం, భారత్యుపాసన వల్లనే అవగతమవుతుంది. అంటే అగ్న్యారాధన చెయ్యాల్సిందే ! అందుకే జగద్గురు శంకర భగవత్పాదులు తమ ఉపదేశ పంచకంలో – సత్కర్మలు చెయ్యాలన్నారు, అరచేతిలోనే అగ్నిని పుట్టించిన “అగ్న్యారాధకుడగు” ఆ “ద్రావిడ శిశువు” శంకరాచార్యులు

who spoke this language were Andhras i.e., Telugu people. The region inhabited by them is now known as Andhra Pradesh (‘Andhrakaah Krishna Godavaryormadhye’ vidya mano desah’- the old saying)

Goda / Godavari :-

What is the basis for calling / declaring that the Erstwhile Vedic land is the present Telugu region (తెలివాహ ప్రాంతం) That the age old (ఆర్షేయ) classics existed in the present various regions is an acknowledged (పూర్వోక్తము) fact. The Telugu region (తెలివాహ ప్రాంతం) is known as the Godavari basin ‘Go’ (గో) means the Vedic utterings (go bhumi Veda Vidito Vedita…. Gopadhabrahmanam) go – bhumi – vedairviditah – the commentary of Narayana.

The utterings of Veda are known as ‘govulu’. So much so go – vuru = govuuru must be the present by Kovvuru.

‘Chandamcivai gosthanah’ – Sruti

Therefore the abode of Vedas (gosthana) may be Godavari region. The giver of Vedas is Godavari (Surya. Ni. 2-734). It also bears the name ‘Gauthami’. Nearby Godavari there is a place ‘govuru’ = the birth place of the Vedas and some of the Srutis might have been sprung from here. Even today gouuru – kovvuru (known as goshpadakshetra). The puranas declare that Dakshaprajapati performed yajnas here and further Draksharamam, where the hallowed temple of Bhimeswara, exists even now. It is mentioned in ‘Arshavijnanasarvasvam’ (P201) that at one time those who made a study of Maitraaniyasakha must have existed on the southern banks of the Godavari. However, it cannot be affirmed that all the Vedas with all the hymns did come to light at the same place at the same time. At different times number of rishis must have had a vision of the vedas. They being blessed ones, they brought into light whole gamut of the vedas and the Godavari basin was the sacred place which received the light of the Vedas first. Another interesting feature is that the creativity of man also had its birth at this blessed place, for from any angle it is clear that this was the most conducive place for the creativity of man to take root 197 crore years ago. Many scientists also have confirmed this fact.

What the srutis say is that all the creation had its origin in food.

‘annat purushah’, annani bhutani jayante’ etc – the age old adages of the sruits make it clear that this ‘Andhapadha’ with its medicinal

abundance was the birth place of all creation. As the producer of good food, as a very fertile land with green meads this land must have acquired the name drav + ila = dravida / dravina. The root Dravida from il +aaj, hulavi in Ilam language means 'green meadow'.

The gods and goddesses are supposed to be 'amrutandhasulu' (amrutandhasule yogyulanupamangi – Srinadha, Naishadham 2-49). Among the panchadravidas who offered havissu in order to appease the gods must have been 'andhakas' i.e., Dravinulu, Andhras which fact has been borne out by the Rigveda.

The abode of 'amrutandhas' is Konaseema, a paradise on earth. The Godavari basin is the birth place of man, the place where the prime vedic sound emanated. All this comes to light thanks to the term 'dravina'. This term was also in use languagewise, racewise and culturewise, similarly 'dravida' was also used.

The word 'dravina' is prominent in the hymn of benediction of Rigveda.

'raayo budhnassanga mano vasuunam yajnasya ketur – manma sadhanoome amrutatvam rakshamana navinam deva agnim dharayan, dravinodam, nuchapuracha, vadamam rayinaam jaatasyacha jayamanasya Chaksham Satascha gopam bhavatascha bhuurerdevaa agnidharayan dravinodam' – Rigvedasih, Yajushasmartamantra – part-2.

Another name for 'havissu' is dravina. The offerer of 'dravina' is dravinoda, the person who offers 'havissu' is 'dravinodasu' and the 'agni' the resultant of havissu is 'dravirodah' as defined by Nirukta.

Yadho yetat agnim draavinoda samahetih ritvijotra dravinodasa uchyante havisho daataaraste chainam janayanti rushinamputra adhiraja eshah ityapi nigamobhavati – Niruktam 8-2

For the perfomers of yajna ' agniputra ' is very important. Therefore, as Dravinas they are worshippers of Fire god. By the same logic worshipping of Agni makes one and one's family members 'rutvijas' and all of them are Dravinas as propounded by ' Srutis (Vedas). Since 'arsheyam' is Dravinam those who received Vedic education are Dravinas. Even at the time of Rigveda there should have existed many Dravidas and spreading all over South and affecting appropritate modifications to the root Telugu (Dravida) language, they should have been known as Tamilians , Kannadulu, Malayalis etc., as per the changes in the langauge of the region. The Vedic scholars

సత్కర్మలు చేసి, దివ్య-పార్ధివ సంపదలు పొంది సుఖసంతోషాల తేలియాడు వారగుటచే, వారిని భారతులుగాను,. వారు వసించు కర్మభూమిని భారతవర్షం గాను శ్రుతులే కీర్తించాయి. వేద కాలం నుండి ఈ పుణ్యధాత్రికి **"భారత"** నామం ఉన్నట్లు శ్రుతులే పరమ ప్రమాణాలు. అగ్న్యారాధకులగుటచే భారతులుగా పిలువబడినట్లు కూడ శ్రుతులే వివరించాయి. కనుక, వేద భారతివచనాలను శిరోధార్యంగా స్వీకరించి, వేదవిహిత సత్కర్మలాచరించి, సార్ధక నామధేయులు కావాలని, ఈ ధర్మ ధాత్రిని "భారత" భారతిగా సార్ధక నామ ధేయిగావించాలని, శ్రుతి ముఖ్యోద్దేశ్యము. శిక్ష, వ్యాకరణం, ఛందస్సు, నిరుక్తం, జ్యోతిష్యం, కల్పం – అనుషడంగాలు, గాంధర్వవేదం, ఆయుర్వేదం, ధనుర్వేదం, అర్ధవేదం – అను ఉపవేదాలతో కూడిన "భారతి" యే రసాత్మికయౌ సరస్వతి, అనుష్ఠాతల బుద్ధులను వికసింపజేసిది. జలరాశిని చైతన్యవంతం చేయుట, బుద్ధులను వికసింపజేయుట – సరస్వతి / వాగ్దేవియౌ భారతి ప్రజ్ఞకే సాధ్యములని ఋగ్వేదము.

"మహో అర్ణః సరస్వతి ప్రచేతయతి కేతునా, ధియో విశ్వావిరాజతి" – ఋక్ 1-3-12.

వేదాంత వ్యాక్యములను శ్రవణ మనన నిదిధ్యాసన పాటవంచే జ్ఞాన యోగారూఢుడైన వేద విదుడు – ఆదిత్యరూపుడగునని శ్రుతి. "ప్రాణావా ఆదిత్యా ....." ఛాం. ఉ. 3. 16. 5.

"సవనాత్ సవితాదానా దాదిత్యః –" మై. ఉ. 6.

ఆదిత్యరూపుడగు వేదవిదుడు భరతుడు. ఆయన దీప్తియే భారతి – యని వేదభాష్యం

"భరత ఆదిత్యః, తస్య భాః భారతీ ! " – యాస్కమహర్షి నిరుక్తము.

వేదభారతి – వేద విదుని యందు సత్కర్మాచరణ సంస్కారంచే చిత్త పరిపాకం చెంది మొదట ఇడయై శాసించి, తర్వాత సరస్వతి సరసవతియై ఉపదేశించి, భారతియై ఆత్మస్వరూప సాక్షాత్కారమునకు సహకరించి బ్రహ్మవిద్యాప్రదాత్రియై శాశ్వత బ్రహ్మానందమొసంగుచు, సరవ్వతీ నదీ తీరాల వెలసి, ఆర్షేయ ద్రవిణమొసంగి, భారతులను గావించి, యాగాది క్రతువులు చేయించి, ఆర్ష సంస్కృతిని అందించి, శాంతిదాంతుల నిలయంగా తీర్చిదిద్ది, భారతవర్షంగా పిలచి, భరత ధాత్రిని పునీతంచేసి, స్వచ్ఛభారత్‌ను కైవల్యధాత్రిగా సురలకు సహితంగావించి, పంచాగ్నులుగా విరాజిల్లుచూ అగ్న్యారాధకులను గావించుట భారతులకనుపమాన ప్రసాదము. సంహితా సుమసౌరభాలు గుబాళించిన సరసవతీక్షేత్రమే భారతదేశమని భారతీ వరివస్యా రహస్యం. పృధ్విలో భారత దేశానికి సాటియైనది భారతదేశమే!! ఇది విశ్వానికే ఆదర్శప్రాయము!!

మానవాభ్యుదయ కాంతి ప్రసారార్ధం వేద భారతి వెలసిన భారతదేశం– విశ్వశాంతికి ప్రతీక! నిః శ్రేయస్సుకు పతాక !! యగుట చేతనే, సనాతన శ్రుతి, ఈ పుణ్యధాత్రిని భరత వర్షంగాను, ఇచటి సద్ధర్మ పరాయణులను భరతులుగాను స్మరించింది. ఈ భరత, భారత శబ్దాలు వేద కాలం నుండి వేదములందే వినబడి, స్మృతి పురాణేతిహాసాదులయందు ప్రసిద్ధిచెందాయి. వేదకాలమందు ఋషులు – ఆర్షేయ ద్రవిణమును పొందిన వారలగుటచే భరతులని / దేవతల కొఱకు హవిస్సులు భరించువాడగుటచే యజ్ఞాగ్నికి భరతుడని, శ్రుతుల వలన విన్నారు. శ్రుతులు స్వతఃప్రమాణాలు, అపౌరుషేయాలు!!

“స్వాధ్యాయ తపసామునీన్ ” – భారతం. 1–120–19.

వేదవిదులు యజ్ఞ దీక్షితులై, సర్వమునకు అగ్రమున సృజింపబడిన “అగ్రిః” – అనబడే ”అగ్ని”ని ఆరాధించి “స్వాహా” కారపూర్వకంగా ఆహుతులివ్వాలి.

“స్వాహాకృతాహుతి రేతుదేవాన్ ” – తై.బ్రా. 3–7–11–1.

అగ్నికి “అగ్రిః” – అనేది ప్రత్యక్షనామం. పరోక్షనామం – “అగ్నిః” – అని శ్రుతి.

“సయదస్య సర్వస్యాగ్ర మసృజ్యత తస్మాదగ్రిః హవై తమగ్నిః ఇత్యాచక్షతే పరోక్షమ్ ” – శ.బ్రా. 6–1–1–11. కావున,’. అగ్రిః” – పరమేశ్వరుడే! ఆయనే “భరత” శబ్దవాచ్యుడు. ఆయనే వేద “భారతి”. ఆ వేద వాక్కునకే “సరస్వతీ” నామము ప్రసిద్ధము. “స్వయం సరస్వతీ ఆహ బ్రుతేస్త్వేవ తే వాగిత్యబ్రవీత్” – ఇతి బ్రాహ్మణమ్.

“ఏకం సత్” – ఆ సచ్చిద్రూప పరమాత్మయే, దేవీభాగవతంలో పరాదేవతగా స్మరించె. ఆమెయే వేద కళాస్వరూపిణిగా, గాయత్రిగా, స్వాహాగా, స్వధాగా వర్ణింపబడెను.

“గాయత్ర్యసి ప్రథమ వేద కళాత్వమేవ,

స్వాహా, స్వధా, భగవతీ సగుణార్ధమాత్రా, ఆమ్నాయ ఏవ .. దే.భా. 3–4–45. “స్వాహా” శబ్దము వాగ్దేవతా నామమే., “భారతీ” స్వరూపమే, కళ్యాణార్థ బోధకమే. అగ్ని–ప్రజాపతి, పరమేశ్వరునకు స్వభూతమైన వాక్కు – “స్వాహా”!

“స్వావాక్ ఆహస్వాహా” – “స్వంప్రాహస్వాహా” – నిరుక్తనిర్వచనాలు. ప్రాణధారణా శక్తియే స్వధా, స్వాహా, వషట్, గా పిలువబడుతోంది. ఆత్మయందు ధారణచేయబడే ప్రాణమే మహత్త్వము నొంది “దక్ష” రూపుడగునని, ఇదియే ప్రాణాగ్నియౌ బ్రహ్మయని నీలకంఠవ్యాఖ్య.

“ఏక ఏవ మహానగ్నిర్హ్వవిషా సంప్రవర్తతే ! స్వధాకారేణ ......”

“స్వయంచ దక్ష సంప్రాప్తో భగవాన్ భూత సత్కృతః !

బ్రహ్మో బ్రహ్మణ నిర్మాతా సర్వభూత పితామహః !! – హరివంశం 3–23–6,7

“దక్షతే సర్వస్మిన్ కార్యే సన్నహ్యతీతి దక్షః సూత్రాత్మా

తద్రూపేణ సంప్రాప్తో భవతి” – నీలకంఠ వ్యాఖ్య

వాగర్థ స్వరూపుడగు పరమేశ్వరుడే, షడంగోపేత “భారతి” ఇది ఆర్షేయ ధనము”. ఇది ఋషి దృష్టమైన ధాత్రియగుటచే, దీనిని “భారత” వర్షంగాను, ద్రష్టలను, ఆచరించు ధార్మికులను భారతులుగా శ్రుతులు వినిపించాయి.

“ఆర్షం ధర్మోపదేశంచ వేద శాస్త్ర ..... మను 12–106

“ఋషి దృష్టత్వాత్ ఆర్షం – వేదం ...” కుల్లూక వ్యాఖ్య

వేద భారతి” – ఆర్షేయధనముగా ఋగ్వేద శ్రుతి. “ఆర్షేయం ద్రవిణం –” శ్రుతి ... అభియేన ద్రవిణ మశ్నవా మా ఉ భ్యార్షేయం .... ఋక్ 9.97.51 సామ. 2–778.

పరమేశ్వరానుగ్రహంచే ప్రాప్తమైన ఆర్షేయ ధనమగు మంత్రరాశిని పొంది యజ్ఞాది

were rishis (ritvijas) and as the fire of Yajna was Kindled by them 'agni' was 'rushiputra' (off spring of rishis)

- Taittiriya samhita 1-3, 7-2.

'rishinam mantranam ritvijamva putram, tairutvadi tatvat' rishinam putro abhisastisa ayam (Taittiriya Brahmanam 2-1-15-1)

As 'agni' was produced through friction (arani) it became 'rishiputra' (Sahasasputrah)

Dravida : Those involved in agni rituals were called Dravinulu/ Dravidulu.

Dravinoo daadravinasasturasya, Dravino dassanarasya priyamsat

Dravinoda vira vatimishamno… dravinodarasate Dirghamayuh

– Sruti

Manu enunciated that the land trodden by the divine deer (Krishnamrugam) was the land of Yajna which was worthy of performing Yajna in South India.

'Krishna Saarastu Charati mrigoyatra svabhavatah

Sanjneyo Yajnayo desah … Manu 2-23

So, it may be inferred that the pancha dravidas must have performed Yajnas in South India in those days. Manu used the term ' dravida ' (Manu 10-44) as indicating ' country ' also. Thus he made a reference to the race of Dravidas incidentally and out of them some were refined and others were not and thus made a distinction between 'arya' (refined) and ' anarya ' (unrefined). It goes wihtout saying that those who traiede to safeguard the age old vedic culture are aryas. So much so the Andhara Dravidas are none other than aryas. 'Goda' is the birth place of the Dravinas and the land where the Vedas flourished. The river which flowed through that land is Godavari. Some of the vedic hymns must have hallowed Govuru (Kovvuru) on the banks of the Godavari. Also, the region of the tributaries of the Godavari, Draksharam, Pittapuram, Konaseema etc may be included. Ploughing the land with ploughs were Andhapadhas i.e.,

Dravinas who were known as ' Aryas ' in Sanskrit. They i.e., Dravinas called themselves Aryas and settling down in North India spread their Telugu culture (Bharatiya) far and wide. Theirs was polytheistic culture i.e., worshipping all the manifestations of Nature like rivers, hills, hillocks, snakes and so on. They were also

worshippers of Agni. Also their traditions of idol worhsip, rituals etc are in vogue even for today all over the world. The architecture, navigational methods, exports and imports are also to be found in many parts of the world even now. Along with them, our language and culture are equally popular. The Goda basin (Godavari region) is the place inhabited by the early man and again it was here only that the first civilised man lisped his primitive language and it was also the land which reverberated with the chanting of the vedic hymns. Hence, it is known as ‘ Sarasavati’ and in the name of ‘ vari ‘ has become, Godavari with ‘vari’ as a suffix. Right from the Vedic times the name ‘ Godavari ‘ has been mentioned over and over again and this is an undeniable evidence / testimony to the prominence of Godavari. ‘ Brahma ‘ was first heard only on this sacred land and it is here only one finds a temple consecrated to Bhrahma at Brahmasamvedyam. It is again here only that ‘ abrahma ‘ had taken its birth. Again this is the land where Vedula, Dvivedula and Chaturvedula chanted vedic hymns and performed yajnas. All these bear witness to the fact that the birth place of root Dravida race and Arya culture is this land.

Dava – chichu (Suryanighantu 4-207) being the main ingredient this land has become prominent as dravyamaina + ila = dravila (the opulent land). It also indicates that this land is the amorous play ground of the first human beings, man and woman. (drava = the interplay of man and woman – Surya. Nighantu 4-383). The ‘ raga ‘ they played was ‘ dravida raga’. The ancient ‘dravina’ itself is‘ veda ‘which has ‘dravida as alternative. It is brahma / sabdabrahma.

Bruhanat brahma (Krutsna vedarasi)

Yette pavitramarchi Shagnevyivitatamantarah :

Brahmatena punihinah – Rig 9-67-2

Veda and the human body discharging Brahma Karma are Brahma

‘devo devalayah proktah jivo devah sanatanah ‘

Brahma, abrahma, ibbrahma (i + brahma) are the products of Mother Telugu and the race of Telugu is a conglomeration of Yakshas, nagas, savaras etc., The antagonist, kamsa in Bhagavata was the son of Dramila ; Son of Dhara was Dravina; Son of Bali was an Andhra; Vaivasvata, Vrishala and many more were all Andhra Dravidas. A

“సమాపునాతు” – అని సిద్ధాంత కౌముది తెలియజేస్తోంది.

కృత్స్నవేదరాశి (భారతి) పవిత్ర శబ్దవాచ్యం! “పూయతే అనే నేతి – పవిత్రం ”॥

మంత్రః పవిత్ర ముచ్యతే – సా.భా. ఋక్ 10–27–15

వేదాంత ప్రతి పాద్యమగు బ్రహ్మ, పరమ పవిత్ర మని శ్రుతులు కీర్తించాయి.

“బ్రహ్మతేన పునాతుమా” ...... తై.బ్రా. 1–4–8–20.

ఈ ప్రకారంగా “వేదభారతి” పవిత్రం చేస్తుంది, తల్లి వలె యుక్తాయుక్తములను ఉపదేశిస్తుంది. అగ్ని హోత్రాది సత్కర్మల వలననే ఈ ముక్తి ఫలం కరతలామలకం! బాహ్యాభ్యంతర శుచిని కల్గించేదీ “భారతి” యే. ఇదియే సరస్వతియై, తత్త్వాన్ని ప్రకాశింపజేస్తుంది. మనోదోషాలను నిర్మూలించి, ఈ వేద భారతియే భిషగ్వర రూపిణియై ఆత్మచికిత్సకమౌతుంది. అందుకే, స్వాధ్యాయాధ్యయనం తప్పక చేయాలి. వేద భారతిని అర్థంతో సహా అధ్యయనం చేయాలి. ” స్వం ఆత్మవిషయకం అధ్యయనం – స్వాధ్యాయః – “కనుకనే, ” స్వాధ్యాయో ఽ ధ్యేతవ్యః, వేదమధీయీత ” – అను శ్రుతులు – భారతిని సేవించాలని చెపుతున్నాయి. స్వాధ్యాయమే బ్రహ్మయజ్ఞమని శతపథ బ్రాహ్మణం తెల్పింది.

“స్వాధ్యాయో బ్రహ్మయజ్ఞః –” శ.బ్రా. 1–5–6–2

“స్వాధ్యాయో మోక్ష శాస్త్రాణామధ్యయనం, ప్రణవ జపోవా ” – వ్యాసభాష్యం. వేద భారతి ప్రణవాత్మకం. ఓంకారాన్ని జపించి, తపించిన నాడే కైవల్యం పొందును. వేదవృక్షానికి మూలం ప్రణవము – అని బోధాయన ధర్మసూత్రం. వేదం ప్రణవాత్మకం.

“వేదో వృక్షః తస్యమూలం ప్రణవః, ప్రణవాత్మకోవేదః”–బోధాయన ధర్మ సూత్ర 2–10–31

పాపాన్ని ఛేదించేది కనుక వేదము ” వృక్షమే ! (వృక్షో వ్రశ్చనాత్).

“వేద వృక్షానికి, ధర్మాచరణోదకాన్ని పోసి రక్షించుకోవటం భారతీయులుగా మన కర్తవ్యం !

“స్వాధ్యాయః ప్రణవః సమస్త వేదోవా” – గోవిందస్వామివ్యాఖ్య

తపోహి స్వాధ్యాయః– తై.ఆ.2–9

సుఖశాంతులను ప్రసాదింపగల సద్విద్యయే విద్య. అదే తపోరూపమైన స్వాధ్యాయము. ఈ ” భారతి” యే ధర్మదీక్షితులను గావించి, సుఖశాంతుల్ని ప్రసాదిస్తుందని మహాభారతం సుస్పష్టం చేస్తోంది.

“.... స్వాధ్యాయైః శాంతిరుత్తమా ” – మహాభారతం 12–191లో ఉన్నది.

నారదాది మహార్షులందరు తపఃస్వాధ్యాయ నిరతులుగానే వాల్మీకాదులలో కీర్తంపబడుట గమనించాలి.

“తపఃస్వాధ్యాయ నిరతం తపస్వీ వాగ్విదాం వరం,
నారదం పరిపప్రచ్ఛ వాల్మీకిర్ముని పుంగవమ్ ॥ – వాల్మీకిరామాయణం. 1–1–1.

తపః స్వాధ్యాయ సంయుతః –“భాగవతం 12. 8. 7.

స్వరూప జ్ఞానంచే, అజ్ఞానం నశిస్తుంది. దీనికి రజ్జు సర్ప దృష్టాంతమే సమంజసం. అందుకే, ”జ్ఞానాదేవహి కైవల్యం” – అన్నారు !.

భరతుడగు అగ్ని (పరమేశ్వరుడు) ప్రభువై శాసించునపుడు ఈ వేద భారతి శాసించెడి చట్టము, కర్తవ్యాకర్తవ్యములనుపదేశించునపుడు నెచ్చెలి, మిత్రము!. అమర్త్యత్వమును దర్శింప జేయునపుడు చెలి. (కాంత).

గోరూపధారిణియైన ఈ భారతి రుద్రులకు మాత, వసువులకు దుహిత, ఆదిత్యులకు స్వస, అమృతమునకు ఆవాసస్థానమని శ్రుతి రహస్యం.

“మాతా రుద్రాణాం దుహితా వసూనాం,

స్వసాదిత్యానాం అమృతస్యనాభిః – ఋగ్వేదం 8–101–15

శ్రవణ, మననాదులు చేయువేదవిదుడు, రుద్ర రూపుడేనని శ్రుతి. అట్టి వేదవిదుని యందుండే భారతియే సరస్వతి.

వేద భారతిని శ్రవణం చేసి, ఆ శ్రుత్యర్థాన్ని మననం చేసే వేదవిదుని మనస్సు, సమస్త రస జ్ఞానమునకు నిలయమై “సరస్వాన్” అవడంతో, తద్గత వాక్కు “సరస్వతి” యని శ్రుతి ప్రతిపాదిస్తోంది.

“మనోహి సరస్వాన్, వాక్ సరస్వతీ! ఏతౌ సారస్వతావుత్సౌ” – సరస్వాన్ మన ఉ చ్యతే, సరస్వతీ చ వాక్, ఏతౌసారస్వతౌ ఇతి... “సా.భా. వాఙ్మనస్సులు – జలప్రవాహోల్లాంటివి.

మనస్వియగు వేదవిదుడే – సరస్వంతుడు. ఆతని వేద వాక్కు, రసధారయై, సరస్వతిగా తల్లివలె విజ్ఞాన రసాన్నందిస్తుంది. కనుక భారతీమాతయే సరస్వతి యని “యదేషాం శ్రేష్ఠం ....” అను, ఋక్ 10–71–11. శ్రుతి తెలిపింది. బుద్ధిని సంస్కరించి విజ్ఞాన ప్రబోధం చేసేది ” సరస్వతి” యని శ్రుతి రహస్యం.

“సరస్వతీ సాధయన్తీధియం న ఇలాదేవీ భారతీ విశ్వతూర్తిః,

త్రిస్రోదేవీః స్వధయా బర్హిరేవ మచ్ఛిద్రంపాంతు శరణం నిషద్య ॥ – ఋక్ 2–3–8.

బుద్ధిని సంస్కరించి ప్రబోధించే ధర్మం, “సాధయన్తీ ధియం నః” – అని సరస్వతి – శ్లాఘింపబడింది, ఋగ్వేదమంత్రాలలో ఆమెయే భారతిగా కీర్తింపబడింది.

“పావకా నః, సరస్వతీ వాజేభిర్వాజినీవతీ.... ఋక్. 1–2–10.

“... యజ్ఞం దధేసరస్వతీ” – ఋక్. 1–3–11, తై.సం. 4–1–11–2

ప్రభు, మిత్ర, కాంతా సమ్మితమైన, వేదభారతి (అగ్ని), శోధకత్వధర్మాన్ని పురస్కరించుకొని “పావమానీ” యని “పావకా” యని శ్రుతి తెలిపింది. –పావయతి శోధయతీతి – పావకః॥

“వరదా వేదమాతా ప్రచోదయన్తాం పావమానీ ద్విజానామ్ !

ఆయుః ప్రాణంప్రజాం పశుంకీర్తిం ద్రవిణం బ్రహ్మవర్చసం మహ్యం

దత్వా వ్రజత బ్రహ్మలోకమ్ – అధర్వణ సంహిత 19–71–1.

వేదభారతి పరమ పవిత్రమైంది ! – “దేవతా యాంతు” “అగ్నిః పవిత్రం”

race is known by its language. It holds good in the case of Telugu also. All those who speaks Telugu are Andhra race and the land they inhabit is Telugu land. They are Andhras.

Panchadravidulu :- They lived South of the Vindhyas.

Sloka : Karnataschaiva tailanga gurjara rashtra vasinah

Andhrascha dravidah : pancha Vindhya dakshinavasinah

-Dharmapradipam

According to this, ‘panchadravidas’ are Aryas. In Srimadramayana there is a reference to the denizens of Varanasi, similary there are Aryasomayajulu in Dravidas, far beyond the Vindhyas there was no existence of Aryas. On the other hand they were referred to as ‘ panchagaudas ‘ Sarasvatah Kanyakubja gauda maidhilako utkalah panchagauda Itikhyata Vindhya Syottara vasinah. (Skandavachanam) akhyahi desa samanyat -

According to Mimamsa, Dravada stands for Dravidians. Those who speak root Telugu (Dravida) are Muladravidas. They, by and by making a few – modifications to Proto Telugu, got themselves separated and became the lovers of their own language settled down at different places which came to be known by their language. However, the root culture was there as an undercurrent. The original Dravidians in order to make it clear that they were different from races like Turvasa and Panchagauda and also because they loved their own language, they declared themselves as agriculturists (aryaka) and hence ‘ aryans’. The Panchadravidians as per Monier Williams Sanskrit dictionary were Andhras, Karnatakas, Gurjaras, Tailangas and Maharastras. The origin of all their languages was proto Telugu (Dravida). Morever Andhra Dravidian contained Arama, Putturu, Peruru, Tummaluri, Divili sects of Dravidian besides Tulu, Kodagu, Tuda, Kota, Kw, Gondu, orayan Rajmahal language speaking sections. Though dravida has variations like dravila / dravida / dramila / damila / tamila / damila / dravila / dramida tamil / dravila / dravida / dramila / dramila / damela / damela. Still dravida / dravida language was more in vogue. In Northern India drabida was in currency for there was no distinction between va / ba. Perhaps in the South, Dravidas must have been called Drabidas. The word ‘ dabbu ‘ may have its root in ‘ drab ‘ for ‘ dravya ‘ is money. However in the Vedic language it was dravina. The most prominent among linguists was Robert caldwell who had enunciated the close similarities among the Dravidian

languages. Scholars like caldwell, Chaterjea and Gantijogi Somayaji were of the firm conviction that ‘ dravida ‘ was a sanskrit word.

Again, some linguits opine that ‘ tamil ‘ is from Dravidian source as some others feel that the native, word ‘ tamil ‘ is sanskritised as ‘ dravida ‘. Tamil means sweet or charming according to Tamil linguists. Our renowned linguist Dr. Bhadriraja Krishna Murthy, the Russian scholars Juvedi (may be ‘ dvivedi‘), Andranon/v etc were the an as authority on Dravidian language. Brahuyi, Kurukh, Pasai, Avesta, Seena, Ilamite and the like are the offshools of Proto Telugu. Many of the root Telugu words have crept into sanskrit, embellishing it further more. Similarly the Prakruta languages also borrowed umpteen number of words from Telugu. So it may be surmised that the reason for so many peoples of the world speaking Telugu or possessing Telugu culture must be that long ago or in the time past Andhra Dravidians going under the name of Aryas of the Vedic times might have moved on to Northern India and settling down there had spread our culture, and language and developed / multiplied our race over there. Thus there are crores of domicile, Andhras all over. Thus the popular word ‘ dravida ‘ should have been employed by many language wise nationalitywise and nativitywise. The oxford scholar Maxmuller declaring himself as ‘go tirthanivasina’ i.e., in the land of Vedas (ox=go, Ford = tirtha = eva = port) must have written the commentary on Rigveda. The use of ‘ gotirtha’ suggests the ancient word ‘ dravina’ and ‘ goda ‘ comes as a vision and ‘dravidam’ comes to the mind and root Telugu rejoices. In ‘mahasankalpa’ also ‘dravida’ occurs. In manu Smriti, kumarabhatta’s Tantravartikam, and Dandi ‘s’ Dasakumaracharitra ‘the term’ dravida / dravida seems to refer to the region.

Again, Bana’s Kadmbari ‘ the expression ‘ dravida ‘ dharmikasya is obviously a reference to race whereas in Buddha’s biography ‘ Lalitavistarana’, Dravida script is to be found. Further, Bharata in his ‘ Natyasastra ‘ mentions ‘ dramilas ‘ as speaking the language appropriate to the character (Chap. 17-sloka 46). Many Telugu poets also used ‘ dravida ‘ severally. Even our Gurudev Rabindranath Tagore in the National Anthem ‘ Janaganamana ‘ refers to ‘ dravida utkalavanga …. ‘ implying the Dravidians of south India. This brings out the saintly vision of Viswakavi. Thus right from the Vedic times when the linguists of Proto Telugu and the Telugu race have been represented as Dravinas till today. Andhra Dravidians popularised as Aryakas their culture, civilisation ways of worship all

బ్రహ్మజా యాజుహూర్నామ అగస్త్య స్వవాదితిః
ఇంద్రాణీ చేంద్రమాతాచ సరమారోమ శోర్వశీ,
లోపాముద్రాచ నద్యశ్చ యమీ నారీచ శశ్వతీ,
శ్రీర్లాక్షా సార్వరాజ్ఞీ వాక్ శ్రద్ధా మేధాచ దక్షిణా
రాత్రీ సూర్యాచ సావిత్రీ బ్రహ్మవాదిన్య ఈరితాః॥

లోపాముద్ర, గోధ, ఘోష, శ్రద్ధ, విశ్వవారాదులగు బ్రహ్మనాదినులు, సూక్తదర్శినులై, ఈపుణ్యధాత్రికి “భారత” నామ సార్థక్యాన్ని చేకూర్చారు. భారతభారతిని శిరోధార్యంగా స్వీకరించి, ధర్మానుష్ఠానపరులై భారతులుగా ఎందరో ఇట కీర్తింపబడిరి. వేద భారతిని ఉపాసించువారు, తద్రక్షకులు భారతులు, **భారతులు వసించుదేశమే భారతదేశమని,** వేద భారతియే **“భారత”** వర్షంగా ప్రశంసించింది.

వేదభారతిని స్వాధ్యాయప్రవచనాలతో సత్కరించు స్వాములను, భారతీ, సరస్వతీ నామాలతో స్వాగతం పలుకు సంప్రదాయంకలది, పృధ్విలో భారతదేశమొక్కటే! శ్రీశ్రీశ్రీ విద్యానృసింహభారతీ స్వామి, శ్రీశ్రీశ్రీ చంద్రశేఖరేంద్ర సరస్వతీస్వామి మొ॥వారు.

అగ్నినారాధించు కర్మానుష్ఠానపరుడగు వేద విదునియందుండెడి వేదవాక్కు ఇడారూపిణియని, ఈ ఇడ-శాసనీ, యజ్ఞానూకాశినీ-అని శ్రుతి వివరించింది.

“ఇడా మకృణ్వన్ మనుషస్య శాసనీమ్” -ఋక్ 1-31-1

“ఇడాయేషాం గణ్యామాహినాగీః -ఋక్ 3-7-5

అగ్ని రూప పరమేశ్వరుని, అగ్నిముఖంగా సర్వదేవతలను, స్వాగతం పల్కుటకు ఉపయుక్తమగు వేదభారతికే “ఇడా” యని సార్థకనామం.

“ఈడ్యతే స్తూయతే అనయా” -ఇడా.

“ఇడా దేవహూర్మను ర్యజ్ఞనీః” -తై.సం. 3.3-2-1

“ఇడా దేవతాహ్వానమున ఉపయుక్త మవటంచే “దేవహూః” అని, తద్వారా యజ్ఞాన్ని ప్రవర్తింపచేయటంచే “యజ్ఞనీ” అని, మంత్ర రూపమై మననం చేయతగినది కనుక “మనుః” - అని, గోరూపిణియగు బ్రహ్మ విద్య-ఇడగా కీర్తింపబడినట్లుగా రుద్రాధ్యాయంలో గల విష్ణు సూరి భాష్యంలో వివరింపబడింది.

వేదవిదుని యందలి వేదభారతియే “ఇడ” యై, కర్మానుష్ఠాన సమయాన శాసిస్తూ ధర్మ (యజ్ఞ) మార్గాన ప్రవర్తింపజేసి, భారతి - ప్రభుశాసనం లా భాసించిందని మహర్షులన్నారు. ఇడయై భాసించి, శాసించి సరస్వతియైనది భారతి. ఆత్మదర్మనార్థం విధింబడినవి, శ్రవణ మనన నిది ధ్యాసలని శ్రుతి.

“ఆత్మావా ఉ రే ద్రష్టవ్యః శ్రోతవ్యోమన్తవ్యో నిదిధ్యాసితవ్యః - బృహత్ ఆరణ్యక శ్రుతి.

“తద్విజ్ఞానార్థం సగురు మేవాభిగచ్ఛేత్” - ముండక శ్రుతి ప్రమాణంచే గురువు వలన వేదాంత శ్రవణం చేయాలి. తర్వాత మననం చేస్తే ప్రమేయా సంభావన తొలగుతుంది.

"అథేమం విష్ణుం యజ్ఞం త్రేథావ్యభజన్త, వసవః ప్రాతః సవనమ్, రుద్రా

మాధ్యందినగ్ం సవనమాదిత్యాస్తృతీయ సవనమ్ – శ.బ్రా. 14–1.1.15.

అగ్ని, వాయు, ఆదిత్యులకు వలె, ఇడా, సరస్వతీ, భారతీ – వాగ్దేవతలని వేదభారతి స్పష్టంచేస్తోంది.

"దేవీస్త్రిస్రః– తిస్రోదేవీః సరస్వత్యస్వినా భారతీడా " తై.బ్రా. 2–6–14–4

సరస్వతీ భారతీ త్యేతా స్త్రిస్రో దేవీరిత్యుక్తమ్ – సాయణ భాష్యం

అగ్ని – త్రివిధ రూపుడైనట్లు శ్రుతి ప్రతిపాదిస్తోంది. " – ఈ మూడు, వాగ్దేవి భారతి రూపాలే!

"సావా ఏషావాక్ త్రేధా విహితా – ఋచో యజూంషి సామాని.

తేనాగ్ని స్త్రేధావిహితః" – శ.బ్రా. 10–5–12

వాగ్దేవియౌ భారతియే యజ్ఞంలో త్రేతాగ్నులయందు విభక్తమై ఉంటూనే, వసు రుద్రాదిత్యాది దేవతలయందుండి సర్వజగన్నిర్వహణ చేయుట గమనించాలి. కనుకనే, సర్వజగద్భరణ ధర్మంచే – వాగ్దేవియే **"భారతి"** గా ప్రసిద్ధిచెందినది. "వేదభారతిని" – ఎవడు నా అనుగ్రహ పాత్రుడగునో ఆతనిని మేధావంతుని చేసి సర్వోన్నతునిగావిస్తా. క్రాంతిదర్శియగు ఋషిని చేస్తా, బ్రహ్మజ్ఞానిని చేస్తానని – శ్రుతియే తెల్పుతోంది. కనుక వేద భారతి, – పితృ, దేవ, మనుష్యులకు సనాతనమైన జ్ఞాన నేత్రమని స్మృతి.

"పితృదేవ మనుష్యాణాం వేదశ్చక్షుః సనాతనమ్" – మనుస్మృతి

"అహమేవ స్వయమిదం వదామి జుష్టం దేవేభిరుత మానుషేభిః

యం కామయే తం తముగ్రం కృణోమి తం బ్రహ్మాణం, తంఋషిం, తం సుమేధామ్"–శ్రుతి.

ధర్మబద్ధమైన రంగాలన్నింటిలోను స్త్రీలు పురోభివృద్ధి సాధించినట్లు స్పష్టంచేస్తోంది. నేటి భారత స్త్రీలు వీరిని ఆదర్శంగా తీసికొని మరితంగా మహిళాభ్యుదయాన్ని సాధించాలి. సాధ్వీమతల్లులే సంస్కృతీ సంప్రదాయాల అభివృద్ధికి శ్రీరామరక్షయై భారత భారతికి హారతులివ్వాలి. మహిళామతల్లుల ధార్మిక వికాసమే, సమాజ వికాసము, విశ్వశాంతి.

దేవతలకు మనుష్యులకు ఆరాధనీయమగు నీ బ్రహ్మతత్త్వాన్ని నేనే స్వయంగా ఉపదేశిస్తున్నానని శ్రుతి చెపుతోంది. వేద భారతి – బ్రహ్మతత్త్వ ప్రతిపాదికయై, ఇట వెలసినదని బ్రహ్మవాదిని, **ఉభయభారతి** వివరించినది.

ఋగ్వేద సూక్త దర్శినులైన స్త్రీలను బ్రహ్మవాదినులంటారు. ఋగ్వేదకాలంలో– వేద భారతి, స్త్రీ సంఘంలో చాలావ్యాప్తిలో ఉన్నట్లు తెలుస్తోంది. నాడే సుమారు ఇరువది నలుగురు స్త్రీ రత్నాలు సూక్త దర్శినులై వేద విద్య నిచట ప్రచారం చేసినారనుటచే ఇది భరత వర్షమై విరాజిల్లినదని శ్రుత్యర్థ రహస్యం. బ్రాహ్మణాదుల్లో ఇంకా బ్రహ్మవాదినులుఉన్నారు. ఈ విషయం బృహద్దేవతాదుల బట్టి స్పష్టమౌతోంది.

"గోధా ఘోషా విశ్వవారాపాలేషామ్మాతృ కర్షికా

over the world. Now it behoves the present generation to revive and bring about a renaissance of our ancient culture literature and language of the root Proto Telugu. It may be said without any fear of contradiction that our Telugu language is an ancient and as timehonoured as the Vedas whatever people may opine it cannot be gainsaid that our Telugu saw the light of the day along with our sacred Vedas. Moreover Proto Telugu i.e., Dravida / Dravina language had its birthplace here on our land of Telugu. It is this ancient language that has contributed its culture of race and refinement to all the southern languages.

Brihspati, kanva, Hemachandra, Puspadanta, Ravana, Gauthama, Dharmaraja et all were indentifed as great linguists of ancient Andhra according to 'Adharvanakarika' (Andhra vijana sarvasvam – Suravaram's commentary on Ramayana – P258)

Interestingly Ravana was the prominent analyst / commentator of the Dravidian languages.

'adhapaulasthya Ravanah ' – Ramayana canto 4

'anuktam sarvasastrantu Ravaniyevilokayet' -Ramayanam canto 8

The Dravidian Ravana was an Andhra. It may be Dravinudu is Ravanudu. He was the first to comment on the Vedas, thus being the first 'ghanapati'. As per the puranas there were Andhakas (Andhra) among the Yadavas also. The prominent among the were the progenitors of Rigveda. Bharadwaja was instrumental in making the banks of Godavari a paradise for Rama as it was replete with trees of medicinal value (valmiki's Ramayana').

'godavarinadi ……. Bhardwajena muninatprati yardevataritah'.

The entire secret of Ancient Dravina lies in this. It can be conjectured that Bharaduwaja having a vision of the hymn of the first Veda (Rigveda) must have become ' Dravina '. So finally it may be concluded that the source of Sruti, smriti Purana, the abode of linguists and the one that excelled among all the world languages is the Dravida language and its native land is our Andhra. Hence, viewed from any angle it cannot but be affirmed that Telugu has and must have the status of ancient language as it is unique one among world languages.

-Darsanacharya DR. AKONDI VISWANADHAM, Rtd. Professor
M.A.Telugu,M.A. Hindi, Ph.D. Telugu M.U.,M.A. Darsanas, M.A. Samskrit, Ph.D.Samskrit A.U., Bhasha Praveena, Samskrit Vyakarana Kovida, Samskrit Tarka Kovida, P.O.L. Alamkaras., P.G. Diplomas etc.,
Anjaiah Raod, Ongole-523 002, Prakasam Dist, Andhra Pradesh, Bharat
Cell : 9848621314, 9505170111, Phone : 08592-236515

<u>Telugu The Prominent Living Language of the Vedic Times</u>

-Darsanacharya DR. AKONDI VISWANADHAM, Rtd. Professor
Anjaiah Raod, Ongole-523 002, Prakasam Dist, Andhra Pradesh, Bharat

It is evident from a microscopic analysis that Telugu saw light of the day even as far back as / as early as the Vedas. Till now it is firmly believed that Sanskrit alone was the ancient language. But it is little known and known only to the safient linguists that Telugu was even more ancinet than the Vedas. But after all, assessment / evaluation should be dispassionate.

Things that are beyond the Ken / explanation of emperical proof were there embedded in the Vedas which defy the concept of time and space ('Ananta vai Vedah'). The Proto root Telugu (మూల తెలుగు) otherwise the dravida language was in existence prior to the Rigveda. It can be affirmed and also a matter of surprise that it is Telugu that gave sinew (strength) and completeness / roundness to Sanskrit. All the same / for all that the unwritten Vedas are sacrosanct and worthy of worship.

From a careful study of the Rigveda it becomes clear that Prota – Telugu is not something imaginary or fictitious. Further the ' Sabda ' is the basis for any theory. It is a matter of rejoce that the Vedas had their origin / birth in our holy land of Telugu and also they had a local habitation and name here only. Since the inhabitants were residents of this Telugu oriented / influenced area they come to be known as Telugus. Hence this land has been hallowed as the land of Telugu and this was the very Godavari basin. Which was popular as ' Tellavagu ' as the Krishna was known as ' Nallavagu ' (black river).

Even to-day the Konaseema, more so Vyaghresvaram reverberates with the cosmic boom of the Vedas. Great names like Sri Uppuluri Ganapathisastry Sri Remella Suryaprakasa Sastry, Srilanka Venkataramasomayaji, Sri Chellapilla Venkatasastry and a host of others were all the sons of Andhras only. Draksharamam, the hallowed place where Daksha Prajapati performed ' Yagna ' is also Telugu land. The stories / episodes, the 'Sabdas' and 'mantras ' bear testimony to the fact that our Telugu has a very ancient history as old as the Vedas.

It needs no reiteration that Telugu has its ramifications far and wide. Many prose and poetical works in Telugu have been written and the language enjoyed great large patronage by kings till sixty years ago. Though thousands of writings were there from time immnemorial, only a few had seen the light of the day since 2000 <u>years. From 2005 BC to 11 AD about 269 edicts existed and 217 out</u>

ఏతన్నిందైవ తేషాం నిందాం–ఇత్యనేనైవ మంత్రేణ అగ్న్యాది రూపత్వ లక్షణం వేదవిన్మాహాత్మ్యం దర్శితమ్ – సాయణ భాష్యం

అగ్ని, వాయు, సూర్య, ఇంద్ర, సోమ, వరుణాది పదాలు పరమేశ్వరవాచకములని శ్రుతి.

"ఏక ఏవాగ్నిః బహుధా సమిన్ధః, ఏకః సూర్యో విశ్వమను ప్రకాశః .... ఋక్ 10.58.2

ఒకే అగ్ని బహుప్రకారముగ ప్రకాశిస్తున్నాడు – అని శ్రుత్యర్థం

అగ్నిర్జ్యోతిః? జ్యోతిరగ్నిః, ఇంద్రో జ్యోతిః జ్యోతిరింద్రః; సూర్యోజ్యోతిః జ్యోతిః సూర్యః – సామసంహిత 1831

"అం, గతి సర్వత్ర గచ్ఛతీత్యగ్నిః"– అనికదా "అగ్ని" శబ్దానికి నిర్వచనం!

అగ్నియే ఆదిత్యుడని శ్రుతి –" అయమేవాగ్ని రాదిత్యో భవతీతి"... అని దుర్గాచార్యవాణి

వేదవాక్ (భారతి)– త్రయీ రూపమవటంచే, అగ్ని కూడ అగ్ని వాయు సూర్యరూపమున త్రివిధ రూపుడైనట్లు శ్రుతియే ప్రతిపాదిస్తోంది.

"సావాఏషా వాక్ త్రేధా విహితా – ఋచో యజూంషి సామాని,

తేనాగ్ని స్త్రేధా విహితః, – శ.బ్రా. 10.5.12

"త్రయోవేదా అజాయన్త, ఋగ్వేద ఏవాగ్నే రజాయత, యజుర్వేదో వాయోః, సామవేద ఆదిత్యా"–ఐ.బ్రా. 5–32.

"మరుతః ప్రాణాః – శ్రుతి.

"నమస్తే వాయోత్వమేవ ప్రత్యక్షం బ్రహ్మాసి" – శ్రుతి.

"అగ్నిశ్చ వాయుః సూర్యశ్చదేవతాః– బృహద్దేవత

"తత్తు సమన్వయాత్" – అను బ్రహ్మసూత్రాన్ననుసరించి, వేదమంత్రాలను సమన్వయ దృష్టితో పరిశీలిస్తే "ఏకంసత్" – అనే సత్యం అహంగ్రహోపాసన ద్వారా అవగతమవుతుంది.

ఇక్కడో విషయం గమనించాలి. ద్రవిడ శిశువు ననిన (తవస్తన్యం .. ద్రవిడ శిశు రాసాద్య తవయత్కవీనాం... ఆది శంకరుల సౌందర్యలహరి 75 శ్లో.) అద్వైత వేదాంత శిరోమణి ఆది శంకరులు, తమ సోపాన పంచకంలో–" వేద భారతిని పఠించి, అందు తెలుపబడిన యజ్ఞాది సత్కర్మలా చరించి, వేదమార్గంలో ఈశ్వరుని పూజించి, కామ్యకర్మల నుండి బుద్ధి మరల్చి పాపరాశిని తొలగించికోవాలంటూ వివరించారు. పరబ్రహ్మసాక్షాత్కారానికి తొలి మెట్టే సత్కార్మాచరణ. ఇదే మానవ ధర్మం. అందుకే '. యాగాది రేవ ధర్మః– అని పూర్వమీమాంసాభాష్యం. "అధాతో ధర్మజిజ్ఞాసా" – అని జైమినీయం. దేవతోద్దేశేన ద్రవ్యత్యాగోయాగః– అనుటచే శ్రుతులు విని , వల్లించి, యాగాది క్రతువులు చేయు అగ్న్యారాధకులైన భారతులువసించు ప్రదేశమగుట చేతనే, శ్రుతి "ఈ కర్మభూమిని" **భారత** వర్షమని, ఇందలి ప్రజను **"భారతీ ప్రజ"** యని సంబోధించింది. నాటికే ఈ పేర్లున్నాయి !

యజ్ఞం – రుద్రాదిత్యాత్మకమని, విష్ణుస్వరూపమని శ్రుతి రహస్యం.

"అగ్నేమర్త్యాగ్ం అమర్త్యస్త్వం నః"- శ్రుతి,ఋక్ 10-87-21. కవి యగు పరమేశ్వరుడు, అమర్త్యుడగు అగ్నిగా ఈ శ్రుతిలో సంబోధింపబడినాడు. ఈ అగ్నియగు పరమేశ్వరుడే కవిగాను (కవిః కావ్యేనపరిపాహిరాజన్! - ఋక్ 10.87.21) జరారహితుడగు సఖుడుగాను (సఖేసఖాయమజరో జరిమ్ణే - ఋక్ 10.87.21) వర్ణింపబడినాడు.

మర్త్యులమగుమమ్ము అమర్త్యులుగా గావింపుమని "భారతి" ని ప్రార్థిస్తున్నాం!

ఇదంతా ఆ మహాకవి (అగ్నియౌభారతీస్తుత్యుడు) నుండియే ఆవిర్భవించింది. "కవిం కవీనాముపమశ్రవస్తమమ్" -ఋగ్వేదం 2-23-1. "అనంత మవ్యయం కవిమ్ - తై. ఆ.10-1-2, "కవిర్మనీషీ పరిభూః స్వయంభూః" ఈశా.ఉ.8.-ఇత్యాదిగ వేద భారతి, - అగ్నిస్వరూపుడైన పరమేశ్వరుని కీర్తించింది. తొలిపలుకు నందలి తొలి మంత్రం-" అగ్ని మీళే పురోహితం యజ్ఞస్య దేవమృత్విజం హోతారం రత్నధాతమం" - ఋక్సంహిత. రాజు అభీష్టాన్ని సంపాదించు పురోహితుడులా, యజ్ఞం ఎదుట ఆహవనీయరూపమున నున్నట్టియు, ప్రకాశింపజేయువాడు, దేవతల యాగాలందు హోతయను పేర ఋత్విజుడై యాగఫల రూపమైన ధనసంపదలనిచ్చు అగ్ని దేవుడైన పరమేశ్వరుని సుత్తిస్తున్నాను- అని ఈ వేదమంత్రము తెలియజేయుచున్నది.

ఋగ్వేదంలోని తొలిమంత్రమే, అగ్న్యారాధనతో ప్రారంభమైంది. తర్వాత ఋక్ లోనే, ఈ అగ్ని - పురాతనులైన భృగ్వంగిరస ప్రభృతి మహర్షులకు స్తుత్యుడు. నూతనులమైన మనకును స్తుత్యుడు. మనచే కొనియాడబడిన యితడీ యజ్ఞ మునకు దేవతలను తీసికొని వచ్చుగాక! అని కలదు. మధుచ్ఛందోమహర్షి స్తుతి ఇది! ఋగ్వేదంలోని 200 సూక్తాల్లో "అగ్ని" స్తుతింపబడినాడు. ఈ మంత్రార్థాలన్నీ సమన్వయం చేసినపుడే, అగ్ని స్వరూప పరమేశ్వరుడే భరతుడని, ఆతడే వేద భారతిగా అవతరించి, తానవతరించిన పుణ్యధరిత్రిని భారత వర్షంగా పిలిచినట్లు, ఇందువసించుచు, అగ్న్యారాధకులై యజ్ఞాలు చేస్తూ, తదర్థదర్శన హేతువులైన వేదాల్ని పుణ్యధరిత్రిని భారతవర్షంగా పిలచినట్లు, ఇందు వసించుచు, అగ్న్యారాధకులై యజ్ఞాలు చేస్తూ, తదర్థ దర్శన హేతువులైన వేదాల్ని గౌరవించే వారే భారతీయులుగా ప్రఖ్యాతిగాంచినట్లు, వేదకాలం నుంచే ఇవి సార్థకనామధేయాలైనట్లు శ్రుతులే పరమ ప్రమాణాలు కాగలవు. అందుకే, "తత్తు సమన్వయాత్". అన్నారు తమ బ్రహ్మ మీమాంసాదర్శనంలో వ్యాసమహర్షి.

"తస్మాత్ అగ్నిర్భారతః" - ఋక్. 4-25-4, ఋక్ 2-7-1.

"అగ్నిర్వై సర్వాదేవతాః" - శ్రుతి.

"అగ్నిర్వైదేవయోనిః - ఐ.బ్రా.4-5-22", యజమానోऽగ్నిః" - శ.బ్రా. 6.5.2.8

వేదవిదుడు - అగ్నివాయ్వాదిత్యరూపుడగుటచే, వానినిందయే, అగ్న్యాదులనిందయని శ్రుతి.

వేదవిదులు "భారతు" లగుటచే అనింద్యులని శ్రుతి రహస్యం

అస్య వేద విదః అగ్ని వాయ్వాదిత్య సాయుజ్య యోగ్యత్వాత్

of them were stone edicts and 52 were copper. Many of them were supposed to be in Telugu. There might be many more under the layers of time and in the bowels of the earth.

The one entirely in Telugu was Kanamalla edict of 575 A.D.

Another of the same was yerragudi edict. Both of them can be considered to be Telugu classics. Even according to the definition of Prabandha that it is propounding the earlier (పూర్వ) and later (పర) aspects of any subject, the classics that were discovered from the edicts must definitly be ' prabandhas ' only. These edicts clearly expositioned the statecraft, the victories, the charities, the contemporary historical facts etc., In a manner of speaking these edicts were a fine blending of Sanskrit tradition and Telugu literature and it is beyond doubt these were authored by our Telugu scholars. Many of the edicts were in Telugu and they go to prove that even in those ancient days our language flourished and even those who sculpted / etched the edicts should be pastmasters in Telugu. Also, as some of these edicts were found on the boundaries of kingdoms, it may be inferred that even the people of the contiguous realms were familar acquainted with Telugu.

Some edicts belonging to the earlier period of 5 AD were also discovered in which some Telugu terms were found along with the ' Prakriti ' language. Moreover it is ascertained that our Telugu was closely allied to the ' Paisachi '. Further a study of the pillars of Amaravati river names, village names should also be made in order to corroborate the evidence already available. In Buddhist Pali Literature the term ' Andhakulu ' was used. Similarly in some of the 'Samantapasadica' books also words like 'Andhra' aspaka and 'alaku meaning Telugu were also found. The Buddhists frequently used the term ' Andhakaratta '. As per some Buddist writings it is to be gathered that Andhra kings ruled even as far back as 600 BC and Andhra culture flourished obviosuly, Telugu must have been the national language then. Of course 'shadvidhaprakrutalu (షడ్విధప్రాకృతాలు) were also prominent here and there at that time and interestingly some of the 'prakrutas ' were laced with Telugu words also.

Even in those the term 'Andhaka' in the sense of fertile land was in vogue and it was later on included in Sanskrit as ' Andhas ' meaning 'food' (Surya Lexicon 1-43 P). So it can be inferred that the root Telugu word ' andha ' (from Dravid langauge) meant ' paddy ' Ku' being ' land'. The words ' Kutu', Kutami, Kudu, Kura, Karri, Kurru, Karra and many others must have had ' Ku ' as their origin. ' Kuri ' meaning both ' hay ' and ' grain ' was also in use (Surya

Lexicon 2-137P). ‘ Dryland ‘ and ‘ wetland ‘ were called ‘ Kurru ‘ and ‘ turru ‘ respectively in the Sumarian language. Thus ‘ Modekurru’,Pulleti-Kurru’, ‘ Gangalakurru ‘, Elakurru’ – the palce names are also obviousy Telugu. So much so ‘ Sumarian ‘ should also have its origin in Telugu.

Taking Telugu ‘ Ku ‘ many Sanskrit words like ‘ Kujamu’, ‘Kudharamu’, Kuvalayamu are formed ‘Ku’ refers to clay eg ‘Kunda’. It is also known from the excavations from Mohanjadaro and Harappa that there were in Telugu some inscriptions on pots. So it can be surmised that the scripts of those days must have been Ancient or Root Telugu. An investigation / examination of the objects extracted from ‘Dayyala Dibbalu’ reavealed that the script of those was Telugu. All these were the remnants of wars fought almost, 50 years ago. The battle of ‘Kurukshetra’ was supported to have taken place 5074 years ago.

That Santakarna, the son of Srikrishna was a Telugu king who ruled his kingdom for so many years was mentioned in the Bhagavatam (Purvagadhalahari – P 449). It is evident that Telugu nation, Telugu language and Telugu culture have been in vogue from the beginning of the modern era.

Mr. Ramachandran, Deputy Director, Archeology avers that the Mohanjadaro slabs excavated at Lahore indicate Dravidian culture and they may be the hymns from Rigveda. Further investigation may reveal that they belong to the root Telugu lanugage - as always endeavour better than argument. Sir John Marshal pointed out that the pots and parts of pots bore some words which were the crude forms of those in Brahmi script and they belonged to the period of 3000 BC. They might be, on further examination, root Telugu (Dravida) language.

Again, in the book “Lalitha Vistarana” it is mentioned that Buddha knew ‘Dakshina lipi’ along with 64 scripts like ‘Brahmi’, ‘Kharosti, Deva, Huna, ‘Dakshina lipi’ may imply our root Telugu . That means ‘Dravida’ (Root Telugu) might be the mother of all the languages of the South and the Telugu land might be their home land.

The fact that the term ‘nagabu’, a Telugu word was to be found on the age old Amaravati pillar proves that Telugu was as ancient as those days i.e., sometime in B.C. and as popular. Moreover, Magasthanese in his travelogue ‘Indica’ mentioned that Telugu kingdom was alreadyflourshing at that time. Added to that in Gadha Saptasati of Hala of B.C, Telugu terms like ‘atta’, Peelwa (girl), pottam

భారత వర్షమనే పిలుపు వేదకాలం నాటిది.

“ఉత్తిష్ఠత! మాస్వప్త అగ్నిమిచ్ఛధ్వం భారతాః” –శ్రుతి–తైత్తిరీయారణ్యకం 1–27–27.

భారతులారా! లెండు, నిదురింపకుడు! అగ్నిస్వరూప పరమాత్మనారాధింపుడు – అని వేద “భారతి” భారతీయులను హెచ్చరించుచున్నది.– ఈ వాగ్రూపభారతి.– అపౌరుషేయము. ఆప్తోచ్చరితత్వాది ప్రామాణ్యకారణము నపేక్షింపకపోవుటచే, ఈ వేద ” భారతి ” – స్వతఃప్రమాణము గలది. భగవత్స్వరూపమే. “వేదభారతి”.

“అస్యమహతోభూతస్యనిశ్శ్వసితమే వైతదృదృగ్వేదో యజుర్వేదః సామవేదోஉథర్వాంగిరసః”– బృహ.శ్రుతి 4–4–10, శ్రుతి, కనుక “భారతి” – పరమేశ్వరుని నిఃశ్వసితము

ఇది ఎల్లప్పుడు ఉండేది. అందుకే వేదాలు సనాతనములు. ఇవి అనంతములు. **అనంతావై వేదాః** –శ్రుతి. వేదాలు ప్రజ్ఞాననిలయాలు, ముక్తా్యభరణాలు! వేద “భారతి”, ఆది యందు ఒకే విధంగా ఉండేదని, తర్వాత నాలుగు పాదాలుగాను, అంటే చతుర్వేదాలుగాను, ఋగ్వాది ధర్మములతో కూడి శత సహస్ర సంఖ్యాకములైన అవాంతర శాఖాభేదాలతో విస్తరించినట్లు విష్ణుపురాణవచనం వివరిస్తోంది.

“ఆద్యో వేదశ్చతుష్పాదశ్శత సాహస్రసంమితః – “విష్ణుపురాణం” సహస్రం సామశాఖాః, ఏకశతం యజుశ్శాఖాః ఏకవింశతి శాఖాబహ్వృచః – ఇత్యాతి వచనాలు వేదశాఖాభేదాల్ని బోధిస్తున్నాయి. మన సామర్థ్యాన్ని గుర్తించే వేదవ్యాస మహర్షి పరిమిత శాఖల్ని విభజించాడు. అవి 1137 శాఖలు. వేదాధ్యయనం చేయుటలో భారతీయులమైన మనకు గల అనాస్థచే, ఇపుడు 5, 6 శాఖలు మాత్రమే ఉపలబ్ధమవుతున్నాయి! గ్రంథాలను ముద్రించినంత మాత్రంచే, వేద భారతి మనకు అండగా ఉంటుందనటానికి వీల్లేదు..” స్వాధ్యాయ ప్రవచనాభ్యాం న ప్రమదితవ్యం” – అను శ్రుత్యర్థాన్ని తెలిసికొని, అధయ్యనం చేస్తే వేదాలు శ్రేయోదాయకములు. వేద భారతి యందు చెప్పబడిన యాగాది సత్కర్మలాచరిస్తేనే భారతీయత కల్గి, విశ్వానికే మార్గదర్శకమగు భారతజాతి ఆ చంద్రార్కం శోభిస్తుంది. భారతీయ సంస్కృతి, విశ్వశాంతికి విశ్వసమైక్యతకు ఎంతో ఉపకరిస్తుంది!

“బ్రహ్మాయుష్మత్తద్బ్రాహ్మణైరాయుష్మత్” – శ్రుతి

చతుర్విధ పురుషార్థసిద్ధియే భారత భారతి మధురతర హారతి. “ధర్మాధర్మశ్చ కామశ్చ మోక్షశ్చ భరతర్ష భ” –వేదవ్యాస మహర్షి విరచిత మహాభారతం!

”వేద విహితములైన ఈపురుషార్థాల పరిణతిని, భారతుల కథలలో రంగరించి పంచమ వేదంగా మలచినందుకే ఇది మహాభారతమైంది. ఆ భారతులు కలది భారతదేశమైంది.

మనం వసించే దేశానికి. **“భారత”** దేశమనే పేరు, వేదకాలం నుండి వినవస్తోంది. వేద భారతియే, తాను వినిపించిన ప్రదేశం కావడం వలననూ, తాను తెలిపిన “భారతి” (వేదం) యందలి అగ్న్యారాధనలు, క్రతువుల ద్వారా చేయుట వలన దీనిని “భారతీః” –శ్రుతి, అని, ఇచటి వారు అగ్న్యారాధకులగుటచే భారతులని శ్రుతియే కీర్తించింది. ఇచట అగ్ని – అంటే పరమేశ్వరుడనే అర్థం! “అగ్నిర్భారతః” –శ్రుతి.

ఆచరిస్తూనే ఉన్నారు. కొందరు నాస్తికులు లేకపోలేదు. ఆస్తికులు వేద విహిత కర్మలను ఆచరించి ధర్మాన్ని గౌరవిస్తున్నారు. ధర్మమొక్కటే సరియైన మిత్రమనే స్మృతిని స్మరిస్తున్నారు. ధర్మమే పరమేశ్వరుడనే శ్రుతిని శిరసావహిస్తున్నారు. సర్వభూతాల్ని ధరించటం చేత, ధర్మాలచే ఆరాధింపబడుటచేత పరమేశ్వరునకు ధర్మః అని సార్ధకనామం.

"సర్వభూతానాం ధారణాత్ ధర్మః... ధర్మైరారాధ్యత ఇతివా ధర్మః" – శాంకరభాష్యం

ధర్మరక్ష మానవదీక్షకాగలిగితే అదే మోక్షం. ఈ ప్రకారంగా అభ్యుదయ నిశ్శ్రేయససాధనమైన ధర్మాన్ని తెలియజేసే **"భారతి"** – మానవాభ్యుదయ కాంతి ప్రసారార్ధమై మంత్రద్రష్టలకు దర్శనమిచ్చింది. ఆ కృత్స్న వేదరాశిని (భారతి), శ్రీమహావిష్ణు స్వరూపుడౌ బాదరాయణ మహర్షి ఋక్,యజుర్, సామ అధర్వణవేదములుగా విభాగించి, వేదవ్యాస బిరుదాంచితుడై, ఆ **"భారతి"** ని (కృత్స్నవేదరాశి) కథా రూపంలో అందరికీ అర్ధమయ్యేలా పంచమ వేదమౌ శత పర్వసంహితగా భారతుల కథలతో విరచించి, "మహాభారతం" అనే పేరుతో "జయ" మును సపాద లక్షగ్రంథంగా రూపొందించి, భారతీయుల కరకమలాల్లో ఉంచాడు. వేదార్ధ విజ్ఞాన రససారాన్ని అష్టాదశపురాణాలుగా అందించాడు. ఈ విధంగా వేద **"భారతి"** వెలసిన ధర్మభూమియే, ఈశ్వర పుత్రులైన మహర్షులచే **"భారత"** వర్షముగా కీర్తింపబడినది. వేద **"భారతి"** యే, ఈ పుణ్యధరిత్రిని **"భారత"** వర్షంగా స్తుతించింది. శ్రుతి స్తుతులచే "భారత" భూమిగా కొనియాడబడిన, ఈ పుణ్య ధాత్రిలో, ఎందరో మహనీయులు, దైవాంశతో పుట్టి, **"భారతి"** ని ఆరాధించారు. "సరస్వతీ నమస్తుభ్యం, వరదే కామరూపిణి – అంటూ కొనియాడారు. "దైవం మానుషరూపేణ" – అన్నట్లుగా, దైవమే – **ఋషభ పుత్రుడుగా** పుట్టి **"భరత"** నామంతో ప్రసిద్ధిచెంది, **"భారత ధరిత్రి"** ని యాగాది సత్కర్మలచే శుశ్రూషించాడు. **వైవస్వత మనువు** కూడ, "భరత" నామంతో ప్రసిద్ధిచెంది, భారతీవరివస్యామర్మజ్ఞుడైనాడు. వీరంతా వేదధర్మాలను ఆచరించుటచే, **"భారతి"** సేవలో భారతులుగా కొనియాడబడిన ప్రముఖులు. భరత ఖండంలో పుట్టిన వారందరూ భరతులైననూ, సత్కర్మాచరణలచే కొందరు మాత్రమే భరతులుగా ప్రసిద్ధులైరి. భగవద్గీతలో, భగవానుడు – అర్జునుని "భారత"! అనే సంబోధిస్తాడు. ఇది భగవంతుడు సంబోధించినట్లే "శ్రీ భగవానువాచ" అనే గీతలో ఉండటం విశేషం! అందెక్కడా "శ్రీకృష్ణ ఉవాచ"–అని ఉండదు. అందుకే సర్వోపనిషత్సారమైన హిందూధర్మ గ్రంథం భగవద్గీత ప్రస్థానత్రయంలో స్థానం సంపాదించుకొంది. పరమపవిత్రగ్రంథమగు "భగవద్గీత" విశ్వమానాభ్యుదయానికి విశ్వజ్యోతిగ మార్గదర్శియైనది.! ఇదే శ్రుతిరహస్యం!

"యదాయదాహి ధర్మస్య గ్లానిర్భవతి భారత!

అభ్యుత్థానమధర్మస్య తదాత్మానం సృజామ్యహం!! – భగవద్గీత 4–7 శ్లో.

వేదవిహితములగు యజ్ఞాది సత్కర్మలను నిర్వహించు ఋత్విజులను, చేయు యజమానులను భరతులు/భారతులు అను శ్రుతికి "భరతా ఋత్విజః"–అని సాయణ భాష్యం వివరించింది. కనుక యాగాల ద్వారా అగ్న్యారాధన చేసి, "భారతి" ని సేవించు వారే భారతులుగాను, వారు వసించు దేశమే భారత దేశంగాను ప్రసిద్ధిచెందింది. భారతులు,

(bird), 'poradi', 'tuppa', 'o', 'doro' (foram) had a place besides many episodes pertaining to Telugu culture. If this book were to be available in its entirity many more interesting facts relating to telugu would come to light. Similarly Gunadya's 'Bruhatkatha' also contains some references to Telugu language and literature, Since it is in the ' Paisachi' language which is closely related to Telugu. Gunadya was renowned Telugu litterateur. There is a story prevalent that Gunadya swore not to author anywork in Telugu, otherwise perhaps a great literary work would have been penned by him in Telugu. Most of the Andhra Satavahana kings were poets in their own right. They spread the Andhra Culture far and wide. The edicts bear testimony to it.

Bharata in his book 'Natyasastra' while mentioning the seven'Prakruta vibhashas' referred to Telugu as one of them as far back as 4th century B.C.

'Sakara bhira chandala sabara dramilandhrajah' Natyasastra, 4th Sloka

Here 'Andhrajah' was used as a normal expression and also language wise in 'barbara Kiratandhra'. 'Andhrabhasha' was also mentioned as a language. By this logic and analysis it may be inferred that Telugu was in vogue even during the period of B.C. But edict literature in Telugu was available only during Satavahana Sakam 5. In the Maidavolu edict of B.C. 240 Andhra Desa was refferred to as 'Andha Padham' and in the Nandivarma edict of B.C. 340 as 'Andhramandali'. It is really heartening or gratifying that Sri. Parabrahma Sastry should have culled together some of the Telugu words used by people since 2000 B.C., place names like Bollangi, Munnangi, Relangi, Porangi and some words commonly in use like nagala, kadi, munta, mukudu, Nallakonda, Veligonda, Yerragonda, Nallabenna (Krishna), Tellabenna (Telivaha / Godavari), Cheyyeru, Museru, Kolleru. Similary if words like ginja, gunja, allu, chollu, godlu, avu, yeddu, meka, nanna, talli, bidda, pori, vagu, vanka, kona, kana, pulu (grass), elu, oru, poddu were available in Telugu, then language and literature should also be in existence. Perhaps, in the event of Telugu floklore of those days coming to ligh, it would have been a great blessing as it would have revealed how greatly Telugu,. Literature was popular. However, it is evident from a study of 'Gadha Saptasati' that Telugu folklore enjoyed great popularity. Interestingly in the edict of Tambayya these was found a Telugu word "Tambayya danam' (the charity of Tambayya). Similary many words like Vepura, Omgodu were to be found even before Christ.

Further, our great epics ‘ Ramayana ‘ and Mahabharata ‘ also tell us that Andhra race was there even at that time and that is another irrefutable evidence that Telugu is an ancient language. It implies that Telugu language also existed during that age.

‘nadim Godavarim Chaiva Sarvamevanupasyata
tadhaiva Andhrascha … Valimiki Ramayanam
-Kishkindha Kanda 41-12 sloka

Sugriva, while on quest for Sita, sent a few of his followers to the South and in that context he mentioned about Andhras and the banks of Godavari, a very useful reference indeed. So this proved that Telugu was in existence even in Tretayuga of Ramayana. Moreover, NASA satellite centre has established through its investigation that the controversial ‘Ramasetu’ is almost 17,50,000 yrs. old. In Vyasa Bharata also there are references to Andhras and Telugu Language. Jambavanta who fought a duel with Srikrishna was supposed to be Andhra according to Bhagavatham. In the context of Sahadeva’s world conquest ‘ Andharamstala vanamschaiva ‘, during the Dharma propagation of Kaliyuga , ‘Andhrah Sakah pulimdascha’, at the time of killing of Pandya, ‘ Andhra Kakuntalan ...’; during the world conquest of Arjuna, Tatrapi … Andhraih , Andhrascha bahavah, in Bharata these and many more are the unmistakable references to Andhras in the ancient classics. As if to confirm the habitation of Andhras, ‘ Andhrakah Krishna Godavaryormadhye vidya mano desah ‘ was also mentioned.

References to Andhra are to be found in many Puranas also. In Vayupurana, ‘ Dakshina padha vasinah Andhrah, ‘Andhra’ got its name from the king by name Andhra (Bhagavatham). ‘Balissutapa so bhavat... Andhra Sanjyikah’ (Ibid); An Andhra king Andhra in the Jainist religious books, similarly the mention of Andhrapuram on the shores of Televaha river as the Andhra capital are some more facts to go to prove the existence of the race of Andhra as far back as the epics.

It is not enough, to affirm that the Andhra literature and culture were in vogue in the ancient times. But it must be substantiated by means of tangible proof. So the edicts of Renati Cholulu of 5th Salivahana should be expositioned with special explanation or commentary as classics. The number of Telugu edicts of the Epic Triology of Bharata (Nannaya, Tikkana, Yerranna) was 187. Similary the Telugu script on vessels and the Telugu words on utensils should also be shown as proof. All these bear witness to the fact that Telugu

వాగ్దేవతయగు, ఇడా – సరస్వతీ – భారతీ – యను దేవతలు, వాగాత్మికలు. వేద శరీరిణులగు ఈ దేవతలు వసు,రుద్ర, ఆదిత్యులతో నిరంతర సాహచర్యం కల్గి యజ్ఞముల ప్రవర్తింప జేయుదురని శ్రుతి.

“తిస్రోదేవీః” – ఋక్. 2. 3. 8.

“ఇడా, సరస్వతీ, భారతీ” – వాజసనేయశ్రుతి 27–19. తై.సం. 4. 1. 8.

ప్రత్యక్ష ప్రమాణంచే గాని, అనుమాన ప్రమాణంచే కాని, తెలియజాలని పురుషార్థోపాయాలను బోధింప జాలినది–వేదము. అదియే “భారతి”!

ప్రత్యక్షేణానుమిత్యావా యాస్తూపాయోన బుధ్యతే।
ఏతం విదన్తి వేదేన తస్మాద్వేదస్య వేదతా॥.

వేదయతీతి వేదః – తెలియజేయునదియే వేదము. మానవునికి దివ్యత్వమును సిద్ధింపజేయు ప్రవృత్తి ధర్మాన్ని, స్వారాజ్యాన్ని సిద్ధింపజేయు నివృత్తి ధర్మాన్ని ఉపదేశించే సనాతన శాస్త్రమే వేదము. ఇది “భారతి” గా శ్రుతులు కీర్తించినవి.

“బ్రాహ్మీతు భారతీ భాషా గీర్వాగ్ వాణీ సరస్వతీ” – అమరకోశము.

ఇవి వాగ్దేవతావాచకములు. వాక్ – అనగానే వేదవాక్కు – అనియే శ్రుతి రహస్యం. “వాచావిరూపనిత్యయా”–ఋక్ 8–75–6. వాగ్దేవి యౌ భారతియే, రుద్రులకు మాత, వసువులకు దుహిత, ఆదిత్యులకు స్వస,. అమృతమునకు ఆవాసస్థానము. తన అన్ని వాక్కులచేతను పరమాత్మను ఉపాసించునది – కాబట్టి. “భారతీ” వరివస్యయే ముక్తికి మూలాధారమని శ్రుతి రహస్యం!

“మాతారుద్రాణాం దుహితా వసూనాం, స్వసాదిత్యానాం అమృతస్యనాభిః
– ఋగ్వేదము. 8. 101. 15.

దేనిచేత దేవత స్తుతింపబడుతుందో అదే ఋక్ (స్తుతి) “ఋచ్యతే స్తూయతే దేవతాయయాసాఋక్” బ్రహ్మ విద్యాస్వరూపిణియగు **“భారతి”** యే సరసవతియగు శ్రుతి. వేదవిదుడు, ఈ బ్రహ్మానందామృత రసము గ్రోలి. ఆదిత్యుడౌతాడని శ్రుతి రహస్యము.

భారతియే – అమృతమునకావాసస్థానము. కనుకనే, “భారతి” యే అదితి స్వరూపిణియగు వైదిక వాణి.

“వాగ్వా అదితిః – శతపథ బ్రాహ్మణం. 6–5–2–20.

నరుని, నారాయణునిగ మలచునది ఈ వైదిక సంస్కృతియే! సచ్చిదానంద పరబ్రాహ్మమును తెలియజేసి ముక్తినొసంగు, కృత్స్న వేదరాశియౌ **“భారతి”** వినబడిన కర్మభూమియగుటచే, దీనికి “భారత” దేశమనియు, **“భారతి”** యందు తెలుపబడిన ధర్మములను, యాగాది సత్కర్మలను ఆచరించుచు భారత భూమి యందు వసించు ప్రజలు, **“భారతీయుల”** నియు ప్రసిద్ధి కల్గియుండినట్లు శ్రుతి స్మృతి పురాణేతిహాసాదుల వలన సుస్పష్టమౌతోంది.

ఆసేతు హిమాచల పర్యంతం గల ఈ భరత ఖండంలో పుట్టిన వారు ఆర్షధర్మాలను

/ భారతులు – అని అంటారు. ఇంకా ఎన్నో అర్థాలున్నాయి. ఋత్విక్కు – యజ్ఞం చేయువాడు.

"అతస్తం భరత మిమం యజమాన ముద్ధర!

దేవేభ్యో హవిర్భరణా ద్యజమానో భరతః॥ – సాయణ భాష్యం

"అమందిష్టాం భారతా రేవదగ్నిం" – ఋగ్వేదం – 3-23-2

"బిభర్తి ఫలమితి భరోయజ్ఞ స్తం భరం తన్వన్తీతి భరతా ఋత్విజః" –

"ఋత్విక్ కస్మాత్? ఈరణః! ఋగ్యష్టా భవతీతి శాకపూణిః,

ఋతుయాజీ భవతీతివా" – నిరుక్తం 3-19 .

ఋతౌయజతి, ఋతుం యజతి, ఋతు ప్రయుక్తోవా యజతీతి ఋత్విక్...

యజన శీలురగు యజమానులును, యజ్ఞమును నిర్వహించే యాజకులును – ఋత్విజులు / భరతులు – అని ప్రసిద్ధి.

ఋత్విజులు యజ్ఞకర్మలలో అరణులను మధించి అగ్నిని పుట్టిస్తారు. కనుక, మథన హవిర్దానాదులచే భరతులకు సంబంధించినవాడు "అగ్ని". – భారతుడగునని భాష్యకర్తల ఆలంకారిక వివరణ.

భరతా ఋత్విజః, తేషాం సంబంధీ భారతః ఋత్విజాం పుత్ర స్థానీయః – సాయణ భాష్యం. ఋత్విజులకు అగ్ని పుత్ర స్థానీయుడని, "ఋషీణాంపుత్రః, ద్రావిణోదాః" వంటి పదాల వల్ల తెలుస్తోంది.

ఋషీణాంపుత్రః మంత్రేణోత్పద్యమానత్వాత్ – సా.భా. (శత.బ్రా. 3-4-1-25) " ఋషీణాం మంత్రాణాం ఋత్విజాం వాపుత్రః తైరుత్పాదితత్వాత్" – సా.భా. (తై.సం.1-3-7-2)

"ఆర్షేయం ద్రవిణం" – ఆర్షేయ ధనమగు (ద్రవిణం) మంత్ర రాశిని పొంది యజ్ఞాది కర్మలు చేసి సంపదలు పొందువారే ద్రవిణులని శ్రుతి.

"యేన ద్రవిణ మశ్నవా మాఽభ్యార్షేయం.." ఋక్ 9.97.51, సామ. 2.778. అగ్నియే ధనమని – "అగ్నిర్ధనం" – శ్రీసూక్తం." అగ్నిం ద్రావిణోదసమాహేతి, ఋత్విజోఽత్ర ద్రవిణో దస ఉచ్యన్తే ... "నిరుక్తం 8-2.

ద్రవిణమంటే – ధనం, బలం, సొమ్ము, బంగారం, శరీరబలం, పరాక్రమం – అని సూర్య.ని. 4-383 పుట. వాంఛ, కోరిక అని కూడ వాచస్పత్యం. ఇవన్నీ కలవారే ద్రవిణులు (ద్రవిడులు). ద్రవిణారాధకులు ద్రవిణులు. వారి సంతతియే ద్రావిడ సంతతి. వీరు భారతులే. వీరు దక్షిణ భారతాన పంచద్రావిడులుగా స్థిరబడినట్లు స్కాందపురాణం వివరించింది.

వేద వాక్కు, ఋక్ యజుస్సామ మంత్ర రూపమున త్రివిధమగుట చేసి, "అగ్ని" కూడ – అగ్ని వాయు సూర్య రూపమున త్రివిధుడాయెనని శ్రుతి రహస్యం.

"సా వా ఏషా వాక్ త్రేధా విహితా, ఋచో యజూంషిసామాని, తేనాగ్ని స్త్రేధా విహితః – శతపథ బ్రాహ్మణం 10.5.12.

is one of the ancient languages. The age old bricks containing the description of Godavari are yet another evidence. If the archeological Dept. Undertakes research, many more facts confirming this may come to light. Further it may also be established that first the primitive man belonged to the Godavari region and spoke Telugu. Of course it takes time But let out it be accpeted un-questioningly that the Andhra race and Telugu language have existed since ages.

The sixty century Renati Cholas " Telugu edict classics, numbering

37 spread the light of knowledge. The Kalamalla edict of 576 A.D. says that during the reign of Erikalmuttu king Dhanjaya over Renadu, the king of Chennuru, at the behest of Cirumburi Revana donated some land. Later on it was found written ' Swastisri Erikelmutturaju ' in the Yerragudipadu edict. By the same token, the Kalamalla edict should have begun with 'Swastisri'. This is what is available after most of it is ruined.

A close examination of these two reveals the classic qualities described

by Mallinadhasuri. That time honoured tradition of ' Swastisri ' is in vogue in all wedding invitations. Thus most of the edicts are the sources of our great Telugu literature.

The edict of Addanki Pannaranga discovered in 848 AD can be described as the erest jewel of our literature. Adda + yenki – Addanki, ' Yenki ' is a very familiar name in our ancient writings. Similary ' Harappa ' could be ' Ayyappa ' ayya ' and appa ' meaning father, are our Telugu words of old. ' addavo kundelu ' belonged to our folklore tradition. This, again is another Telugu word.

The edict of Pannaranga is a scintillating example of our ' champu kavya '. In fact all our 187 edicts are classics. The edict of Pannaranga is at once poetic and a prose master-piece. It is a classic that has been handed along with taravoja. Also it is an excellent illustration displaying extensive ideas with the help of a few words (saying so much with so few words). Another unique literary feature is that embedded in this 'taruvoja' are four 'dvipadas'. In that manner, even in the 9th century the 'taruvoja' and dvipadas 'appeared in Addanki edicts, which means that even at that age Telugu poems were flourishing. During the same century, 'Sisam (poem) with an 'ataveladi' (four lined poem) lagged behind also shone like a star on the literary horizon. Later on in the pallava edict of Satalur

'Champakamala' (poem) spread its fragrance all over and was an adornment in the coiffure of Goddess Saraswati of Telugu literature.

In 930 AD the poetic-prose edict of Yuddha Malla of Bezawada, 5 madhyakkaralu regaled and made a feast to the ears. This Champukavya is the resplendent coronet to the (lead) mother Andhra. Sri Jayanti did commendable research and handed down to us the Telugu words found in the edicts between Sa. Sa. 720 and Sa. Sa. 1527 . In the 10th century edict – poems of Gangadhara, three wonderful 'Kanda' poems made their appearance to everybody delight. Thus so many classics in Telugu literature had come to light since Sa.Sa.5. In this manner, if proper investigation is done, it can be proved beyond doubt that Telugu certainly enjoys the status of an ancient language since serveral thousand years. Telugu language and literature have acquired ancient tinge.

The million dollar question is how to establish that Telugu is as old as the Vedas. that are timeless.

The first ever Veda was Rigveda according to Rigbhashyavatarika.

'Samnantu Sarvesham rigasritatvam prasidham' i.e., Samasamhita is entirely based on Rigveda. The vedas (rukkulu) declare that there was a race called 'dasya' which was said to be a race of demons antagonistic to the gods & godesses and always created obstructions to yajnas (7-104-18, 20 Rukkulu, P 82 of Arshavignana). It is also said that there existed several communities at the time of the Vedas. Yaduvulu, Turvasulu, Druhyulu, Anuvulu, Puruvulu were some of them as per Rigveda 1-108.8

'Yedindragni yadushu, turvaseshu, yedruhyu shavanushu purushustah'. Apart from these, Bhojulu, Kusikulu, Matsyulu and people with Saptarushi clan names were also supposed to be there at the same time. Also, Chatushastiraksharani tebhyastrayovarnah, ajayanta'. - Itareya Brahmana –15

'dvipada chatushpadaksharena... Rigveda 1-164-24

This hymn from Rigveda says something about the Telugu language.

There are several types of diction (Chandassu) in Rigveda and similarly presiding deities like Agni, Indra, Varuna. It is clearly known that there was tremendous social development during the age of Rigveda.

The firegod (Agni) was the prime deity for all and was known as 'Styuta' according to Rigveda.

"భరతాత్ భారతీ కీర్తిః యేనేదం భారతం కులం।

అపరే యే చ పూర్వే వై భారతా ఇతి విశ్రుతాః॥ - భారతం 1-74-134

"చక్రవర్తీ తతో జజ్ఞే దుష్యంతా త్సమితిం జయః॥

శకుంతలాయాం భరతో యస్య నామ్నాతు భారతాః! -మత్స్య పురాణం 49-11

ఈ లోకమే భారతవర్షమని - "లోకోఽయం భారతంవర్షం" - అమరకోశము, "వర్షం స్థానం విదుః ప్రాజ్ఞా ఇమంలోకంచ భారతం" - అని భారవి పలికినాడు.

భరత, భారత, భారతీ పదాలు, దేశనామములుగానో, ప్రజానామాలుగానో, లోకవాచకంగానో ప్రసిద్ధిచెందిన మాట వాస్తవం. ఈ కథలను పరిశీలిస్తే వీరి వలననే **"భారత"** దేశము, భారతీ ప్రజ - అని ప్రసిద్ధిచెందినవన్నచో, వీరిలో ఒకరి వల్లనే వచ్చి ఉండాలి! ఆ ఒక్కరినే అంటే, మిగిలిన కథలు అప్రమాణాలు కావాలి! అన్ని కథలు ప్రమాణాలనడానికి వీల్లేదు కదా! మరి ఇందేది నిజం? సుప్రసిద్ధ నాట్య శాస్త్రవేత్త **"భరతు"**డున్నాడు. ఇతని వలన వచ్చిందని ఎవరూ అనలేదు. అది మన అదృష్టమే! జడ **భరతు**డున్నాడు. శ్రీరాముని సోదరుడు **భరతుడు** ఉన్నాడు. ఇలా ఎన్నో కథలున్నాయి! వీరందరి కన్నా ముందుగా ఇంకెందరో ఉన్నట్లు ఈ కథల వలననే తెలుస్తోంది. దుష్యంతుని కుమారుడైన భరతుని వలననే ఈ దేశానికి ఈ పేరు వచ్చిందంటే, ఆతని తాతముత్తాతల కాలంలో కూడ ఈ పేరున్నట్లు ఆపురాణాలే చెపుతున్నాయి. అలాగే మిగిలిన కథలు కూడ. వారి ముందు కూడ ఎందరో మహరాజులున్నారు. పైగా ఈ **"భారతీ"** పదం వేదకాలం నాటిది. వేద మంత్రాల్లో వినబడుతోంది. "తొలిపలుకు" శ్రుతియే మనకు పరమ ప్రమాణం కదా! మనం స్వతఃప్రమాణ వాదులం.

చరిత్రకారుల వాదం పరిశీలిస్తే, "వేద రచయిత" - లని చెప్పబడే ఆర్యులలో చాలా తెగలున్నాయని, భరతులు - ఒక తెగకు చెందిన వారని, భారతులు, సర్వస్వతీ నదీ తీరములో నివసిస్తూ, తమ దేవతయగు భారతిని కొలిచేవారని, వారి వలననే భారత, భారతీ పదాలు ఏర్పడినాయని తెలుస్తోంది. వీరివి కల్పనలే! - అని వేదవిదుల యభిప్రాయం! "యస్య నిఃశ్వసితం వేదాః" వేదాలు - భగవన్నిశ్శ్వాసములు, అపౌరుషేయములు, వేదాలను ఎవరూ రచించలేదు, దర్శించారు. ఈ విషయం గమనించాలి. ఋషులు మంత్రద్రష్టలు.

భరతులనే తెగవారిచే ఆరాధింపబడే అగ్నికి "భరతుడని" - వారిని రక్షించే దివ్యశక్తికి, వారిని బట్టి భారతియని పేరు వచ్చిందనుట - కల్పిత కథ! లోకంలో దేవతను ప్రధానంగా ఆరాధిస్తే, వారిని శైవులనియో, వైష్ణవులనియో, శాక్తేయులనో, గాణాపత్యులనో పిలుస్తారు. మహా ప్రవక్తలననుసరిస్తే జైనులనో, బౌద్ధులనో, అంటారు. మహనీయుల సిద్ధాంతాల్ని ఆదరించేవారు ద్వైతులో, అద్వైతులో విశిష్టాద్వైతులో అంటారు. కాని, తెగననుసరించి దేవతకు గాని, ప్రవర్తకులకు గాని పేర్లు రావటం జరుగదు కదా!

భరతులంటే "పురోహితవర్గమని" చరిత్ర కారులనుట సరియైనది కాదు. ఈ అర్థం భరత, భారతీ శబ్దాలకు లేదు - అనేది, గమనించాలి. ఋత్విజులనే భారతులంటారు! యజ్ఞాలు నిర్వహించేవారిని, యజ్ఞాలు చేసే యజమానులను కూడ ఋత్విజులు / భరతులు

"అథ భగవాన్ ఋషభదేవ ... ఆత్మజానాం ఆత్మసమానానాం శతం జనయామాస! తేషాం ఖలు మహాయోగీ **భరతో** జ్యేష్ఠః శ్రేష్ఠ గుణ ఆసీత్, యే నేదం వర్షం **భారత** మితి యత ఆరభ్య వ్యపదిశంతి - భాగవతం 5-3-8,9,10

ఋషభాత్ భరతో జజ్ఞే వీరః పుత్ర శతాగ్రజః।
సోఽభిషిచ్యాఽథ ఋషభః పుత్రం ప్రావ్రాజ్య మాస్థితః॥
హిమాహ్వం దక్షిణం వర్షం భరతాయ న్యవేదయత్।
తస్మాత్తద్భారతం వర్షం తస్య నామ్నా విదుర్బుధాః॥
- వాయు పురాణము 33-51, 52; విష్ణు పురాణము 2.1.27-32.

మనువు "భరతుడు" - భారత వర్షము - అని ఈతని పాలన వలననే "భారత వర్షం" ఏర్పడినదని, ఇందలి ప్రజలు భారతీ ప్రజలని పిలువబడినట్లు పురాణాలు చెప్తున్నాయి.

"వర్షం యద్భారతం నామ యత్రేమా భారతీ ప్రజా!"
భరతాచ్చ ప్రజానాం వై మనుర్భరత ఉచ్యతే!
నిరుక్తవచనాచ్చైవ వర్షం తద్భారతం స్మృతం ॥ -వాయు పురాణం 47-76.; మత్స్యపురాణం 113-5.

భరతుడగు మనువు వలననే ఈ దేశానికి భారత వర్షమని వచ్చినట్లు, తెలుస్తోంది. వివస్వంతుని (సూర్యుని) కుమారుడే వైవస్వతుడు. ఈతని తల్లి సంజ్ఞ. ఈతడు తపశ్శక్తితో సప్తమ మనువయ్యాడు. ఇదే వైవస్వత మన్వంతరంలోని కలియుగం.

వైవస్వతుడు, పూర్వభవమున సత్యవ్రతుడను ద్రవిడ దేశాధీశ్వరుడని భాగవతము -పూర్వ.గాధా - 438. పుట. ఈతని దోసిట నుండే మత్స్యావతారము ఏర్పడినది.

దుష్యంతపుత్త్రుడు "భరతుడు" :- ఇతడు పరిపాలించుటచే "భారత" వర్ష మైనది -అని భారత, భాగవతాల కథనం.

కణ్వాశ్రమంలో ఉన్న శకుంతలను గాంధర్వవిధిని వివాహమాడిన దుష్యంతుడు, ఆమెనచటనే ఉంచి, రాజ్యమునకు వెడలి, తిరిగి రాలేదు. ఆ చక్రవర్తి వలన, శకుంతల సర్వదమనుని కన్నది. పులి పిల్లలను పట్టి కట్టి ఆ పేరు సంపాదించెను. సర్వశాస్త్రాలు, మునుల చెంత నేర్చుకొన్నాడు. ఆ బాలుని, వాని తల్లిని, దుష్యంతుని చెంతకు పంపించాడా కణ్వమహర్షి. రాజునెదుట నిలబడినంత, వారెవరో తెలియదని అబద్ధమాడాడారాజు. అంత, ఆకాశవాణి - "నీ పుత్త్రుడే, వీనిని భరింపు" మని పలికింది. భరింపుమని పలుకుటచే సర్వదమనుడు - నాటి నుండి భరతుడైనాడు. లోకాపవాదభీతిచే, అబద్ధమాడానని అంగీకరించిన చక్రవర్తి, భరతుని హత్తుకొన్నాడు. భార్యను స్వీకరించాడు. దుష్యంతుడు, తన కుమారుడైన భరతునికి "సునంద" నిచ్చి వివాహం చేసి, చక్రవర్తిగా ప్రకటించాడు. ఇతడు, అశేష భూభువన భారదురంధరుడై రాజ వంశములకు కర్తయై, పాలించటంచే దీనికి **భారత** వర్షమని, జనాళికి **భారతీప్రజయని** పేరు వచ్చింది, అని పురాణ ప్రవచనాలు!

'agnih purvebhih rushibhiridyo mata nairuta' - Rig: 1-1-2

The Rigveda begins with the ' mantra' extolling the firegod. This is the tribute of Madhuchhando Maharshi to Agni.

'agni mile purohitam yagjnasya deva mrutvijam
hotaram ratna dhatamam' -Rigveda, 1-1-1

This means, like the purohit ingratiating himself with the king and enkindling the ' yajna '; being ' rutvija ' in the name of ' hota ' in rituals ; showering prosperity as the fruit of the rituals – I bow to the O! Firegod.

Agni is also referred to as stutyudu, manakunustutyudu by the ancient rishis. In the same Rigveda, it is said :

'agnih purvebhih rushibhih edyo mata nairuta'

The hymns 2, 9 in Rigveda 1-141 extolled the wildfire (davagni) Thus one can find a number of references to agni being worshipped as the prime god as he was the idol of worship for the ancients. The same tradition is still in vogue all over the world. Agni – as the divine witness, as the cosmic saviour, as all consuming power – is universally acknowledged. Also it is the bodily hunger, the wildfire and inferno of the ocean.

Agni is described as the householder (Rigveda 7-15); jataveda (Rig: 6-15) the bestower of domestic joy, longlife and affluence. So much so Agni is invoked while performing Yajna and rituals. Even today 'yajna' and rituals are performed with all solemnity. Those who worshipped agni at the Vedic times were known as dravinulu. 'Dravina 'means' agni. The ritvijas are called ' agniputra sthaniyudu' and so they are known as 'dravinulu'. The food giver is agni. Havissu 'means food, another name being 'andhra' in proto Telugu and the Sanskritised term is 'andhassu', Be Andhras the food givers' was the wish of Viswamitra. Some allies of Vaisvya were also 'dasya'. This has reference to Rig vedic time as per Itareya Brahmana. In fact this was the sacred utterance of Viswamitra and not a curse. 'Increase the produce of food' was Viswamitra's blessing. He was instrumental in moulding a few good sons to perform ' yajna ' and the like rituals.

'etee Andhrah ityudantya bahavo bhavanti!
Vaiswamitra dasyunam bhuyistah'

This is the uttereance in the 'Sunasseephavrittanta' of Itareya Brahmana, which formed a part of Rigveda.

According to this Ithihasa, Andhras and their literature were in existence. Many of the Proto Telugu (Dravida) words of Rigveda times were Sanskritised, and that fact was borne out by the

contemporary vaidika secular languages. The term dravila / dravida must have been there in root Telugu. Just as ' Vadini' 'him' was referred to as 'vanni', vidini' (this fellow) as 'vinni' and 'Yevadini' (whom) as 'Yevanni', ' dravida' should also have been pronounced as 'dravina', Taking it, they performed all rituals and hence they must have interpreted it as such. The vedic versed pandits kindled the fire (dravina) by rubbing one stick (Karra) over the other and this fire (dravina) was said to be 'rushiputra' as per the commentary of Sayana on Taittiriya Upanished. This is corroborated by 'niruktham' also.

'Agnim dravino dasamaheti, rutvijoఽtra dravino dasa uchyante' – Yaska maharshi's niruktam 8-2. The dravida word is dav / drav and if ila (green crop), the root Telugu word is added it becomes drav + ila=davila. Dav / Drav should have become 'dravya'. Dravila / davida – la / da are inter changeable. 'Dravila' means 'fertile land and the farmers that make the land fertile are 'dravilulu' or 'dravidulu' as la / da are the same.

Dava = garden, forest, wildfire. This dav (dava) taken as the yajna fire, dava + ila = davila becomes those who own yajnaland. As the givers of havissu (food) they are dravidulu or andhakulu and it is confirmed by the sruties. The dravidulu or andhakulu and it is confirmed by the srutis. The dravinulu of the Rig vedic age should have been referred to as dravidulu in their older notation / form and they are Andhras. Their language being proto Telugu, it must be reckoned as the ancient Telugu language.

Some antiquated edicts were found in Iran in Ilamite language during 3000 B.C. The word ' ila ' in Ilam language is none other than our Telugu word.

This implies that some of our Telugu words had spread to several parts of the world even as far back as 5000 years. Obviously, along with our language our culture too should have spread far and wide.

Veral, me, mun mek, mur – words from our root Telugu are coming into light. Thus not only in the Iranian, but also in the Sumarian language many words are our own Telugu words.

In actual fact there are inhabitants in several parts of the world who are our ancestors. Their language and culture have their roots in Bharat. It is an undeniable fact that our Andhras while spreading their culture and traditions all over South migrated to North India as Aryas and established our language and literature there and later on

నాగద్వీపస్తథా సౌమ్యోగాంధర్వస్త్వథవారుణః

"ఉత్తరం యత్ సముద్రస్య హిమాద్రేశ్చైవ దక్షిణం

వర్షంతత్ భారతం నామ నవసాహస్ర విస్తృతం" – అగ్నిపురాణం

కృష్ణసార మృగం సంచరించే ప్రదేశమే యజ్ఞార్హమైన (ధర్మ) కర్మభూమి యని, అదే భారత ఖండమని, శ్రుతి, స్మృత్యాది పురాణాల్లో చెప్పబడింది.

"కృష్ణ సారైర్యవైర్ధరైృః ...... సమృద్ధా ధర్మదేశః స్యాత్" – ఆదిత్యపురాణం.

"కృష్ణసారస్తు చరతి మృగోయత్ర స్వభావతః

స జ్ఞేయో యజ్ఞియో దేశః ....." మనుస్మృతి.

"..... సలావృకీ త్రిః పరిక్రామతి తావన్నో దత్తేతి .... మాం అవిందన్త ...."శ్రుతి. సలావృకీ" –శబ్దానికి "తోడేలు" – అనే అర్థం ఉన్నా, "సంవాదాత్ ప్రామాణ్యం" అని ఉండటంచే, కృష్ణ మృగమనే చెప్పటం తగినది. భరతఖండం యాగోపయుక్త దేశంగా భాష్యకారులు చెప్పారు. వారే పరిమితి గల ప్రదేశాల్లోనే యాగశాల నిర్మాణాలు చేయాలని నిర్దేశించారు, "వేది" విషయాలు వివరించారు. భవతు.

ఈ కర్మభూమి, పుణ్యభూమియే కాక, కైవల్యప్రదమని శ్రుతులు వివరించాయి. అంతటి పవిత్రమైన ఈ "వేది" యందే వేదాలను, మహర్షులు విన్నారు. యజ్ఞాలు చేశారు. ధర్మశాస్త్రాలు బోధించారు. "భారత" దేశాన్ని కీర్తించారు. అంతటి మహోన్నతమైన కీర్తిని పొందిన ఈ ఖండానికి "భారత" దేశమని, భారతీయులని పేరు ఎలా వచ్చి ఉంటుందో తెలిసి కోవటం ప్రతి భారతీయుని ప్రథమకర్తవ్యం!

ఋషభపుత్రుడు " భరతుడు" – భారతవర్షము :

భారతవర్షం యొక్క పూర్వపు పేరు "అజనాభము" – అని, ఋషభ కుమారుడగు భరతుడు పాలించటంచే దీనికి **"భారత"** వర్షమని పేరు వచ్చిందని భాగవతం స్పష్టంచేస్తోంది. – పూర్వగాధాలహరి. 14, 317 పుటలు.

ఆగ్నీధ్రుని పుత్రుడు నాభి. ఇతడు భారత వర్షాన్ని పరిపాలించాడు. నాభి భార్య సుదేవి (మేరువు). నాభి సంతానం కోసం తపస్సు చేశాడు. శ్రీహరి ప్రత్యక్షమై తానే పుత్రుడుగా జన్మించాడు. ఆతడే ఋషభుడు. ఇతని ప్రభావానికి అసూయచెందిన ఇంద్రుడు, అనావృష్టి కలుగజేస్తే, ఋషభుడు తన ప్రభావంచే వర్షాన్ని కురిపించి, భరత వర్షాన్ని సస్యశ్యామలం చేశాడు.

ఋషభుని (వృషభుడు) భార్య జయంతి. ఈ పుణ్యదంపతులకు నూర్గురు పుత్రులు. పెద్ద కుమారుడే భరతుడు. ఈతడు పాలించిన దేశం కనుకనే **భరత** వర్షమనే పేరు వచ్చింది. ఇతని తమ్ములు కుశావర్తుడు, ఇలావర్తుడు, బ్రహ్మావర్తుడు, ఆర్యావర్తుడు, మలయకేతువు, భద్రసేనుడు మొ॥వారు. వీరి పేర్లను బట్టియే వీరు పాలించిన దేశాలకు నామాలేర్పడ్డాయి. –భాగవతం. పూర్వ.గా–71 పుట.

పుణ్యం క్షీణించాక, స్వర్గవాసులు కూడ మరల ఈ కర్మభూమి యందే జన్మించి, సత్కర్మాచరణచే, భక్తినిపొంది తద్వారా జ్ఞాన సముపార్జన చేసి ముక్తి పొందాల్సిందేనని వేదం స్పష్టంచేస్తోంది. అవియే, "క్షీణేపుణ్యేమర్త్యలోకే విశన్తి", న చ పునరావర్తతే " – ఇత్యాదిశ్రుతులు ! భూలోకానికి పైన సత్యలోకాదులున్నాయి, క్రింద పాతాళాదిలోకాలున్నాయి. నడుమనున్నదీ భూలోకం ! మొత్తం చతుర్దశ భువనాలని మత్స్యపురాణం వివరించింది.

శ్లో|| "పంచాశత్ కోటివిస్తారం యోజనానాం ధరాతలమ్

తచ్చ సప్త సముద్రైశ్చ సప్తద్వీపైః సమావృతం!!

జంబూ ప్లక్షశ్శాల్మలిశ్చకుశః క్రౌంచస్తు పంచమః!

శాక పుష్కరనామానౌ, ద్విగుణైః పరివేష్ఠితౌ – మనుస్మృతి.

ఈ భూమండలం 50 కోట్ల యోజనాల విస్తారం కల్గిఉంది. సప్తద్వీపాలతో కూడి ఉంది. 1. జంబూద్వీపం, 2. ప్లక్షద్వీపం 3. శాల్మలి 4. కుశ 5. క్రౌంచ 6. శాక 7. పుష్కర ద్వీపాలతో, సప్త సముద్రాలతో వ్యాపించి ఉందని స్మృతి. ఇందలి జంబూద్వీపం, సప్తవర్షములుగా ఉన్నట్లు మత్స్యపురాణవచనం.

శ్లో|| "సప్తవర్షం ప్రవక్ష్యామి జంబూద్వీపం యధావిధం।

విస్తారం మండలం యచ్చ యోజనైస్సన్ని బోధత" –మత్స్యపురాణం

దీనినే నవవర్ష విభాగంగా భాగవతం వివరిస్తోంది.

1. భారత 2. కింపురుష 3. హరి 4. ఇలావృత 5. రమ్యక 6. హైరణ్యక 7. కురు 8. భద్రాశ్వ 9. కేతుమాల వర్షములుగా చెప్పబడినది. కలశారాధన సమయంలో – "కుక్షౌతు సాగరాస్సర్వే సప్తద్వీపా వసుంధరా" – అని వ్రతాల్లో చెప్పటం జరుగుతోంది. జంబూద్వీపే, భరతవర్షే, భరతఖండే అని సంకల్పం కూడ చెపుతున్నాం! మహాసంకల్పంలో యావద్విశ్వాన్నే సవివరంగా స్మరిస్తాము! ఈ పృథ్విని తొమ్మిది ఖండాలుగా చెస్తారు. ఉండి ఉంటాయి!!

భారతవర్షమంటే –

"తేషు హైమవతం వర్షం భారతం నామ విశ్రుతం" – మత్స్యపురాణం 112 వ అధ్యాయంలో హైమవతవర్షమనేదే భారతవర్షమని స్పష్టంగా ఉంది.

దక్షిణం మహిమాహ్యస్య సముద్రస్యాపిచోత్తరం,

వర్షంతత్ భారతం నామ యత్రేమాః భారతాః ప్రజాః!!

"భరణాత్తు ప్రజానాంవైనను భారతముచ్యతే" – అని వివరిస్తూనే," నిరుక్తవచనాచ్చైవ వర్షం తత్ భారతం స్మృతం" – అని తెల్పి, భారతవర్షమందు నివసించువారలకు భారతీయులని, వీరు చేసే కర్మలననుసరించే స్వర్గమోక్షాదులు లభిస్తాయని, ఈ భారతవర్షం నవభేదాలతో కూడిందన్నారు.

"భారతస్యాస్య వర్షస్య నవ భేదాన్ని బోధత,

ఇంద్రద్వీపఃకరుశ్చ తామ్రపర్ణో గభస్తిమాన్,

moved on to many parts of the world propagating the Aryan culture and heritage.

It is known from the Srutis that incidentally the 'rukkulu' came to light while Dravinulu (Dravidas) performed Yajnas. It is again Dravinas / Dravids that brought the Vedas into limelght and after all Dravinas / Dravidulu are none other than Andhras.

"tena deva ajayanta … Sadhya rusha yasaschame. Tasmat yajnat sarvahutah, ruchassamani Jagjanire! chandagumsi jagajanire tasmat"

– This is the 4th hymn of Purushasukta from Yajurveda.

Kindling the fire through friction and with 'sthalipakam' Andhakas performed homas', a fact propunded by 'srutis'. The word 'Andhaka' emanated from saint Viswamitra and the region inhabited by Andhakas is the land between the Krishna and the Godavari 'Andhrakah Krishna Godavaryormadhye vidya mano desah!'..

In other words it is the land of Telugus. Even in 'Karnaparva 'it is mentioned as Andhakas. The land (Kw=land) inhabited by Andhakas is Andhra – that should be the implication. It is also land that brought the Vedas into light.

On micro examination it may be presumed that Sumarians also belong to the Telugu cult, for me / mer is root Telugu meaning noble or mera means place / region, law abiding and respectable. Me'r is the plough and hence 'Sumerulu implies those who plough the land well i.e., our Telugu people because Telugu people are known for their expertise in farming / agriculture. 'Araka' is the plough and 'arakadu' is the ploughman which word has its origin 'kar', a Telugu root. Ar / ar ploughing the land according to Max Muller. Ar = some land, 'Kar' ploughing instrument (Kar – karru / Korru)

The fruits / produce of 'araka' are 'arikelu' (grain). This root word 'ar' (Dravida language) should have given rise to 'aryudu' meaning master, householder and 'arya' is a word of honour or honorific. The 'nirukta' declares that 'aryas' are the godsons (6-26). Those that produce food (andhassu) with the help of 'araka' (plough) are 'arakadulu' i.e., Andhras (agriculturist). This 'arakadu' appears as the refined Sanskrist word aryaka / arya in Rig Veda.

'Vijanihyaryan' - Rig. 1-51-8

'Jyotischakradhuraryaya' - Rig 1-117-21

'Andhras' by its etymology means those who produce grain (andhassu) through 'araka'. They are also aryakas / aryas who are Telugu dravidulu. They are also known as panchadravidulu. By and by, they settled down here and there. Some of them moved over to

North and called themselves 'aryas' and named their land 'aryavarta'. In the same way they must have migrated to the other parts of the world propagating the Dravida culture and heritage. The culture spread by the honourable Aryas (mulad dravidulu) became famous as Arya culture. The universally prominent aryas / sumarians belonged to Andhra, the muladravida cult.

The worshippers of 'agni' are Andhras and they are also 'Bharatulu' according to Rigveda, 'agnirbharathah'..Rig. 4-25-4.

The proverbial Krishna deer roamed on this hallowed land, the land of Yajnas as enunciated by the Smritis. Furthr, Draksharam where Dakshaprajapati performed yagjna is a live witness. Already at places like Vyaghreswaram in Konaseema Yagjnas are being performed requlary.

Pandits and vedic Scholars even todya chant Vedas and discourse on them interpreting or commenting on them. Similarly Krishna and Godavari basin is also famous/renowned for vedic scholars. It is only on the land of Andhras that Brahma, the progenitor has a temple in Brahmasamvedyam at Konaseema.

Again it is on the land of Andhras that there are Vedula Dvivedula and Chaturvedula Clare scholars chanting the sacred vedas the Boon of Brahma, with proper intonation.

Our beloved Telugu has the lure and glory as ancient as the Vedas, our hallowed land is the birth place of the vedas. It is the land where our mother tongue Telugu spread its ramifications of Arya Culture. It is the land which gave birth to the first human being. It is our language that rendered perfection even to the nascent ancient language Tamil. It is our language that provided words like el, or to be used as the crest (makuta) 'elorembaray' of every 'pasura' of Tiruppavai. It is the language which was prominent even by the Vedic age and spread our culture and heritage the length and breadth of the world and shines now like a glittering star among all the world languages. It is a rare blessing that our language axcels as one of the most ancient languages of this planet.

-Darsanacharya DR. AKONDI VISWANADHAM, Rtd. Professor
M.A.Telugu,M.A. Hindi, Ph.D. Telugu M.U.,M.A. Darsanas, M.A. Samskrit,
Ph.D.Samskrit A.U., Bhasha Praveena, Samskrit Vyakarana Kovida,
Samskrit Tarka Kovida, P.O.L. Alamkaras., P.G. Diplomas etc.,
Anjaiah Raod, Ongole-523 002, Prakasam Dist, Andhra Pradesh, Bharat
Dr. Akondi Viswajyothi Bhavan, Katrenikona-533212, E.G. Dist., A.P.
Cell : 9848621314, 9505170111, Phone : 08592-236515

భారత దేశమనే పేరు ఎలా వచ్చింది?/భారతదేశ నామౌచిత్యం

-దర్శనాచార్య **డాక్టర్ ఆకొండి విశ్వనాథం,** విశ్రాంతాచార్య

"శ్రీర్వైవాచోऽగ్రగ్ం శ్రియమే వాస్మిన్ దధాతి" - తాండ్య బ్రాహ్మణము. 6-9-12

"సాహిశ్రీః అమృతాసతాం" తై.బ్రా. 1-1-10-3, 5.2.1.26., అనెడి శ్రుతులు ఋగ్యజుస్సామాత్మక మంత్రరాశిని "శ్రీః" - అని వ్యవహరించాయి. ఈ త్రయీ విద్యయే వాగగ్ర విద్యయౌ తతవతియగు వేద భారతి. ఆ భారతియే తాను వెలసిన ప్రదేశాన్ని భారతవర్షంగాను, అందలి ప్రజను భారతీ ప్రజగా తెలిపింది. మనం, అందుకే శ్రీకారముతో ప్రారంభించి, శ్రీకారంతో ముగించుట శుభప్రదంగా భావిస్తున్నాము! తైత్తిరీయ ఉపనిషద్ బ్రాహ్మణమును గౌరవిస్తున్న భారతీయులము!

శ్రీః, వేదః, శ్రుతిః త్రయీ, ఇడా, సరస్వతీ, **భారతీ,** వాక్, ఛందః, ఆమ్నాయః, స్వాధ్యాయః, - ఇత్యాద్యనేక నామాలతో "వేదం" - తనను తాను వ్యవహరించుకొన్నది. ఈ శ్రుతికి **"భారతీ"** నామం ప్రసిద్ధంగా కనబడుతోంది. "భారతీః" - తై.బ్రా. 2-6-17-6., **"ఇడా సరస్వతీ భారతీ మహీః"** - తై.బ్రా. 2-6-7-1. **"భారతి"** గా పిలువబడే ఈ వేదం వినబడిన ప్రదేశమే **"భారతీ ప్రజ"** కలిగిన దేశం కనుక **"భారతదేశంగా"** ప్రసిద్ధిచెందియుండవచ్చు! ఇంకా అనేక కారణాలున్నాయి. పురాణవచనాలను పరిశీలిస్తే దుష్యంతుని కుమారుడు **భరతుడు** పరిపాలించిన కారణంగాను, ఋషభపుత్రుడైన **భరతుని** వలన, **భరతుడగు** మనువు వలన ఈ దేశానికి భారతవర్షమని, ఇందువసించే ప్రజలకు "భారతీ ప్రజ" యని పేరు వచ్చినట్లు తెలుస్తోంది. ఈ విషయంలో యధాశక్తి సత్యశోధన గావించి భారతదేశానికి ఆ పేరు ఎలా వచ్చిందో తెలియజేయడమే నా ఈ పరిశోధనా సిద్ధాంత వ్యాస ముఖ్యోద్దేశ్యము. ఇందుకు సహకరించిన శతాధిక గ్రంథాలకు గ్రంధకర్తలకు, ముఖ్యంగా "భారతీ నిరుక్తి" కి కృతజ్ఞతాభివందనాలు. నా ఈ ప్రయత్నం ఎంతవరకూ సఫలీకృతమైందో నిగ్గు తేల్చాల్సినది పండిత పరమహంసలైన సద్వైమర్శిక బ్రహ్మలే! నమో వః!!

వేద శాస్త్ర విహితములైన కర్మలనాచరించుటకు యోగ్యమైన ప్రదేశమే - భారతదేశము. ఇది సమస్త లోకాల్లోను ప్రశస్తమైన భూలోకమందలి జంబూద్వీపమున గల భారతవర్షము. వేదభారతియే "భారతవర్షంగా" కీర్తించిన పుణ్యభూమి మనది! దీని గురించి ప్రతి భారతీయుడు తెలిసికోవాలి!! సత్కర్మలాచరించి, ఆచరింపజేయించి తరించాలి. భారత మాతాకీ జై, జై స్వస్థ భారత్! జై సత్య భారత్!! జైజై! స్వచ్ఛ భారత్!!! వందే భారత మాతరం! జైహింద్!!!

సమస్త లోకాల్లోను భూలోకమే గొప్పదని శ్రుతియే ప్రమాణము.

"ప్రజాపతేర్విభాన్నామ లోకస్తస్మిగ్గ్ స్త్వా దధామి" - తైత్తిరీయ సంహితా - దర్శపూర్ణమాస ప్రకరణము 1-5-5.

అన్ని లోకాలు బ్రహ్మచే సృష్టింపబడినవైనప్పటికీ, భూలోకం కర్మభూమి అవటంచే, తురీయ పురుషార్థసాధనకు యోగ్యమైనదై, భరతఖండం విరాజిల్లుతోంది' - అని శ్రుతి. "జ్యోతిష్టోమేన స్వర్గకామోయజేత" - అను శ్రుతిచే, జ్యోతిష్టోమాది యాగాలు చేసి స్వర్గాన్నిపొందినా, "ఆ